

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATHRYN ANN KINGSLEY

The
Unseeable
War

web of shadows
book three

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kitapy.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UNSEELIE SAVAŞI
GÖLGELERİN AĞI
ÜÇÜNCÜ KİTAP

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif hakkı © 2025 Kathryn Ann Kingsley

ASIN: B0F6D9Z4T6

ISBN: 9798268829600

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek yerler, olaylar, işyerleri veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23

[Daha fazlası için... Beni
takip edin!](#)
[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK UYARILARI

Bu kitapta örümceklerle ilgili açıklamalar bulunmaktadır. Araknofobi hastasıysanız, bunun yerine "The Unseelie War: Arachnophobia Edition" veya "Floof of Shadows" kitaplarını arayabilirsiniz.

Bu kitapta, şey, tamamen rızaya dayalı zihin kontrolü içeren bir seks sahnesi var. Ve örümcek şekline dönüşen bir karakterin seks sahnesi. (Ve hafif bir bağlanma sahnesi, ama bu noktada bunun oldukça doğal olduğunu düşünüyorum... örümcek havası olduğu için.) Yani, gözünüzü kısarak bakarsanız *bu* sınırdan sayılabilir, ama sizi temin ederim ki Ava buna rıza gösteriyor. Ancak, sizi uyarmış olayım.

BİRİNCİ BÖLÜM

"*Orospu çocuğu...*"

"Senin de dediğin gibi."

"*Orospu çocuğu!*"

"Bunu belirledik, Ava."

"Ama ne... *ne halt yiyorsun sen?*"

"Mm." Düşünceli bir duraklama. "Bunun 'gerçek' cehennem olduğunu sanmıyorum. Ama belki de yanılıyorum. Belki de onu diğerleriyle birlikte buraya çekmişsindir."

Bu ana kadar kaosu anladığını sanıyordu. Web'den önceki hayatı çalkantılıydı. Web'in kendisi öngörülemezdi. Tir n'Aill yabancı ve tehlikeliydi.

Ama bu?

Gözlerinin önünde ortaya çıkan bu felaket, hayal edebileceğinin ötesindeydi.

Ne yapmıştı?

Ava ellerini saçlarına geçirdi ve önündeki kaosu izledi. Bunun için başka bir kelime yoktu: *kaos*. Saf, tam ve mutlak *kaos*.

Ava uyanınca ilk fark ettiği şey, güneş ışığının cildinde farklı hissettirmesi ya da havanın farklı kokması değildi. Uzakta yankılanan bir araba alarmı sesiydi — tamamen sıradan, tamamen insan yapımı bir araba alarmı, artık tamamen Dünya'ya ait olmayan bir gökyüzünün altında mekanik bir imdat çağrısı yapmaya devam ediyordu.

Birkaç dakikadır çimlerde oturmuş, gördüklerini anlamaya çalışıyordu. Serrik, karanlık bir nöbetçi gibi yanında duruyordu, sağlam, gerçek ve Web'in rüya dünyasının dışında imkansız bir şekilde mevcut. Onun fiziksel varlığı, rahatsız edici bir şekilde, şu anki durumlarının en az endişe verici yönlerinden biriydi.

Çünkü başardığı şeyin tam boyutu, korkutucu bir şekilde netleşmeye başlamıştı.

Etraflarındaki çayır yeterince masum görünüyordu. Karahindiba, yonca ve birkaç dağınık meşe ağacı ile noktalanmıştı; kartpostallarda görülen türden pastoral bir manzaraydı. Ama ağaçların ötesinde, artık Boston'un gökdelenlerini görebiliyordu. Tamam, Massachusetts'te yaşıyordu. Web'e girdiği yerden çıktığı yere kadar yüz küsur mil taşınmış olması *o kadar da* çığınca olmazdı.

Ancak Empire State Building'in Manhattan'da olduğundan oldukça emin olduğu gerçeği dışında.

Ve Chrysler Binası.

Ve Özgürlük Anıtı'nı da karıştırmak mümkün değildi.

Manhattan'ın kuleleri, kırık parmaklar gibi gökyüzüne uzanıyordu, John Hancock Kulesi, Gümrük Binası saat kulesi ve Bunker Hill Anıtı'nın hemen yanında.

New York, büyük şehirler arasında Boston'a yakındı. Ama *o kadar da* yakın değildi.

Bazı binaların yerçekiminden veya mantıklı mantıktan kopuk olarak gerçekten havada süzülüyor olması, gölgelerinin öğleden sonra mavisi, alacakaranlık moru veya sabah turuncusu arasında karar veremeyen gökyüzüne doğru *yukarı doğru* düşmesi hiç önemli değildi.

Web'in perde arkasına ait olduğu kesin olan gümüş iplikler, kozmik örümcek ağları gibi gökdelenler arasında uzanıyordu ve Ava izlerken Chrysler Binası yavaşça doksan derece döndü ve batıya doğru sürüklenmeye başladı.

"Bu gerçekten oluyor," diye mırıldandı, Serrik'ten çok kendine. "Bu ateşli bir rüya ya da kötü bir şaka değil. Ben gerçekten..."

"Düşünebileceğim tüm doğa kanunlarını ve muhtemelen daha fazlasını ihlal eden kaotik bir birleşim halinde üç varlık alemini birleştirdim." Serrik üzülmekten çok eğlenmiş gibiydi. "Evet. Oldukça kapsamlı bir şekilde, eklemeliyim."

Ona bir bakış attı. Hâlâ güneşe bakıyordu, gözleri kapalıydı, yüzünde ürkütücü bir huzur ifadesi vardı, sanki çoklu dünyaların ortasında, gerçekliği parçalayan bir kıyametin ortasında durmak yerine bir spada gibi.

"Bu konuda çok sakın görünüyorsun."

"Öyle mi?" Altın rengi gözlerini açtı ve başını hafifçe eğdi. "Mm. Sanırım bunun nedeni, kulağa sert gelse de, şu anda umursamıyor olmamdır."

"Vay canına. Teşekkürler."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bu, 'kulağa sert gelse de bunu kötüye almayın' derken tam olarak kastettiğim şeydi. Şu anda benim için öncelikli bir konu değil." Kolunu önüne uzattı, avucunu yukarı çevirdi ve parmaklarına sanki kendisine ait değilmiş gibi baktı. "Elimi hissedebiliyorum, Ava."

Kaşlarını çatarak, dikkatini şehirden başka yöne çevirdi. "Tamam mı?"

Parmaklarını büktü, sonra yumruk yaptı ve tekrar düzelitti. "Cildimde güneş ışığını hissedebiliyorum. Anlamıyor musun? Artık sadece rüyalar ve kabuslarla tanımlanmıyorum. Ben... bir kez daha gerçeğim." Gülümsedi ve bu gülümsemede neredeyse çocuksu bir şey vardı. "Belki de yüzyıllardır ilk kez... neşeye benzer bir şey yaşıyorum. Ya da belki de, senin tüm gerçekliğin yerleşik düzenini kazara yok etmeni izlemek, derin, *derin* bir tatmin duygusu verdiği içindir."

"Serrik." Ava ayağa kalktı, dünya etrafında dönüyormuş gibi hafifçe sallandı. İçindeki güç hâlâ oradaydı, hâlâ derisinin altında elektrik gibi uğulduyordu, ama hissi... farklıydı. Daha büyüktü. Daha az kontrol edilebilirdi. Sanki yanında kükreyen bir ateş gibi duruyordu. Ya da daha çok Book onun yanında olduğunda *ya da*...

Yanındaki çantaya uzanırken kaşlarını çatı. Book gitmişti, ama bu mantıklıydı, sanırım. Serrik'in yarattığı bir şeydi ve amacına hizmet etmişti. Her zaman yanında olan bu şeyi neredeyse özleyecekti.

Ama şimdi buna odaklanmanın zamanı değildi. Halletmesi gereken daha büyük sorunları vardı. Üç çarpışan gerçeklik ve bu gerçeklikler üzerinde karışık planları olan iki yarı tanrı gibi. Bunlardan birine ne yapacağını bilemiyordu. "İnsanlar ölecek. Muhtemelen *çoktan* ölmeye başladılar bile. Yaptığım şey yüzünden."

"Oh, kesinlikle." Yüzü ciddileşti. "Tek soru şu: Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Cevap veremeden, hava ısı dalgaları gibi titredi ve Puck önlerinde belirdi. Gümüş rengi saçları dağınıktı, her zamanki çılgın gülümsemesi, gerçek bir endişeyle yer değiştirmişti. Modern bir tableti göğsüne sıkıca bastırıyordu.

"Eh, eğer gitmiş ve yapmamışsan." Puck yarı gülerek homurdandı. "Vay, kıyametin mimarı ve onun ürkütücü, yeni düşman-en iyi arkadaş-en iyi arkadaş-fayda sağlayan düşmanı. Üç gezegeni *şampiyon gibi* sikmek nasıl bir duygu?" Ekranı, bir çocuğun en sevdiği çizimini tutacağı gibi iki eliyle ona uzattı ve bir çocuk kadar gururluydu.

"Ne?" Ava ona aptalca baktı. Tablette, farklı dillerde yayınlanan ve İngilizce altyazılı farklı kanallar arasında sürekli geçiş yapan, haber yayınına benzeyen bir şey görebiliyordu.

"—Tokyo sokaklarında dolaşan imkansız yaratıklar hakkında haberler—

"—Los Angeles şehir merkezinde uçan binalar ortaya çıktı—" "—bazı tanıkların şarkı söylediğini iddia ettiği gökyüzündeki gümüş iplikler—"

"—yetkililerin

"çarpıklık bölgeleri" olarak adlandırdıkları bölgelerin 50 mil çevresindeki herkese tahliye

"—uyanmayan, felaketlerin farkında olmayan uyurgezer kitleler—"

Puck ekranı kaydırды ve yeni korkunç görüntüler ortaya çıktı. Her evin en karanlık masallardaki gibi dönüştüğü bir banliyö mahallesi — orijinal masallardaki gibi, çocukları yiyip bitiren ve acı çekmelerinden zevk alan masallardaki gibi.

Arabaların bulutların içinden geçtiği, yolcularının aniden havada uçarken çılgınlık attığı bir otoyol. Devasa ağaçların zeminden fışkırdığı, dallarında küçük, dönen galaksiler içeren meyvelerle dolu bir alışveriş merkezi.

"Dünyanın yarısı felaket bir şeyin meydana geldiğini anlıyor gibi görünüyor," diye devam etti Puck. "Diğer yarısı ise tüm bunların tamamen normal olduğuna inanıyor gibi görünüyor, sanki rüya görüyorlarmış gibi... Gerçekliği altüst eden kaos artık hayatın bir parçasıymış gibi günlük rutinlerine devam ediyorlar. Ama bu sadece haberlerde yer alanlar. Gerçek yıkım, kameraların ulaşamadığı yerlerde yaşanıyor. Prag şehri şu anda Sahra Çölü'nün iki bin fit üzerinde süzülüyor."

Ava mide bulantısı hissetti. "Kapat şunu."

"Dahası var," dedi Puck somurtkan bir şekilde. "İnsanlar bir yanıt koordine etmeye çalışıyorlar, ama iletişim ağlarını her kullandıklarında, sinyaller web ipliklerine dolanıyor ve *haiku* olarak ortaya çıkıyor. Dünyanın sonu hakkında çok anlamlı şiirler, elbette, ama lanet olası *haikular*, bayan. *Ne yaptın sen?*"

Her şeye rağmen, neden olduğu felaketin büyüklüğüne rağmen, Ava boğazında histerik bir kahkaha yükseldiğini hissetti. Ya öyle yapacaktı ya da çığlık atacaktı. Ya da ağlayacaktı. "Bu delilik. Ben öyle demek istemedim..."

"Evet. Peki." Serrik, Puck'ın gelişinden hoşnutsuz görünüyordu. Sanki çok kötü bir koku almış gibi, daha küçük, gümüş saçlı periye bakıyordu. "Niyetin ne olursa olsun, olan oldu. O yüzden, bu... şey ortaya çıkmadan önce sorduğum soruyu tekrar edeceğim. Sebep olduğun hasar hakkında ne yapmayı düşünüyorsun, Ava?"

"Bilmiyorum!" Sözler, istediğinden daha fazla güçle ağzından fırladı. Ayaklarının etrafındaki zemin çatladı, örümcek ağı desenleri toprağın içinden dışarıya doğru yayıldı ve o, çatlaklardan minik, sivri uçlu çiçeklerin çıkmaya başlamasını dehşetle ve hayranlıkla izledi. Bunlar normal çiçekler değildi; yaprakları jilet gibi keskin obsidiyen camdan yapılmış gibi görünüyordu. Derslerinden birinde obsidiyenin çelikten daha keskin olduğunu öğrendiğini hatırladı. "Oooh... oooh, lanet olsun. Lanet olsun..."

"Derin nefes al. *Derin* nefes al." Puck tehlikeli çiçeklerden dikkatlice uzaklaştı. "Panik sadece işleri daha da kötüleştirir."

"Bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum." Gözleri yaşlarla doldu. "Yapabilir miyim bile bilmiyorum. Bunu nasıl *kontrol edeceğimi* gerçekten bilmiyorum."

"Şey... Bu seni biraz olsun rahatlatır mı bilmiyorum, ama tek başına değilsin." Puck tabletini tekrar karıştırdı ve ona başka videolar gösterdi.

Detroit'te gözyaşları fırtına bulutları şeklinde ortaya çıkan bir çocuk. Berlin'de öfkesi mahallesini terörize eden gölge yaratıklar yaratan bir kadın. Yurtlarını kazara, kahve talep ederken yürümeye çalışan, bilinçli bir yaratığa dönüştüren üniversite öğrencileri.

"Bilinç ve web arasındaki engeller tamamen ortadan kalktı ve web hayalleri gerçeğe dönüştürebiliyor, *bu yüzden...*" Puck, ses tonunu şakacı bir tondan ciddi bir tona geçirdi ve sonra tekrar şakacı bir tona döndü. "Web, düşünceleri gerçeğe dönüştürüyor, bu yüzden arkasında yeterli duygusal ağırlık olan her türlü fikir

fiziksel olarak ortaya çıkıyor. Bu birleşik dünya, işbirliğine dayalı bir kabusa dönüştü ve katılımcıların çoğu buna katkıda bulunduklarının farkında bile değil."

Sözlerini vurgulamak istercesine, Ava'nın ayaklarının yanındaki çimlerden birdenbire bir sürü origami kuşu fırladı, kağıt kanatları onları bir şekilde havaya kaldırdı ve en yakın meşe ağacının dallarına konmadan önce başlarının üzerinde mükemmel bir düzen içinde dönüp durdular. Ağaç, onları sevdiğine karar vermiş gibi, hemen onlara uyması için kağıt yapraklar çıkarmaya başladı.

Herkes bakakaldı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Serrik sessizce.

"Ben... sanmıyorum," diye kekeleydi ve başını salladı. Sonra fark etti ki, hayır, o *yapmıştı*. Bir iç çekerek gözlerini kapattı. "Puck haikudan bahsetti ve sanırım bu beni Japonya'yı düşünmeye itti ve ben de kağıt turnaların ne kadar huzurlu olduğunu düşünüyordum ve..."

"Ve şimdi varlar." Puck ağacı işaret etti. "Görünüşe göre origami ormanı kılığına girmeye karar vermiş bir ağaçla birlikte. Harika. Weaver'ın bilinçaltı, onun düşünebileceğinden daha hızlı bir şekilde gerçekliği yeniden şekillendiriyor."

Ava, kağıt kuşların yeni kağıt evlerine yerleşmelerini izledi ve aklına korkunç bir düşünce geldi. "Bunu bilinçsizce yapıyorsam, uyuduğumda ne olur? Artık *rüya gördüğümde* ne olur?"

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Şey." Serrik ellerini arkasında birleştirdi. "Bu... endişe verici bir durum olabilir."

"Endişe verici mi?" Ava ona döndü. "Tek söyleyeceğin bu mu? *Endişe verici mi?* Yanlışlıkla her şeyin sonunu hayal edebilirim!"

"Sanırım, sevgili Ava, bunu zaten yaptın." Omuzlarını silkti. "Ayrıca, bu olasılık üzerinde durmak, onun gerçekleşme olasılığını sadece artıracaktır. Senin küçük gerçeklik yeniden yapılandırma çabalarının ilginç yan etkilerinden biri, korkunun, diğer her şey gibi, artık ağırlığı ve özü olmasıdır."

Söylediklerini kanıtlamak için ufka doğru eliyle işaret etti. Orada, kalp atışı gibi titreyen gümüş ve altın damarlarla kaplı kara bulutlar toplanıyordu. Bulutların altında, Ava yıldırımla ilgisi olmayan ışık parlamaları görebiliyordu.

"O nedir?" diye sordu.

Puck tabletine baktı. Tabletinde dün kesinlikle olmayan haber kaynaklarından gelen haberler görüntüleniyordu. Konuşanların bazıları kesinlikle insan değildi. "Oh, o mu? O Londra.

Londra mı? Londra gibi bir yer. Dokuz milyon insanın toplu korku ve paniği, sizin mitolojinizde '*kıyamet iblisi*' olarak adlandırılan bir şeye dönüştü. Şu anda Tower Bridge'i yiyor."

Ava uzaktaki fırtına bulutlarına bakarak omuzlarına çöken ezici bir yük hissetti. "Hepsi benim suçum."

"Evet," dedi Serrik basitçe. "Öyle."

"Biraz daha destekleyici olmaya çalışabilirsin," diye tersledi. "Sen bu lanet olası karmaşanın içinde olmamızın büyük bir parçasısın, *örümcek çocuk*."

Takma adı görmezden geldi, ama kaşlarını kaldırdı. "Daha destekleyici olabilirim, evet. Ama sana yalan söylemek şu anda ters etki yaratır." Yaklaştı ve Ava, onun cildinden yayılan sıcaklığı hissedebildi — gerçek güneş ışığı altındaki gerçek bir vücuttan yayılan gerçek sıcaklık. "Soru, bu kaosun sorumlusu olup olmadığı değil. Üçüncü kez tekrar ediyorum, soru, bu konuda ne *yapmayı* düşündüğün."

"Böyle bir şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," dedi ve sesinin ne kadar küçük çıktığını nefret etti. "Ben tek bir kişiyim. Çok kafası karışık, çok bunalmış, origami hakkında düşünmeden *lanet olası* gerçekliği bozamayan bir kişi, Serrik. Ama işleri düzeltmenin bir yolunu bulmam lazım. Bu durum düzeltilmeli."

"Peki." Serrik'in ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Bu ilginç olacak."

"İlginç mi?" Ava ona döndü. "Bunun neresi *ilginç*?" "Çünkü," dedi, doğrudan onun önüne geçerek, altın rengi

Gülümsemesi hala dudaklarında olsa da gözleri ciddiydi. "Sevgili Weaver, senin yarattığın bu karmaşayı çözmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ne olursa olsun, bunun sevgili üvey kardeşimle aramızı bozacağını biliyorum. Ve bu duruma rağmen, perilerin motivasyonlarının değişmeyeceğini biliyorum. Benim de değişmeyeceğini."

"Ben..." Durdu. "*Siktir*." Harika. "Bu meseleyi çözene kadar birbirinizi öldürmeye çalışmaz *mısınız*?"

"Affedersin, kafam karıştı. Valroy ile benim aramdaki şiddeti, *bunu* yaparken başarmaya çalıştığın şey sanıyordum." Serrik, arkasındaki ufuk çizgisini işaret etti. "Yoksa yanılıyor muyum?"

Hırlayarak onu işaret etti ve buna iyi bir cevap verebilmeyi *gerçekten* diledi. "O zaman Tır n'Aill'e ne olacağı umurumda değildi."

"Peki şimdi önemsiyor musun?"

"Ben... yani..." Gözlerini elleriyle kapattı. "Şimdi bunun sırası değil! Dünya tehlikedeysen, sen ve kardeşin arasındaki kavgayı ayırmak istemiyorum, tamam mı? Lütfen bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz? Lütfen?" Bu noktada ağlamaya başlayacaktı. Kesinlikle sabrının sonuna gelmişti. "Buna daha fazla dayanamıyorum."

"Nasıl istersen, Ava."

O, başını aşan bir işe bulaşmış, üniversiteyi bırakmış biriydi. Yarattığı imkansız manzaraya bakarak, titrek bir nefes verdi.

Her şeyi

mahvetmişti.

Bunu düzeltmek

zorundaydı.

Ama bunu yapabilir miydi?

Ve nasıl?

Yoksa işleri *daha* da *kötü*leştirecek miydi?

Gözlerini kapatarak, hiçbir şey düşünmemeye çok uğraştı. Ama yine de hissedebiliyordu — içindeki gücü, engin ve kontrolsüz, her kayıp düşünceyle, her bilinçsiz arzuyla gerçekliği yeniden şekillendiren gücü.

Serrik ve Valroy'u birbirleriyle yüzleşmeye zorlamak i s t e m i ş t i .

Eh, bu muhtemelen yine de gerçekleşecekti.

Kendi kaderini kontrol etmek istemişti. Görev tamamlandı.

Cevaplar, gerçekler, Web'e girdiğinden beri varlığını belirleyen manipölasyon ve yalanların sona ermesini istiyordu.

Eline geçen ise, gerçek ile kurgu, rüya ile gerçekliğin birbirinden ayırt edilemez hale geldiği bir dünyaydı.

Her düşüncenin ağırlığı, her duygunun sonucu ve her seçimin varoluşun dokusunu kelimenin tam anlamıyla yeniden şekillendirebileceği bir dünya.

Gözlerini açarak Serrik ve Puck'a baktı. Biri yaşlı ve sabırlı, diğeri kaotik ve neşeli. İkisi de onda, kendisinde olmayan cevapları arıyordu.

"Tamam." Ellerini havaya kaldırdı. Başka ne yapabilirdi ki? "Şu anda tek bir berbat dünya haline gelmiş üç dünyayı kurtarmak için parlak bir fikri olan var mı?"

İkisi de hiçbir şey söylemedi.

New-Boston-York silüetini işaret etti. "Peki. Sanırım yürümeye başlayabiliriz."

"Oooh! Bir *maceraya* atılıyoruz!" Puck kıkırdadı. "*Maceraları* severim."

Ava, Serrik'in Puck'ı öldürmesi için ne kadar süre geçeceği üzerine bahis yapmanın zamanı geldiğini düşündü. Ama buna çok fazla zaman ayıramazdı. Çünkü orada, canlı origami kağıt turnalar ve jilet yapraklı çiçeklerle dolu bir çayırda yürüyor ve evreni nasıl düzeltebileceğini düşünmeye çalışıyordu.

Çok uzun bir gün olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Birleşmiş şehre doğru yürürken, ateşli rüyalar gibi değişen manzaralardan geçtiler. Basit bir çayır, ağaçların sıralandığı bir yola dönuştü. Ağaçların kabukları, Ağ'ın gümüş iplikleriyle parıldıyordu ve yaprakları, Dünya'da hiç konuşulmamış dillerde sırları fısıldıyordu. Ayaklarının altındaki zemin, tanıdık New England toprağı ile Tir n'Aill'in ay ışığıyla aydınlanan yolları arasında değişiyordu, bazen tek bir adımda.

Ava düşüncelerini dikkatlice tarafsız tutmaya çalıştı, ancak her bir kaçak duygu etraflarında kendini gösterir gibiydi. Kendini bunalmış hissettiğinde, başının üzerinde fırtına bulutları toplanıyordu. Bulabilecekleri insanlar için endişelendiğinde, ağaçlardan hayalet sesler yankılanıyordu — kalbini hızlandıran ve korkularından daha fazla gölge çağıran yardım çığlıkları.

"Bunu kontrol etmeyi öğrenmelisin," dedi Serrik, Ava'nın endişesinin özellikle belirgin bir tezahürü, bir kurt sürüsü şeklinde ortaya çıktıktan sonra, Ava onlara odaklandığında sisin içinde kayboldu. "Duygusal durumun hızla bir yük haline gelecek."

Dişlerini sıkarak, öfkesini kaybetmemek için çok uğraştı. Bunun neye yol açacağını bilmek istemiyordu. "Deniyorum, *pislik*. Bu, daha önce başıma gelen hiçbir şeye benzemiyor."

"Hayır." Altın rengi gözleri önündeki değişen manzarayı taradı. "Öyle değil."

Puck, yürümeye başladıklarından beri alışılmadık bir şekilde sessizdi, tableti

kolunun altına sıkıştırmış, insanüstü bir zarafetle dengesiz arazide yol alıyordu. Ama bir tepenin zirvesine ulaşp birleşmiş şehrin tüm manzarası gözlerine girdiğinde, o bile durup bakakaldı.

Boston — ya da bir zamanlar Boston olan yer — gerçekliğin kendisi gibi bir yara gibi önlerinde uzanıyordu.

Tanıdık silüet oradaydı, ama grotesk bir şekilde bükülmüş ve genişlemişti. Gökdelenler, sanki yerkabuğundan delip çıkmış gibi yerden fıskırmış, etraflarındaki zemini çökertmiş, yüzeyleri

yukarıdaki gökyüzünü değil, başka dünyaların, başka gerçekliklerin görüntülerini yansıtıyordu. Charles Nehri tüm bunların içinden akıyordu, ancak suları gümüş rengine dönmüş ve yer yer yukarı doğru akıyor gibi görünüyordu, aynı anda birden fazla boyutta var olan binaların arasında kıvrılırken yerçekimine meydan okuyordu.

Asfaltla kaplı olması gereken sokaklar, biyoluminesan desenlerle titreşen, canlı yosun gibi görünen bir şeyle kaplıydı. Bazı binalar dallar uzatıyor gibi görünüyordu ve Tír n'Aill'in ağaç benzeri yapılarıyla birleşiyordu. Uzakta, bir zamanlar Public Garden olan, şimdi ise kimse doğrudan bakmadığında hareket eden ve değişen, yüksek çit duvarlarından oluşan bir labirente dönüşmüş olan yeri görebiliyordu.

"Çok güzel." Puck'ın sesinde hüznü bir ton vardı. "Ve kesinlikle korkutucu."

Ava bunu görünce midesi bulandı. Bunların hepsi onun yüzündendi. Her imkansız açı, her gerçekliği reddeden yapı, o kabus gibi manzarada mahsur kalmış ya da ölmekte olan her insan... Hepsi onun yüzündendi.

Hepsi onun hatasıydı.

Şehir sınırlarına doğru indiler ve karşılaştıkları ilk insan yerleşimi, bir zamanlar otobüs durağı olan bir yerde toplanmış küçük bir grup insandı. Durak, masallarda görülebilecek bir şeye dönüşmüştü: çiçekli sarmaşıklarla kaplı süslü metal işçiliği ve inşa edilmiş değil de büyümüş gibi görünen küçük bir sazdan çatı.

Ancak orada toplanan insanlar hiç de büyülenmiş gibi görünmüyorlardı. Açıkça korkmuşlardı ve etraflarındaki kaostan korunmak için dönüştürülmüş yapıya sıkıca sarılmışlardı. Beş kişiydiler: takım elbiseli orta yaşlı bir adam, iki küçük çocuğu olan bir kadın ve bastona ağır ağır dayanan yaşlı bir adam.

Ve onları, avını çevreleyen yırtıcı hayvanlar gibi, üç peri çevreliyordu.

Ava, daha önce bu türden birini görmemiş olmasına rağmen, onları hemen tanıdı. Onlar Unseelie perileriydi ve Ava onları izlerken görünüşleri ince bir şekilde değişiyordu — bazen güzel, bazen korkunç, ama her zaman bu dünyadan değilmiş gibi. Biri canlı gölgeden yapılmış gibi görünüyordu, şekli sürekli değişiyor ve yeniden oluşuyordu. Diğer, gözlerinin olması gereken yerde sadece soğuk mavi ışık noktaları olması dışında neredeyse insan gibi görünüyordu. Üçüncüsü en rahatsız edici olanıydı; bir çocuk gibi görünüyordu, ama gülümsemesi çok genişti ve çok fazla dişi vardı.

İnsanlarla oynuyorlardı. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Gölge periler ileri atılır, insanlar çığlık atıp birbirlerine yaklaşır, sonra sadece kahkaha olarak tanımlanabilecek bir sesle geri çekilirdi. Işıklı gözlü olan, yaşlı adamı açıkça ağlatacak bir şey fısıldıyordu. Çocuk gibi görünen şey ise, iki çocuğa yırtıcı bir ilgiyle bakıyordu.

"Olamaz," diye fısıldadı Ava ve ileri atıldı. "Benim..."

Serrik elini uzatarak onu durdurdu. "Bekle."

"O insanlar çok korkutucu. Bizim..."

"Hayır. Ben yapacağım." Sesi garip, uzak geliyordu. Altındaki manzaraya sabitlenmiş altın rengi gözleri, ifadesinde soğuk ve tehlikeli bir şey vardı. İleri adım atarken çenesi titredi, omuzlarında gerginlik vardı.

"Serrik. Yapma. Lütfen. Ben... Serrik!" Ama çok geçti. O gitmişti.

"*Lanet olsun...*"

Gitmişti, ama yok olmamıştı. İnsanüstü bir hızla hareket ederek, bir saniyede otobüs durağına ulaştı. Serrik oraya vardığında gölge perisi döndü. Ava, onun şeklinin daha savunmacı bir şeye dönüşmesini izlemekle yetindi.

Artık çok geçti.

Serrik'in eli gölge perisinin göğsünden geçti ve yaratığın çığlığı kırılan cam sesi gibiydi. Yere yığıldı, şekli rüzgarda dağılan duman haline geldi.

Serrik, elinde onun kalbini tutuyordu, parmaklarından siyah bir sıvı damlıyordu. Kalbi sıkı ve iğrenç *bir sesle* kalıntıları yere attı. Ava kusmamaya çalıştı.

Diğer iki peri bu yeni tehdide karşı dönerek yüzleştiler, ama Serrik çoktan harekete geçmişti. Açık renkli gözlü olan ellerini kaldırdı ve avuçlarından soğuk mavi bir ateş fışkırdı. Serrik, görünüşte etkilenmemiş gibi, ateşin içinden geçip yaratığı boğazından yakaladı.

"*İğrenç.*" diye homurdandı. "Ölümlülere zarar vermek... Tek düşünebildiğin bu mu? Bu dünyadaki tek amacın bu mu?" Serrik'in sesi mesafeyi aştı ve Ava'nın alıştığı sakin, ölçülü ses tonuna hiç benzemiyordu. Bu, yüzyıllardır kabusları yöneten, eski ve korkunç bir şeydi.

Sonunda özgür kalan kafesli bir hayvan. Saldırmak için bekleyen.

Peri yaratık konuşmaya çalıştı, ama Serrik'in tutuşu sıkılaştı ve kırılan kristal gibi bir ses çıktı. Gözlerindeki ışık titredi ve söndü, vücudu toza dönüştü.

"Serrik, *dur!*" Ava koşmaya başladı, Puck da hemen arkasındaydı. Ama çok uzaktaydılar ve Serrik kan dökme arzusuna kapılmıştı.

Çocuk-varlık insanlardan uzaklaşmış, aşırı geniş gülümsemesi yerini gerçek bir korku ifadesine bırakmıştı. Teslim olmak için ellerini kaldırdı, ama Serrik çoktan ona uzanmıştı.

"Lütfen," dedi yaratık, sesi gerçekten bir çocuğunki gibiydi, tiz ve korkmuş. "Lütfen, ben sadece oynuyordum! Kötü bir niyetim yoktu!"

"Ve sen benim sana inanacağımı mı sanıyorsun?" Serrik tereddüt etmedi. Altın iplikler ellerinden fırlayarak etrafındaki havayı doldurdu. Neredeyse görünmezlerdi, sadece üstlerindeki üç gökyüzünün tuhaf ışık karışımında parıldayarak onu yansıtıyorlardı. Ava, ikisinin de ipliklere doğru koşmasını engellemek için kayarak dururken Puck'ı tutmak zorunda kaldı.

Onların neler yapabileceğini çok iyi biliyordu.

Ve şimdi, çocuk gibi görünen peri de biliyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve donakaldı. Vücudunda ince kan çizgileri belirdi.

Ve parçalara ayrılmış olarak yere düştü.

Bir an sonra, Serrik elleriyle bir işaret yaptı ve altın iplikler kayboldu. Omzunun üzerinden Ava ve Puck'a baktı. "Artık yaklaşmak güvenli." Sesinde, onda daha önce fark etmediği bir şey vardı.

Daha önce hiç duymadığı bir şey. Ve bu, Ava'nın midesini korkudan sıkıştırdı.

Bu, içindeki *öfkeyle, intikamla* tüketen yaratıktı. Soğuk, hesapçı örümcek değil, tüm perileri *öldürmek* isteyen sürgün edilmiş mahkumdu.

Ve o, bu canavarı serbest bırakmıştı.

Sonra yok oldu, yerine her zamanki kontrollü sakinliği geldi.

Yavaşça, dikkatlice yaklaştı. Puck onun arkasında saklanıyordu. "Onları sen öldürdün." Onu suçluyor mu yoksa sadece bir gerçeği mi söylüyordu, emin değildi.

"Ölümlüleri eziyorlardı." Dantelli manşetlerinden birini düzeltti. "Zarar veriyorlardı."

Ava, Serrik'e dehşet ve şaşkınlık karışımı bir bakışla bakan, birbirine sarılmış insanlara baktı. Yaşlı adam hâlâ ağlıyordu, ama şimdi gözyaşlarının gümüş rengi olduğunu görebiliyordu — kelimenin tam anlamıyla gümüş, sıvı metal gibi.

"Ona ne yaptılar?" diye Puck'a sordu.

"Sanırım... ona rüyalarını gösterdiler." Puck başını hafifçe yana eğdi, gerçekten şaşkın görünüyordu. "Huh. Yaşlandığında kaybettiği rüyalar. Garip. Neden acaba?"

"Bu... bu çok güzel," dedi yaşlı adam gözyaşları arasında. "Hepsini tekrar görebiliyorum. Karımı, çocuklarımın küçükkenki hallerini, birlikte inşa ettiğimiz evi. Ama acıtıyor. Kaybolanları görmek çok acıtıyor."

Ava göğsünde bir sıkışma hissetti. Periler adama işkence etmiyorlardı, kendi tuhaf yöntemleriyle ona bir hediye veriyorlardı. Bu hediye aynı zamanda bir lanetti, çünkü perilerin hediyeleri her zaman öyleydi.

"Rüyalar ve gerçeklik arasındaki engeller ortadan kalktı," dedi Puck sessizce, ellerini görünür ve tehditkar olmayan bir şekilde gruba yaklaşıyor. "Dileklerinize çok dikkatli olmalısınız, çok dikkatli."

Serrik ellerindeki toza bakıyordu.

"Bir canavar gibi davrandın," dedi Ava ve onun irkildiğini görünce sesindeki sertlikten hemen pişman oldu. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim... Ama Serrik, karşılaştığımız her peri'yi öldüremezsin. Özellikle de olan biten konusunda bizim kadar kafaları karışık olanları."

"Daha fazlasını öldüreceğim, Ava. Karşılaştığım her birini öldüreceğim. Ve bunun için pişmanlık duymayı reddedeceğim." Ondan uzaklaştı. "Onlar acımasız. Ve bu dünyada acımasızlıklarını yaymak için her fırsatı değerlendireceklerini düşünmüyorsan, çok yanılıyorsun."

Ava tekrar insanlara baktı. Anne çocuklarını sıkıca tutuyor, dua ya da güven verici sözler fısıldıyordu. İş adamı, et ve ağaç kabuğu gibi görünen bir şey arasında gidip gelen ellerine bakıyordu. Perilerin onlara yaptıklarının etkileri açıkça devam ediyordu. "Puck, onların yaptıklarını geri alabilir misin?"

"Ben... deneyeceğim. Yani, bu Unseelie büyü ve ben melezim. Birini ya da diğerini kullanmaya çalışırsam, büyüm biraz öngörülemez oluyor." Kafasını kaşıdı. "Ama bir deneyeceğim, sanırım. Kendinle diğerleri arasındaki, rüya ile gerçeklik arasındaki sınırlar bulanık. Sanırım bunu kendi lehime kullanmayı deneyebilirim."

"Dene, Puck. Lütfen." Ava kaşlarını çattı. O umut bir şekilde, bir şekilde, bir şekilde, düzeltilebileceğini umuyordu. "Lütfen."

Puck insanlara yaklaştı. Yaşlı adama doğru uzandı, elleri yumuşak bir ışıkla parlıyordu. "Rüyaları geri almaya çalışacağım. Ama seni uyarmalıyım, yaşlı adam, bazı hediyeler bir kez verildiğinde tamamen geri alınamaz."

Yaşlı adam, gümüş rengi gözyaşları hala akarken Puck'a baktı. "Acı... acı geçecek mi?"

"Hiçbir fikrim yok, dostum." Puck omuz silkti. "Ama bu yüzden 'yap' değil, 'dene' dedim. Üzgünüm, Jedi değilim. Sadece yarı kanlı bir peri piçi."

Yaşlı adam başını salladı, ama şimdi öncekinden çok daha fazla kafası karışmış görünüyordu. Puck parlayan elini adamın alnına koydu. Gümüş gözyaşları akmayı bıraktı, ama adamın ifadesi değişmedi; hâlâ güzel ve korkunç bir şey görmüş gibi görünüyordu.

"Rüyalar artık daha sakın," dedi. "Ama hala oradalar. Sanmıyorum... Sanmıyorum ki onlar gerçekten yok olacaklar, değil mi?"

Puck diğer insanlara doğru ilerledi ve çocuk perinin "oyun" denemesinin bazı etkilerini tersine çevirebilse de, hiçbirinin eskisi gibi olmayacağı açıktı. İş adamının elleri hala ara sıra et ve ağaç kabuğu arasında gidip geliyordu. Çocuklar, çok fazla şey görmüş olanların gözleri fal taşı gibi açılmış korkuyla annelerine sarıldılar. "Üzgünüm," diye mırıldandı Puck. "Bizim türümüz bazen gerçekten pislik olabiliyor."

Çocuklardan biri burnunu çekti. "Bayım? Bayım, siz oyundaki Puck musunuz?"

Puck sırttı. "Tek ve gerçek!"

"Geçen yıl seni oynadım..." Küçük çocuk gözlerini sildi.

"Biliyorum, sadece bir şey söyleyip seni daha da gerginleştirmek istemedim." Puck onun önüne çömeldi. "Hiçbir gösteriyi kaçırmam. Hepsini izledim." Gülümsedi ve elini uzatıp çocuğun burnuna dokundu. "Harikaydın. Ben de üçüncü perdede o repliği hiç hatırlayamıyorum."

Çocuk utangaç bir şekilde gülümsedi ve ayaklarına baktı. "Teşekkürler..." Alt dudağını ısırdı. "Şey... Bay Puck?"

"Evet?" Puck gülümsedi. "Ne oldu?"

"Korkunç olanlar konuşuyorlardı ve... kaç kişiyi avlayacaklarını konuşuyorlardı." Çocuk ayaklarına baktı. "Periler kötü mü?"

"Hayır, onlar sadece oyundaki gibi... Bazen aptalca davranabiliriz. Ve aptalca şeyler yapabiliriz. Sonunda her şey yoluna girecek." Puck çocuğun saçlarını karıştırdı. "Söz veriyorum." Onu işaret etti. "Bu Ava, o her şeyi düzeltecek."

"Gerçekten mi?" Çocuğun sesi aniden neşelendi.

"Evet." Puck daha da parlak bir gülümsemeyle. "Bir maceraya atılıyoruz!" *Kahretsin.*

Serrik, Ava'ya bir bakış attı. Ava sadece başını sallayabildi. Bu, tüm perilerin yeryüzünden silinmemesi gerektiği yönündeki argümanına yardımcı olmuyordu.

"Bu avlanan faeler şimdi nerede?" Serrik çocuğa sordu.

Ve çocuk anında annesinin arkasına saklandı. Puck ile konuşmak için topladığı cesaret, Serrik ona seslendiği anda anında yok oldu. Dürüst olmak gerekirse, Ava çocuğu suçlamadı. Serrik korkutucuydu ve terlemeden üç faeyi katletmişti.

"Onlar..." Cevabı veren anne oldu, ama çocuktan çok da cesur değildi. "Şehrin merkezinde. Public Garden'a yakın bir yerde." Kadın işaret etti.

Serrik topuklarını döndü ve tek kelime etmeden yürümeye başladı.

Puck onun peşinden gitti. "Hadi, Ava."

Ava, yardım ettikleri insanlara baktı - yaptıkları şey yardıma benziyorsa tabii. Hâlâ travma geçiriyorlardı, hâlâ değişmişlerdi, hâlâ artık anlam ifade etmeyen bir dünyada kaybolmuşlardı. "Bu insanları güvenli bir yere götürmeliyiz. Onları burada bırakamayız."

Puck onun yanında durdu ve fısıldamak için eğildi. "Güvenli bir yer yok. Artık yok. Şehir, tüm *dünya*, şu anda hazırlıklı olmadıkları kabuslar ve büyü deşetlerle dolu."

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, ayaklarının altındaki zemin, sokaklarda gördükleri aynı biyoluminesan desenle titreşmeye başladı. Otobüs durağındaki çiçekli sarmaşıklar daha hızlı büyümeye başladı ve sanki kasıtlı bir niyetle insanlara doğru uzanmaya başladı.

"Gidelim." Puck iç geçirdi. "Hepsini kurtaramayız."

Göğsünde bir ağırlık hissederek Serrik'in peşinden gitti. Puck onun yanında yürüyordu. Bundan nefret ediyordu. Her bir parçasından. Ama Serrik haklıydı. Serrik'e yetiştiğinde, cevabını bilmek istemediği soruyu sormak zorunda kaldı. "Karşılaştığımız her peri'yi öldürecek misin?"

"Puck'ı öldürmeye çalışmadım."

"Çoğunlukla bunu yapamayacağını bildiğin için." Puck ona masumca gülümsedi.

Ava gözlerini kapattı ve iç geçirdi. "Serrik, lütfen şu anda bilgiçlik taslama, havamda değilim. Karşılaştığımız, bir şekilde yararlı olmayan veya bize stratejik bir avantaj sağlayamayan her peri'yi öldürmeye mi çalışacaksın?"

"Evet."

Evet, korktuğu şey buydu. Şimdi aptalca bir soru sorma zamanı gelmişti. "Seni bundan vazgeçirebilmemin bir yolu var mı?"

"Bu noktada hayır."

Bu, beklediğinden daha iyiydi. "Harika." Bir süre durdu. "Denemez misin?"

"Şu anda kendimi tutmam için bir neden yok." "Peki ya... ben istediğim için?"

"Onlar eğlence için insanları katlediyorlar. Neden onların hayatlarını bağışlamak isteyesin ki?"

"Çünkü onlar avlanan yırtıcılar ve biri az önce akşam yemeği zilini çaldı. Elinde değil." Diye iç geçirdi. "Aynı sebepten *dolayı* Valroy'u 'evreni yok etmek istiyorum' dürtüsünden dolayı suçlamıyorum. O pislik yarı boşluk varlığı. Sadece yapması gerekeni yapıyor. Bak. Seninle bir anlaşma yapacağım. İnsanlara karşı tamamen pislik gibi davranmayan bir grup fae ile karşılaşsak, onları rahat bırakabilir miyiz?"

Tereddüt etti. "Bunu düşüneceğim." Sesi kararsızdı.

"Daha iyi düşün. Bu karmaşada dostlara ihtiyacımız olabilir." Elleri ceplerine soktu. "Ve ikimizin de bildiği gibi, Valroy ile yapacağımız savaşta müttefiklere."

Adam başını salladı ama sessiz kaldı.

Kabus gibi şehre daha da derinlemesine girmeye hazırlanırken, Ava, Serrik'in öfkesinin sadece başlangıç olduğu hissini bir türlü atamıyordu.

Şehir etraflarında canlı ve bilinçli bir şekilde nabız gibi atıyordu ve Ava, en büyük düşmanlarının fae, Valroy veya birleşmenin kaosu olmayabileceğini fark etti.

Belki de *Serrik'ti*.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Valroy, önündeki insanın göğsünden kılıcını çıkarırken güldü. Adam, ona ateş edecek kadar aptalmış. *Ona!*

Silah!

Kurşunla dolu!

Ne komik!

Adamın bu şakayı anlamaması ne yazık, gözleri fal taşı gibi açılmış, göğüs kafesindeki yaradan kan fişkirirken yere yığıldı.

Adamın hala elinde tuttuğu küçük oyuncak silah, çok komik bir ses çıkarıyordu, "*ratta-tatta-tatta*" diye bağırarak sahibinin yerini anında ele veriyordu. Sahibi, adamı gizlemek için giydiğini *düşündüğü*, ama aksine onu daha da göze çarpan, çirkin ve iğrenç yeşil desenli bir kıyafet giyiyordu.

İnsanlar.

Hepsi aptal.

Ama onları katletmek çok eğlenceliydi.

Göğsündeki ve kanatlarındaki kurşun yaraları çoktan iyileşmeye başlamıştı. Bileğini çevirerek kılıcındaki kanı silkeledi ve caddede ilerlemeye devam etti. Geri kalan kuvvetlerini bulması gerekiyordu, hem de çabucak.

Dünyanın parlak güneşinin altında uyandığında, neler olduğunu tam olarak kavraması birkaç dakika sürmüştü. Bir insanın tek bir hareketle her şeyi ne kadar ustaca, yaratıcı bir şekilde ve *tamamen* mahvedebileceğinin büyüklüğü onu her zaman sonsuz bir hayrete düşürürdü.

Ava, tek bir hamlede bir değil, iki değil, *üç* varlık düzlemini mahvetmek konusunda muhteşem bir iş çıkarmıştı. İnsanların korkunç yarı tanrılar olmasının nedeni buydu.

Tabii ki karısı tek istisnaydı.

Abigail'in iyi olmasını umuyordu. Ama onun gayet iyi olduğundan emindi. Ordularını bulduktan sonra, insanlara karşı kutsal olmayan bir savaş başlatıp

bu fırsatı tam da olması gerektiği gibi değerlendirecekti: nihai hedefine *sonunda* ulaşma şansı.

Tamamen ve durdurulamaz bir savaş.

Birleşme... şiddetliydi. Kaotikti. *Muhteşemdi*. Neyi serbest bıraktığını bilmeyen acemi küçük bir yaratık tarafından üç dünya birbirine çarptı. Bu cüretkarlık dudaklarına bir gülümseme getirdi.

"Muhteşem." Bir grup korkmuş insan, kabusa dönüşen devrilmiş bir arabanın arkasına saklanırken, o durup başının üstünden uçan origami kuşları izledi. Araba kükreyerek onlara doğru döndü, kaputu açıldı ve içinden korkunç paslı, sivri dişler çıktı. İnsanlardan birinin vücudunun alt yarısını yedi, genç bir kadının bacaklarını uyluklarından kopardı. Kadın acı içinde çığlık attı.

Araba, kadının arkadaşlarını çabucak halletti. Ama ilk kadını kan kaybından ölmeden önce cesedini yedi.

Valroy gülümsedi.

"Kesinlikle muhteşem."

Kuzeyde bir yerde, Londra, insanların kolektif korkularından doğan bir kıyamet iblisi tarafından yok ediliyordu. Evine daha yakın bir yerde, bankaları ve finans kurumlarını tanıtan bir tür bina, içeri girmeye çalışan herkesi yiyip bitiren, çarpık bir canlı mimari yapıya dönüşmüştü.

Bu, onun hayal ettiği her şey ve daha fazlasıydı.

Valroy kanatlarını tam genişliğine açtı — uçtan uca neredeyse yirmi fit — ve sınırsız olmanın getirdiği lezzetli güç dalgasını hissetti. Varoluşunda ilk kez, dikkatli siyasi değerlendirmeler yapması gerekmiyordu, karısının nazik kısıtlamalarını dikkate alması gerekmiyordu, eski yasaları aşması gerekmiyordu.

Sadece saf, katıksız *bir fırsat vardı*.

Bir grup Seelie asili açıklığa tökezleyerek girdi, her zamanki ruhani zarafetlerinin yerini bariz bir panik almıştı. Onları Valroy'un tanıdığı biri yönetiyordu: Lord Caelum, Abigail'in en sıkıcı danışmanlarından biri.

Aptal adam onu gördüğüne gerçekten de rahatlamış görünüyordu.

"Majesteleri! Kral Valroy!" diye bağırdı Caelum, gümüş rengi saçları dağınık ve tertemiz cüppesi yırtılmıştı. "Tanrılara şükürler olsun, kraliyet ailesinin herhangi bir üyesini arıyorduk. Durum..."

"Mükemmel," diye araya girdi Valroy. "Bu durum kesinlikle... *mükemmel*."

Caelum, açıkça farklı bir yanıt beklediği için gözlerini kırptı. "E-Ekselansları, saygıyla söylüyorum, durumun ciddiyetini anladığınızdan emin değilim..."

"Oh, ama anlıyorum." Valroy, kasıtlı olarak yırtıcı hareketlerle onlara doğru yürümeye başladı. "İlk kez, dünyalar arasındaki engeller yıkıldı. Bütün bu yüzyıllar boyunca beni kısıtlayan hassas denge bozuldu. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, *Lord Caelum*?"

Seelie asilzadesinin yüzü soldu. "M-Majesteleri? Elbette durumun ciddiyetini anlıyorsunuz..."

Valroy, gülümsemesinin dişlerini ortaya çıkardığını biliyordu. "Bu, artık saraylarımızın yaptığı önemsiz küçük anlaşmalara bağlı olmadığım anlamına geliyor. Artık dünyaların dikkate alınmayı veya korunmayı hak ettiğini iddia etmek zorunda değilim." Etraflarındaki değişmiş manzarayı geniş bir hareketle işaret etti. "Weaver'ın bana verdiklerine bakın! Rüyaların ve kabusların ölümlüler arasında dolaştığı, doğal düzenimin nihayet yeniden kurulabileceği bir yer! İsteğimi özgürce yerine getirebileceğim bir yer!"

"Senin... doğal düzenin mi?" Seelie'lerden bir diğeri, Valroy'un tanımadığı bir kadın, öne çıktı. "Sen deli saçması konuşuyorsun. *Bu* delilik."

"Uzun süredir kısıtlanmış, sonunda serbest bırakılmış işten bahsediyorum." Sesi tehlikeli bir mırıldanmaya dönüştü. "İnsanlık, uzun zamandır beklenen yargı gününü nihayet yaşıyor. Çok uzun süre bağışlandılar. Uzun zaman önce, Anne Morrigan beni yaratarak parlak bir an yaşadı, ancak vicdanı onu ele geçirdi. Ama şimdi? Zincirler yok oldu. Ve beni nerede durduracak? Hm? Aslında, tüm bunlar için Weaver ile yaptığı entrikalara teşekkür etmek gerekiyor gibi görünüyor."

Lord Caelum, Valroy'un gerçek niyetini nihayet anlayarak geri çekiliyordu. "Ama... Kraliçe... karın... bunu asla onaylamaz. Planını öğrendiğinde..."

"Sevgili Abigail'im bir yerlerde ve şu anda kendi krizleriyle uğraşıyor. Omuz silkti. "Birleşme bizi bu yeni gerçekliğin dört bir yanına dağıttı. Beni bulduğunda? Artık çok geç olacak."

Seelie'ler açıkça kaçmaya hazırlanıyordu - akıllıca bir seçim, ama sonuçta boşuna. Harekete geçmeden önce, etraflarındaki hava parıldamaya başladı. Biri geliyordu. Valroy da bunu hissetti, tanıdık bir varlık, beklentiyle tüylerini diken diken eden bir varlık.

Nos ilk olarak ortaya çıktı, yüzyıllardır olmadığı kadar sağlam ve gerçek bir şekilde. Bir rüyaya dönüştürülmüş ve bir kez daha beden kazanmıştı. Ne kadar *büyüleyici*. Ama daha da ilginç olan, onun yanında duran yaşayan yalandı.

yanına gelen canlı yalandı. Ibin, hiç doğmamış peri, dünyaların birleşmesiyle fiziksel bir varlık kazanmıştı. İkisi de kaotik caddeye şaşkınlık dolu bakışlarla bakındılar.

Uzayda hareket etmek öngörülemez görünüyordu. Valroy, Nos'un bunu denemeye cesaret etmesinden etkilenmişti.

"Vay vay." Valroy dikkatini yeni gelenlere çevirdi. Kesintiye uğramaktan biraz rahatsız olmuştu, ama Seelie'yi öldürmek için hâlâ bolca zamanı vardı. "Seni görmek ne güzel, Nos."

Nos'un uyumsuz gözleri, Valroy'a açık bir ihtiyatla bakıyordu. "O nerede? Ava nerede? Onu bulamıyorum."

"Hakaret ediliyorum! Ben de seni aradığımı sanıyordum." Valroy güldü. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem, ama bilmiyorum. Sanırım, onun yarattığı bu hoş karmaşanın içinde bir yerlerde." Etraflarındaki kaosu işaret etti. "Üç dünya birleşti, gerçeklik esnek hale geldi, bilinçli ve bilinçsiz düşünce arasındaki engeller tamamen ortadan kalktı. Bu kadar az deneyimi olan birinin işleri bu kadar mükemmel bir şekilde mahvetmesi gerçekten çok etkileyici."

"Bunu düzeltmemize yardım etmelisin," dedi Ibin, sesinde çaresizlik vardı. "Dünyaları eski hallerine geri döndürmeliyiz."

"Düzeltilmek mi? Düzeltilmek *mi*?" Etrafındaki kaosu eliyle işaret ederek kahkaha attı. "Neden bu kaosu düzeltmeye çalışayım ki? Bu çok eğlenceli! Sonunda yaratıldığım amacı gerçekleştirmek için özgürüm."

Seelie bu konuşmayı giderek artan bir dehşetle dinliyordu. Lord Caelum ilk konuşan oldu. "Sen gerçekten delisin. Her şeyi yok edeceksin — Seelie'yi, Unseelie'yi, *tüm yaşamı*. Durmalısın!"

"Senden emir almak için mi buradayım sanıyorsun, *Seelie*? Seçimin ya bana hizmet etmek ya da ölmek. Hayatını nasıl geçirdiğin umurunda değil." Kılıcını kaldırdı ve kadına doğrulttu. "Ya kılıcımın ucunda ya da ordumda bir tasma ucunda. Ama şüphen olmasın, bu yeni dünya artık bana ait."

Nos, sert bir ifadeyle öne çıktı. "Ava buna izin vermez. Senin planını anladığında..."

"Sence bilmiyor mu? Dünyaya dair planlarım hiç değişmedi. Weaver güçlü, evet. Ama aynı zamanda deneyimsiz, bunalmış ve şu anda zar zor anladığı yeteneklerini kontrol etmekte zorlanıyor." Valroy gülümsedi. "Ayrıca, neden bana karşı çıksın ki

? Ben sadece yapılması gerekeni yapıyorum. Sonuçta, tüm bunları başlatan oydu, değil mi? Benim Dünya'ya salınmam durumunda ne olacağını çok iyi biliyordu. Ve işte buradayım. Eh, en azından geriye kalanlarda. Ama insanlar çok daha uzun süre kendi hallerine bırakılırlarsa, onları yok etmek için bana çok da ihtiyaç kalmayabilir."

Sanki sözlerini vurgulamak istercesine, yakındaki bir ağaç aniden alev aldı — dışsal bir neden olmadan. Sırf *öyle olduğu için*. Birleşme, düşünceyi doğanın bir gücü haline getirmişti ve elbette zayıf zihinli insanlar onu nasıl kontrol edeceklerini bilmiyorlardı.

"Gördün mü?" Valroy yanan ağacı işaret etti. "Ölümlüler kendilerine verilen gücü kullanamıyorlar. Hiçbir zaman kullanamadılar. Bir kez daha kendi bilinçsiz korku ve arzularıyla kendilerini yok ediyorlar. Ben sadece onları kendi ıstıraplarından kurtaracağım."

"Masumları öldürerek mi?" dedi Ibin düz bir sesle.

"Masumiyet diye bir şey yoktur. Bunu bilmediğin için seni affedeceğim, çünkü sen, bu kavramın kendisi gibi, sadece bir kurgusun." Omuz silkti. Bir rüyayla tartışmanın bir anlamı yoktu. "Her şey ölecek. Her şey ölmek *zorunda*. Bu dünyanın varlığı bir aptallık. İnsanlığın varlığı bir saçmalık. İnsanlık, bu dünyayı güçlü varlıklarla paylaşmayı hak ettiklerini kanıtlama şansına sahipti. Son birkaç yüzyılı savaş, kirlilik ve sihrin sistematik olarak yok edilmesi yoluyla uygun olmadıklarını kanıtlamakla geçirdiler. Ben onların yok edilmesi için doğdum. Ve işte, bunu gerçekleştirmek için geldim."

Kılıcını havaya kaldırarak, bıçağın üzerinde kalan kırmızı kanın parıldamasını izledi. "Sevgili dostlarım, basit gerçek şu ki, insanlık en iyi şekilde *toz haline* getirilmelidir. Ve Seelie, zarar veremeyecekleri yerlerde tutulmalıdır. Öyleyse, yapabildiğiniz sürece bu 'deliliği' yaşayıp eğlenmek istiyorsanız, kaçıp bunu yapmanızı öneririm." Onlara sırtıttı. Dudaklarında katliamın tadını neredeyse hissedebiliyordu. "Gerçek eğlencem başlamadan önce."

"S-sultanım..." Aptal Seelie Lordu Caelum son kez ağzını açtı.

Valroy ses çıkarabilmesinden sıkılmadan önce.

Bir iç çekerek kılıcını salladı ve Caelum'un kafasını boynundan ayırdı. Darbe o kadar hızlıydı ki, ilk birkaç saniye kan bile akmadı.

Caelum'a eşlik eden kadın çığlık attı.

Lord Caelum'un cesedi bir tarafa yığıldı. Kafası diğer tarafa yuvarlandı, ağzı hareket ediyor ve gözleri bedeninden ayrılmış hayatının son anlarında etrafı tarıyordu. Bunun nasıl gerçekleştiği her zaman büyüleyiciydi. Valroy, kafayı ayağıyla tembelce itti. Bunun ne kadar sürdüğünü araştıran biri olup olmadığını merak etti.

Nos, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde dehşet içinde duruyordu. "Anlaşma, Kralım..."

Valroy güldü. "Sanırım anlaşmanın bozulduğunu kabul edebiliriz, değil mi?" Nos'a döndü ve kılıcını yanına indirdi. Ibin şimdi Nos'un yanında duruyordu, elleri yanlarında yumruk halindeydi. "Oh? Bu da ne? Rüya şimdi bana kızgın mı? Ne kadar sevimli!"

Nos başını salladı. "Bu yanlış, Kral Valroy. Ve bunu biliyorsunuz."

"Bana 'doğru' ve 'yanlış'tan bahsetme, sanki umurumda da sanki, Nos."

Gözlerini devirdi.

"O zaman sizi durduracağız."

Bu sözler onu alaycı bir şekilde homurdanmaya itti. "Peki bunu *tam olarak* nasıl yapmayı düşünüyorsunuz? İkiniz de benim için toz zerresi gibisiniz. Ve yoluma çıkmayı düşünüyorsanız, sizi toza dönüştürmekten çekinmeyeceğim." Nos'a doğru bir adım attı. "Senin yanında Weaver görmüyorum. Sürgün de yok. Ve son baktığımda sen yarı tanrı değildin. Sadece bir rüyadaki fısıltı gibi bir anının altında kalan bir adam."

"Hayır." Çenesi seğirdi. Ibin gergin görünüyordu. "Seninle tek başıma savaşamam."

"Ben entropinin canlı vücut *bulmuş haliyim*, seni aptal." Dişlerini gıcırdatarak, sesi fısıltıya dönüştü. Duyulmak için yüksek sesle konuşmasına gerek yoktu. "Ben her şeyi yutan boşlukum. Morrigan tarafından, kendi elleriyle düzeltmeye cesaret edemediği hatasını telafi etmek için yaratıldım."

Bir kez daha kanatlarını açarak, ellerini yanlarına uzattı ve Labirenti etrafına yaydı, karanlık sis gibi yayıldı. "Ve ben. *Özgürüm!*"

Nos ve Ibin geri çekildiler, yüzleri serbest bırakılan ham gücün farkına vararak solgunlaşmıştı. Kalan Seelie dönüp canını kurtarmak için koştu.

Ama Valroy saldırmadı. Buna gerek yoktu. Bunun yerine, orada durup onların varlıklarının boşluğunu hissetmelerine izin verdi. "Devam et, seni terk edilmiş çocuk oyuncağı, bir sürü ıvır zıvır parçası bir araya getirilmiş gibi dikilmiş. Git ve değerli küçük Weaver'ını bul. Ona ne yapmayı planladığımı söyle. Ona ordularımı topladığımı söyle. Ona, karanlık ağaçlarda fısıldayan ve sislerde dillerini çalan tüm insanlık hikayelerinin

karanlık ağaçlarda fısıldayan ve sislerin içinde dillerini çalan şeylerin, benim hepsinin üzerine salacağım şeyle karşılaştırıldığında *hiçbir şey* olmadığını söyle."

"Peki ya sana karşı çıkarsa?" Nos, ses tonu kararlı kalmasına rağmen, ondan birkaç adım geriye sendeledi.

Bu düşünce ona büyük bir zevk veriyordu. "O zaman hangimizin daha büyük olduğunu ve rüyalar *gerçekten* öldüğünde ne olacağını öğreneceğiz. Ama itiraf etmeliyim ki, sürgüne gitmeyi daha çok istiyorum. Düşünsenize... örümceğin bacaklarını koparsam, bir daha geri gelmezler mi? Bunu öğrenmeyi çok isterim."

Nos, Ibin'in elini tuttu. "Gel. Gitmeliyiz. Bunu kazanamayız." "Öylece...

Öylece onu bırakamayız..." Ibin kekeledi, boynu öfkeden kızardı öfkeden kızardı. Valroy, kadının yumruğunu çekip yüzüne vurmasını umuyordu, ama Nos'un buna izin vermeyeceğini tahmin ediyordu.

"Ava'yı bulmalıyız. Ve onun düşündüğümünden daha güçlü olması için dua etmeliyiz." Nos, Ibin'i uzaklaştırdı.

Valroy gülümsedi ve onları bırakıp gitti. "Aramanızda bol şans dilerim. İster inanın ister inanmayın, sonunda üvey kardeşimle tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Ve Weaver ile bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için can atıyorum."

Çünkü onu durduracak kadar güçlü değilse - ve Valroy onun güçlü olmadığından emindi - o zaman bu yeni gerçeklikte onun yoluna çıkacak kadar güçlü kimse yoktu.

Ve bu birleşik gerçeklik, kimsenin asla uyanamayacağı bir kabusa dönüşecekti.

Onun hüküm sürdüğü bir kabus. Ve bu ne kadar harikaydı?

Hüzünlü bir iç çekişle, kanatlarını sırtında katladı ve kılıcını omzuna dayayarak, neşeli bir melodi ıslıkla diğer yöne doğru yürümeye başladı.

Yine de karımın nereye gittiğini merak ediyorum... O burada olsaydı bu çok daha keyifli olurdu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ava, yarattığı kabus gibi karışık dünyanın kabus gibi sokaklarında yürüdü ve...
Ne yapacağını bilmiyordu.

Sadece *bilmiyordu*. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Baktığı her yerde, başka bir tür çılgınlıkla karışmış yeni bir tür saçmalık vardı. Canavarlar, birinin korkusundan oluşuyordu ya da belki de sadece Tir n'Aill veya Web'den doğmuşlardı ve masum periler ve insanlara zarar veriyorlardı.

Ve tek yapabileceği şey... Serrik ve Puck ile birlikte yürümek ve... düşünmekti. Ve bir plan bulmayı ummak. Ya da bir planın bir şekilde önüne düşmesini ummak. Ya da bir planın bir şekilde ona *gelmesini ummak*.

Serrik'in intikam yolunda kararlı olduğu gerçeğiyle ne yapacağını da bilmiyordu — hoşuna gitse de gitmese de karşılaştığı her peri'yi öldürüyordu. Şey, neredeyse her peri'yi. Puck ve bazı önemli istisnalar hariç.

Puck'a baktığında, onun tabletinde resimleri karıştırdığını gördü. "Serrik sana melez mi dedi?"

"Yarı Seelie, yarı Unseelie." Gümüş saçlı yaratık başını kaldırmadan cevap verdi. "Sadece bir tane. Tigger gibi." Ona bir anlığına gülümsedi. "İki kat daha manik ve iki kat daha sevimli."

"Huh." Durdu. "Sadece bir örnek olması şaşırtıcı... bilirsin. *Çapraz tozlaşma*."

Puck burnunu çekti. "Genelde işe yaramaz. Genetik olarak uyumsuzdurlar. Ben sadece doğanın bir ucubesiyim."

"Abigail ve Valroy'un çocuğu olmaması bu yüzden mi?" Kız burnunu kırıstırdı. "Tanrım, Valroy'un *çocuğu* olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Puck bu zihinsel görüntüye gülerek tepki verdi. "*Tanrım*, ya çocuğu yer ya da 'binadan atarsam ne kadar yükseğe zıplar?' oyununu oynar. Hayır, psikopat bir megalomana çocuk vermeyelim. Ya da ona bebek bakıcılığı yaptırmayalım." Düşünceli bir şekilde çenesini okşadı

düşünceli bir şekilde çenesine dokundu ve dikkatini Serrik'e çevirdi. "Ama buradaki örümcek huysuz..."

Bu sözleri üzerine Serrik omzunun üzerinden ona kötü bir bakış attı. "Beni bu çocukça tartışmanın dışında bırakın, ikiniz de."

"Bu, ne yapacağımı bilmediğim gerçeğinden dikkatimi dağıtıyor, tam bir sinir krizine iki santim uzaklıktayım ve sen, diğer adamın çok daha ölümcül soykırım çılgınlığından sadece biraz daha iyi olan bir soykırım çılgınlığı içindesin." Ava, sesinden acıyı gizlemeye bile zahmet etmedi.

Serrik, onun sözleri üzerine adımları biraz sendeledi, ama cevap vermedi. Aralarında sessizlik uzadı, sadece uzaklardan gelen kaos sesleri ve dolambaçlı sokaklarda yankılanan sesler bu sessizliği bozdu. Ateşli bir rüyada tasarlanmış gibi görünen bir bina, yanından geçerken uğursuz bir şekilde inledi, pencerelerinden televizyon kanalları gibi yanıp sönen farklı gerçeklikler görünüyordu.

"Bak." Puck tabletini bir çırpıda kapattı. "Stresli olduğumu anlıyorum. Hepimiz öyleyiz. Ama belki önce hiçbirimizin ölmemesini sağlamaya odaklanabiliriz, sonra da varoluşsal krizi ele alabiliriz?"

Ava cevap vermek üzereyken, ileride bir hareket gördü. Bir grup peri, metro girişi ve mağara ağzı gibi görünen bir yerden çıkmıştı, şekilleri bu kabus gibi Boston'daki her şeyden yayılan hastalıklı yeşil bir ışıkla aydınlatılıyordu. Belki altı ya da yedi kişiydiler, temkinli ama saldırgan olmayan bir şekilde hareket ediyorlardı.

Serrik'in yanında gerginleştiğini hissetti. Onu saran yırtıcı sessizlik midesini sıkıştırdı. "Serrik, bekle..."

Ama o çoktan harekete geçmişti, yakında şiddet olacağını hissettiren ölümcül bir zarafetle ilerliyordu. Peri grubu şaşkınlıkla başlarını kaldırdı ve Ava, Serrik'in ne olduğunu anladıklarında yüzlerinde beliren korkuyu görebiliyordu.

Hayır.

Bu kelime zihninde bir çan sesi gibi net bir şekilde yankılandı ve onunla birlikte daha önce hissettiği güç dalgası geldi. Ancak bu sefer tereddüt etmedi. Yeteneğini kullanarak Serrik'i görünmez zincirler gibi sardı.

"Dur."

Bu emir, fiziksel bir darbe gibi ona çarptı. İleriye doğru hareket ivmesi o kadar ani durdu ki, neredeyse tökezleyecekti, elini kaldırıp altın ipliklerini açmak üzereyken eli dondu.

Gümüş iplikler onu yerinde tuttu. Onun iplikleri, Serrik'in değil. Huh. Demek artık bunu yapabiliyordu.

Eh, bu mantıklıydı, diye düşündü. O, tüm bu aptallığın başlangıcında, büyüsunü ona bağlamıştı. Yanına yaklaşıarak, onun kafa karışıklığını, kısıtlanmasına duyduğu öfkeyi hissedebiliyordu, ama kararlı kaldı. "Onlara bak. Gerçekten onlara bak."

Feyler bir araya toplanmışlardı, ama savaşa hazırlanmıyorlardı. Bir şeyi, birini koruyorlardı. Ava'nın gözleri garip ışığa alıştıkça, aralarında çocuklar olduğunu görebildi. Küçük bedenler yetişkinlere yapışmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve titriyorlardı.

"Onlar senin düşmanın değil," dedi, sesi artık daha yumuşaktı ama gücü hala Serrik'i yerinde tutuyordu. "Onlar da herkes gibi hayatta kalmaya çalışıyorlar."

Onun içsel mücadelesini, kökleşmiş nefreti ile gerçekte gördükleri arasındaki savaşı hissedebiliyordu. Onu tutmak için gereken güç muazzamdı — sanki çıplak elleriyle bir nehri yönünü değiştirmeye çalışmak gibiydi — ama dişlerini sıktı ve bağlantıyı sürdürdü.

Yetişkin perilerden biri, kabuk gibi bir cilde ve saçında yapraklar olan bir kadın, tereddütle öne çıktı. "Lütfen," sesi ağaçların arasından esen rüzgârın müzikal kalitesini taşıyordu. "Kötü bir niyetimiz yok. Sadece küçükler için güvenli bir yer arıyoruz."

Çocuklar koruyucularının arkasından dışarıya baktılar ve Ava, onların kocaman gözlerindeki derin korkuyu görünce kalbi parçalandı. İçlerinden biri beş ya da altı yaşından büyük olamazdı, on yıllar önce daha iyi günler görmüş gibi görünen ev yapımı bir peluş hayvanı sıkıca tutuyordu.

"Nereye gitmeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Ava, Serrik'i hala tutmaya devam ederek.

"Buradan başka herhangi bir yere," diye cevapladı ağaç kadın. "Mahkemeler arasındaki bariyerler yıkıldı. Her şey kaos içinde. Sadece çocukların güvende olacağı bir yer arıyoruz."

Serrik, hırlama gibi bir ses çıkardı, ama Ava ona baktığında, ifadesinde bir değişiklik olduğunu fark etti. Katilce nefret hâlâ oradaydı, ama kenarlarında çatlaklar oluşmaya başlamıştı.

"Onların çocukları var," dedi sessizce, sadece ona. "Yüzlerine bak. Korkmuşlar, saldırgan değiller. Sana zarar verenler onlar değil."

Onun direncinin azaldığını hissetti ve dikkatlice, çok dikkatlice, onu tutan ellerini gevşetmeye başladı. "Onları sevmek zorunda değilsin," diye devam etti. "Onları affetmek zorunda da değilsin. Ama onları öldürmek zorunda da değilsin."

Uzun bir süre, tek ses, kabus gibi şehir manzarasında hareket eden büyük bir şeyin uzaktaki gürültüsüydü. Sonra Serrik doğruldu, eli silahlarından uzaklaştı.

"Gidin," dedi gruba, sesi sert çıkıyordu. "Fikrimi değiştirmeden önce."

Ağaç kadınının rahatlaması, çocukları kendine yaklaştırırken açıkça hissedilebiliyordu. "Yeşil yollar sizi güvenle yönlendirsin."

Grup, Serrik'ten uzak durarak aceleyle yanlarından geçti, ama Ava'ya minnettarlıkla başlarını salladılar. Ava, onların kıvrımlı sokakların karmaşık labirentinde kaybolmalarını izledi, sonra sonunda gücünü tamamen serbest bıraktı.

Tepki, ona bir balyoz gibi çarptı.

Dizleri büküldü ve Serrik kolunu tutmasaydı, tamamen yere yığılacaktı. Dünya etrafında dönüyordu, renkler mide bulandırıcı girdaplar halinde birbirine karışıyordu.

"Sakin ol," Serrik'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Nefes al, Ava."

Onun talimatını uygulamaya çalıştı, ama ciğerleri pamukla dolu gibi hissediyordu. Gücünü ona kullanmak -*gerçekten* kullanmak- onu sandığından daha fazla tüketmişti.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese söylemeyi başardı, ama açıkça iyi değildi.

"Hayır, değilsin." Kolunu daha sıkı tuttu. "En son ne zaman yemek yedin? Ne zaman uyudun?"

Hatırlamaya çalıştı ama aklı boşaldı. Her şey kriz ve kaosla bulanıklaşmıştı. "Bilmiyorum... Bugün günlerden ne? Tir n'Aill'e ne zaman geldim ve ne kadar süre orada kaldım?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dünyaları birleştirdiğinden beri hiç durmadın." Etrafına bakındı, taktiksel bir gözle çevreyi inceledi. "Dinlenebileceğin, savunulabilir bir yer bulmalıyız."

"Dinlenemem," diye zayıf bir şekilde itiraz etti. "İnsanlar ölüyor. Dünya tam anlamıyla parçalanıyor. Benim..."

"Gerçekten yardım edebilmek için yeterince uzun süre hayatta kalmalısın," diye sözünü kesti. "Kendini yıpratarak kimseyi kurtaramazsın."

O anda Ava bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Genel anlamda ters değil, her şey tersdi, ama özellikle şu anki durumları tersdi. "Bekle. Puck nerede?"

İkisi de dönüp etraflarını taradılar. Gümüş saçlı melez hiçbir yerde görünmüyordu.

"Puck?" diye seslendi Ava, sesi çarpık binalarda garip bir şekilde yankılandı. "*Puck!*"

Cevap yoktu.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu Serrik, ama sanki bir kişiyi değil, anahtarlarını en son nereye bıraktığını soruyormuş gibi geliyordu.

Ava yorgunluğun sisinden kurtulmaya çalıştı. "Fae grubuna yaklaştığımızda hemen arkamızdaydı. Tableti vardı..."

"Herhangi bir yere gitmiş olabilir." Serrik omuz silkti. "Goodfellow uzay ve zamanda hareket edebilir. Rüzgarda yuvarlanan bir çöp parçası dikkatini dağıtmış olabilir."

"Ama neden gitsin ki?" Soru, Ava'nın istediğinden daha acıklı çıktı. "Nereye gidebilir ki?"

Serrik'in yüzü asıldı. "Böyle bir kaos ortamında mı? Herhangi bir nedenle herhangi bir yere gitmiş olabilir. Belki bizim görmediğimiz bir şey gördü. Belki sıkıldı. Belki de çok yavaş ilerlediğimize karar verdi."

"Onu bulmalıyız."

"Goodfellow iyidir. İhtiyacı olduğunda bizi bulacaktır," dedi Serrik kararlı bir şekilde. "Ve sen cıva avına çıkacak durumda değilsin. Ayakta durmakta zorlanıyorsun, bulunmak istemeyen görünmez bir düzenbazın peşine düşüp kabus gibi bir şehirde onu aramayı bırak."

Ava yine sallandı ve bu sefer görüşünün kenarları grileşti. Yorgunluk kemiklerine işlemişti, uyku yoksunluğu, stres ve aşırı büyü kullanımıyla ortaya çıkan türden bir yorgunluktu.

"Şu tarafta ağaçlar var." Elini işaret etti.

"Ne?" İşaret ettiği yöne baktı. Boston Common'a benziyordu. "Common'ın bununla ne ilgisi var?"

"Oradaki ağaçlar yaşlı ve kökleri güçlü. Bu yerin neye dönüştüğünden korunmamızı sağlayacaklar."

Ağaçların köklerinin bununla ne ilgisi olduğunu bilmiyordu, ama... neyse. Hâlâ tartışmak, Puck'ı aramaya devam etmeleri için ısrar etmek istiyordu, ama vücudu ona ihanet ediyordu. Her adımda sanki

bataklık ve kabus gibi şehir, midelerini bulandırıcı bir şekilde etrafında titreşiyor ve değişiyor gibiydi.

"Tamam," dedi sonunda. "Ama sadece birkaç saatliğine."

Boston'un tanıdık coğrafyası o kadar bozulmuştu ki, hayatı boyunca bildiği simgesel yerler tanınmaz hale gelmişti. Common Parkı hem tanıdık hem de korkunç bir manzaraydı — ağaçlar hala oradaydı, hala ağaç oldukları belliydi, ama artık devasa boyuttaydılar, dalları başlarının üzerinde birbirine dolanarak, hastalıklı gökyüzünün çoğunu kapatan bir gölgelik oluşturuyordu.

"Buraya," dedi Serrik, onu birkaç büyük meşe ağacının bir araya gelerek doğal bir barınak oluşturduğu bir noktaya yönlendirdi.

Ava, şaşırtıcı derecede yumuşak ve kuru olan bir yosun parçasına minnetle oturdu. Artık hareket etmediği için, yorgunluğunun tüm ağırlığı üzerine düşen bir bina gibi çöktü.

Serrik, etrafında yaklaşık yirmi fitlik bir daire çizerek ağaçların etrafında dolaştı ve sanki bir duvara dokunuyormuş gibi parmaklarıyla bir şeyler fısıldadı. Üç tur attıktan sonra Ava'nın yanına döndü. "Sabaha kadar rahatsız edilmeyeceğiz. Ağaçlarla bir anlaşmaya vardık."

"Ağaçlar ve sen..." Gözlerini kapattı. "Boş ver."

"Tamamen peri olmayabilirim, ama yeterince periyim." Yanına oturdu. "Ve bu gece çaresizce barınak arayan tek biz değiliz. Komşularımız var."

"Ben... hiç şüphem yok." Başını ağacın kabuğuna yasladı. "Az önce yaptığım şeye inanamıyorum..." Geldiği yönü belirsiz bir şekilde işaret etti. "Daha önce gücümü hiç böyle kullanmamıştım."

Serrik, sırtı devasa ağaç gövdelerinden birine yaslanarak yanına oturdu. "Nasıl bir duyguydu?"

"Korkunçtu," diye itiraf etti. "Sanki aynı anda hem boğuluyor hem de uçuyormuşum gibi. Zihnini, öfkeni hissedebiliyordum. Erimiş metale dokunmak gibiydi. İnsanlara ipliklerini kullandığında böyle mi hissediyorsun?"

"Hayır." Bir süre durdu. "Seni de hissedebiliyordum. Bu... rahatsız ediciydi. Muhtemelen ipliklerin Ağ'ın bir parçası olduğu içindir. Ve Ağ, bildiğin gibi, rüya halidir."

Bir süre sessizce oturdular, etraflarındaki dönüşmüş şehrin seslerini dinlediler. Uzaklarda bir yerlerde, uzun, kederli ve kesinlikle insan olmayan bir şey uluyordu. Daha yakınlarda, ağaçlar

fısıldıyor gibiydi, yaprakları rüzgâr olmadan hışırdadı.

"Sence doğru şeyi mi yaptım?" diye sordu Ava sonunda. "Seni durdurmakla demek istiyorum. Gerisini açıkça mahvettim."

Serrik o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Ava onun cevap vermeyeceğini düşündü. Sonunda konuştuğunda, sesi dikkatlice kontrol edilmişti. "Onları öldürmek istedim. Onları gördüğüm anda, ölmelerini istedim. Yanlarında çocukları olması, açıkça barınak aradıkları önemli değildi. Tek görebildiğim fae'lerdi ve tek düşünebildiğim, bana yaptıklarının bedelini ödemelerini sağlamaktı."

"Ama yapmadın."

"Hayır. Çünkü sen beni durdurdun. Onları sadece hedefler olarak değil, bireyler olarak görmemi sağladın." Ona dönüp baktı ve gölgeliklerden süzülen loş ışıktaki yüzündeki ifade okunamazdı. "Bu beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapıyor, bilmiyorum. Daha insan mı oluyorum yoksa sadece zayıf mı oluyorum?"

"Sis perdesinin ötesini görebiliyorsan, tek istediğim budur. Hâlâ onların ölmesini istiyorsan ve öfkenin ötesini görebiliyorsan? Ben... o zaman bunu konuşabiliriz. Ama bu kararı gerçek sen versin istiyorum. İntikam peşinde koşan, öfkeli Serrik değil."

"Ya öfke geriye kalan tek şeyse? Ya öfke geriye kalanları da yiyip bitirirse?"

Soru, Ava'nın keşfetmeye hazır olduğundan emin olmadığı ağır imalarla aralarında asılı kaldı. Bunun yerine, elini uzattı ve onun eline dokundu. "O zaman birlikte bir çözüm buluruz."

Üstlerinde ağaçlar yine hışırdadı ve bu sefer Ava, bu seste kelimeler duyduğuna yemin edebilirdi. Tanımadığı ama bir şekilde anladığı eski bir dilde eski kelimeler... *Dinlen. İyileş. Şafak ne getirecekse getirecek.*

"Sence ağaçlar bize bir şey mi söylemeye çalışıyor?" Gözlerini kırptı.

"Ağaçlar her zaman bizden daha bilge olmuştur." Elini uzattı ve saçlarını okşadı. "Uyu, Ava. Ben nöbet

tutacağım." "Ya Puck geri gelirse?"

"O zaman seni uyandırırım."

"Ya bir şey saldırırsa?" "O

zaman ben hallederim."

"Ya..."

"Ava."

"Ne?"

"Uyu."

Bu sefer sesinde yeterince emir vardı ki, Ava'nın endişelerine rağmen gözleri ağırlaştı. Altındaki yosun inanılmaz derecede rahattı ve fısıldayan ağaçların sesi garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Her şeye rağmen - kaos, tehlike, Puck'ın ortadan kaybolması, önlerinde uzanan belirsiz gelecek - uzun zamandır hissetmediği kadar güvende hissediyordu.

Ondan sonra rahat bir sessizlik içinde oturdular, melez gökyüzünü izlediler ve akşam havasında süzülen imkansız müziği dinlediler. Etraflarında, gümüş meşe ağaçları eski şarkılarını söylerken, Dünya'nın ağaçları da buna karşılık olarak hışırdadı ve daha önce hiç var olmayan ve bir daha asla var olmayabilecek bir uyum yarattı.

Ava, yarın yeni krizler olacağını biliyordu. Yardım edilmesi gereken yeni mülteciler, başa çıkılması gereken yeni rüya/kabus yapıları, keşfedilmesi ve umarım kontrol edilmesi gereken gücünün yeni yönleri. Artık üstlendiği sorumluluğun boyutu şaşırtıcıydı — her düşünce, her duygu, her bilinçsiz arzu milyonlarca insanın gerçekliğini yeniden şekillendirebilirdi.

Ama şimdilik, bu anda, üç dünyada aynı anda var olan bir parkta şarkı söyleyen ve fısıldayan ağaçların altında otururken, kendine bir anlık huzur verdi.

Sonuçta, evren bu kadar uzun süre kırılmayı beklemişti. Onun düzeltilmesi için biraz daha bekleyebilirdi.

Üstlerinde, bir sürü origami kuşu mükemmel bir V formasyonunda uçuyordu.

İçlerinden biri tuhaf bir ses çıkardı ve onun yüzü olduğunu umduğu yerden ateş püskürttü ama çok uzaktaydı, emin olamadı.

Bunun kendi yaptığı bir şey olduğunu umuyordu.

Bilinç kaybolurken, Serrik'in pozisyonunu değiştirip kendini onunla kabus gibi şehrin geri kalanı arasına yerleştirdiğini belli belirsiz fark etti. Söz verdiği gibi nöbet tutuyordu.

Uyku onu ele geçirmeden önce aklına gelen son mantıklı düşünce tuhaftı: tüm bu korku ve kargaşanın ortasında, yıkılmış bariyerlerin ve dönüşmüş dünyanın içinde, temel bir şeyi değiştirmeyi başarmıştı. Yüzyıllar süren acı ve öfkeyle şekillenen birinin zihnine ulaşmış ve onu, sadece bir an için de olsa, intikam yerine merhameti seçmeye ikna etmişti.

Belki de bu önemli bir şeydi. Belki de bu, üzerine inşa etmek için yeterliydi. Belki de umut vardı.

BÖLÜM BEŞ

Valroy gölgeli yaratıkların toplanmaya başladığını izledi. Tek tek, ikişer ikişer, onun sessiz çağrısına cevap verdiler. Zamanı gelmişti.

Hiçbir söz söylenmedi, hiçbir büyü yapılmadı. Buna gerek yoktu. Karanlıkta yaşayan ve ölüm getirmek için var olan bu yaratıklar, ilkel varlıklar olarak bunu anladılar. Yuvalarına uçan kuşlar gibi, ağ ören *örümcekler* gibi, toplandılar.

Kanlarının derinliklerinde gömülü olan kadim bilgi. Başkalarının kanını dökmek, tatmak, içmek için can atıyorlardı — tüm dünyayı boğana kadar koyu kırmızı nehirler halinde akmasına izin vereceklerdi. Çünkü bölünecek damar kalmayana kadar her damarı açacaklardı. Hepsi kömür ve küle dönene kadar her ağacı yakacaklardı. İnsan kibirinin her anıtı toz ve moloz haline gelene kadar her binayı yerle bir edeceklerdi.

Büyük ve Son Av başlamak üzereydi. Diğerlerini sona erdirecek olan av. Tüm yaşamın katliamı. Oh, ne kadar *muhteşem olurdu!*

Çok fazla dünyanın çok sayıda ayına gülümsedi ve sevindi. Bu özgürlüktü.

Bu neşeydi.

"Valroy."

Ve *bu*, lanetli ve atasözü haline gelmiş bir sesin sesiydi... Izael'in sürekli kullandığı yeni deyim neydi? Ah, evet. *Islak battaniye*.

Gözlerini kapattı. "Merhaba, Anfar."

Kaçınılmaz olarak başlayacak tartışmaya kendini hazırlayarak, en eski... arkadaşına döndü. Onu arkadaş olarak adlandırmak, belki de Anfar'ın ona olan sevgisini fazla abartmak olurdu. Ya da belki de Valroy'un dostça davranma yeteneğini fazla abartmak olurdu. Ama işte buradaydılar. Yüzyıllardır birbirlerini öldürmemeyi başarmış iki varlık.

Valroy gülümsedi. "Beni savaştan vazgeçirmek için mi geldin?"

İnsan formundaki büyük leviathan, sefil görünümlü bir şeydi. Bu ona yakışıyordu. Valroy'a, sürekli

onunla bakıyordu. "Nefesimi boşa harcamayacağımı iyi bilirim. Ve ben havayla beslenirim."

Bu, Anfar'ın ondan bir kakhaha koparmasına neden oldu. "Genç dük ve karısı Alexandra ile fazla vakit geçiriyorsun. Onun mizahı sana da bulaşıyor, denizci." Elini küçümseyici bir şekilde ona doğru salladı ve ağaçların arasında kurtlar gibi pusuda bekleyen askerlerini izlemek için geri döndü. Birbirlerine güvenmeyen, sürüdeki hiyerarşide kimin nerede olduğunu koklayarak anlamaya çalışan askerler. "Ama rahatsız olmayacak kadar akıllandığın için memnunum. Bana katılmaya geldin, öyle mi?"

"Hayır."

Ah. Evet. Umutlanmakla iyi oldu. "Yani bu eylemi yapmamam için beni ikna etmeye gelmedin, ama bana yardım etmeye de gelmedin." Büyük mavi kanatlarını omuzlarına katlayarak, hayal kırıklığını sesinden dikkatlice gizledi. "Peki, üçüncü seçenek olarak ne buldun? Bu kıyamette tarafsız kalmak mı istiyorsun?"

"Böyle bir seçeneğin bana tanınmayacağını da çok iyi biliyorum." Anfar da ses tonunu dikkatlice ve mükemmel bir şekilde okunmaz hale getirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, bu onun için oldukça normal bir durumdu. "Özellikle de senin Perin'i kullanarak bunun tersini sağlayacağını bildiğim için."

Evet, bu doğrudu. Valroy, Anfar'ın selkie aşkını ona karşı kullanarak, deniz canavarı leviathan'ın kendisine itaatkar bir şekilde çalışmasını sağlayacaktı. "Peki, bunun yerine ne öneriyorsun, somurtkan, ıslak canavar?"

"Bu kara savaşında sana hiçbir faydam dokunmaz, daha önce de hiçbir kara savaşında faydam dokunmadı. Ama bu..." Anfar, tamamen siyah gözlerini uzağa çevirdi, kelime seçimini açıkça sansürledi. "...insanların yarattığı bu felaket, en iyi ihtimalle çalkantılı, en kötü ihtimalle ise felaket getiren okyanuslara yol açtı. Senin kuvvetlerini bu cepheye yönlendirebilirim."

"Denizlerde benim savaşımı mı savaşmak istiyorsun?" Valroy öfkeyle soludu. "Ne kadar da uygun. İnsan ruhlarının ya da değer verilen bilinçli perilerin olmadığı bir yerde..."

"Bu kadar zaman geçtikten sonra aptalca davranma," diye tersledi Anfar. Nadiren öfke gösteren bu batık enkaz parçası, Valroy'u Anfar'a dönüp şaşkınlık içinde sessiz kalmasına neden oldu. Bu an, Anfar'ın bir kez olsun kesintisiz konuşmasına izin verdi. "Denizde, karada iki ayak üzerinde yürüyen yaratıklar kadar zeki ve güzel yaratıklar olmadığını düşünüyorsan, sandığımdan daha büyük bir aptalsın."

Yüzünü buruşturarak keskin, sivri dişlerini gösterdi. "Ve şu anda senden ayrılacağım."

"Kırmak istemedim." Valroy sessizce gülerek, zararsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. "Sakin ol, Anfar. Pekala. En karanlık denizlerde toplanan orduları yönet. Okyanusları yut, leviathan. Benim alaycı varlığımdan kurtul. Bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum."

"Hmph." Anfar ondan uzaklaşarak uzaklaştı. "Ah evet. Dük geldi. Lord Bayodan ve Cruinn de geldi. Leydi Alexandra yok."

Valroy bir anlığına gözlerini kısarak baktı. "Peki ya karım?" "Hâlâ hiçbir iz veya haber yok." Önünde mürekkep gibi koyu bir karanlık açıldı. Anfar içeri girmeden önce tereddüt etti. Bir elinin parmakları seğirdi.

Bu bir vedaydı.

Her ne kadar çok şey değişebilirdi, gelecek henüz yazılmamıştı ama...

Bu bir *vedaydı*.

Aralarındaki tüm sözler çoktan söylenmişti. Tüm nefret dolu sözler.

Tüm nefret dolu sözler. Tüm

dostluk dolu sözler. Tüm

affetme dolu sözler. Ve tüm

aşk dolu sözler.

Söylenecek tek bir kelime kalmıştı.

Anfar, mürekkepli su birikintisine adım attı ve onun altında kayboldu.

Ve gitti. Valroy gözlerini kapattı.

AVA, Serrik'in nefes sesiyle uyandı.

O kadar normal, insani bir sesiydi ki, bir an için nerede olduklarını, birleşen dünyaları ve omuzlarında yüklü olan imkansız sorumlulukları unuttu. Şafak sökmeden önceki karanlıkta öylece yatarken, ciğerlerine giren ve çıkan havanın düzenli ritmini dinledi ve bu kadar basit bir şeyin nasıl bu kadar mucizevi bir ses çıkarabileceğine hayret etti.

Sadece sevgililer
olabilirdiler. Bir anlığına.

Sonra gözlerini açtı ve gökyüzünü gördü.

Üstlerinde, aurora benzeri ışıklar birleşmiş üç gökyüzü arasında dans ediyordu. Mor, yeşil, altın sarısı ve mavi renkler her şeyi yavaşça değişen, nefes kesici bir renk yelpazesıyla boyuyordu.

"Bakıyorsun," dedi gözlerini açmadan. "Işıklar çok güzel."

Bu onun dikkatini çekti. Altın rengi gözlerini açtı ve üstlerindeki ışık gösterisine baktı, ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Öyleler," diye onayladı. "Ama sanırım doğal atmosferik koşullardan başka bir şeye tepki veriyorlar."

Ava dirseğiyle kendini yukarı itti ve dans eden desenleri inceledi. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeyince ona baktı. Artık gökyüzüne bakmıyordu, ona bakıyordu. Ve gergin bir ifadeyle ona bakıyordu. "Ne oldu? İyi misin?"

Sanki soru ciddi bir düşünce gerektiriyormuş gibi durakladı. "İyiden de öteyim. *Hayattayım*, Ava. On sekiz yüzyıldır ilk kez gerçekten hayattayım." Ona dönüp baktı ve ifadesinde nefesini kesen bir şey vardı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Tekrar kalp atışını hissetmek, ciğerlerimde havayı hissetmek, bir şeye dokunup onun *gerçek* olduğunu bilmek nasıl bir his?"

Sesindeki yoğunluk, saf hayranlık ve minnettarlık şaşırtıcıydı. Bu, alıştığı soğuk, kontrollü Serrik değildi. Bu, insan olmanın, en azından fiziksel olarak, ne demek olduğunu yeniden keşfeden biriydi.

Bu tehlikeliydi. Ateşle oynuyordu.

Ama bu yeni gerçek dışı, çoklu gerçeklik, her ne haltsa, her şeyi berbat ettiği bu durumdan çok korkuyordu ve dikkatini başka yere çekmek istiyordu. Hayır, dikkatini başka yere çekmesi *gerekliyordu*. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ve görünüşe göre onun da ihtiyacı vardı.

"Göster bana," dedi yumuşak
bir sesle. Adam kaşlarını
kaldırdı. "Ne?"

"Nasıl bir his olduğunu göster bana." Elini uzattı ve onun parlayan elini kendi eline aldı. "Anlamak istiyorum."

Bir an için, sadece birleşmiş ellerine baktı. Sonra, sanki onun fikrini değiştireceğinden korkar gibi, yavaşça hareket ederek, avucunu göğsüne, kalbinin tam üzerine getirdi.

göğsüne, tam kalbinin üzerine getirdi. "Bu... tehlikeli, Ava... Seni uyarıyorum." "Biliyorum. Şu anda umurumda değil."

"Ben de umursamıyorum."

Parmaklarının altında hissettiği düzenli atışlar güçlü, gerçek ve tamamen sıradandı. Ama ona dokunduğunda nefesinin kesilmesi, gözlerinin affedilmiş bir adam gibi kapanması... Bu hiç de sıradan değildi.

"Bin sekiz yüz yıl," diye fısıldadı. "Bin sekiz yüz yıl boyunca saf düşünce, saf irade olarak, rüyaların hapisanesinde hapsolmuş olarak var oldum. Ve şimdi..." Gözlerini açtı ve ona, göğsünü ağrıtabilecek kadar savunmasız bir ifadeyle baktı. "Şimdi senin tenini tenimde hissedebiliyorum. Sabah havasının kokusunu alabiliyorum, atmosferdeki büyüün tadını alabiliyorum. Vücudumun altındaki çimleri hissedebiliyorum ve bunun gerçek olduğunu biliyorum, sadece izolasyon yüzünden yavaş yavaş çıldırmakta olan bir zihnin yarattığı karmaşık bir illüzyon olmadığını biliyorum."

Ava, fiziksel duyuları kaybetmenin ve sonra geri kazanmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Bu fikir, düşünmesi bile neredeyse çok korkunçtu

—sadece zihnin bir şeyi hatırladığı... ve sonra hepsinin bir anda geri geldiği. "Üzgünüm—bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Özür dileme." Elini kendi eliyle kapattı. "Bunu bana geri verdin. Bana her şeyi geri verdin. Beni özgürleştirdin, Ava."

Sesindeki minnettarlık çok etkileyiciydi, ama orada başka bir şey daha vardı. Daha karanlık ve daha karmaşık bir şey. İhtiyaç. Çok uzun süredir fiziksel temastan mahrum kalmış birinin çaresizliği. *Açlık*.

"Serrik..." Ama ne söylemek üzere olduğunu, Serrik yaklaşıp boş eliyle yüzünü kavrayınca unutmuştu.

"Aramızdaki ilişkinin karmaşık olduğunu biliyorum." Başparmağıyla kadının elmacık kemiğinin çizgisini izledi. "Bana güvenmemek, bunu istememek için her türlü nedenin olduğunu biliyorum. Ama Ava, lütfen... Bu anı yaşama izni ver bana. Önemli birine yakın olmanın nasıl bir his olduğunu bana göster."

Sesindeki içten yalvarış, Ava'nın direncini kırdı. Serrik ona öpmek için eğildiğinde, Ava da ona karşılık verdi.

Bu, rüya alemindeki karşılaşmalarından farklıydı. Bu daha dağınık, daha çaresizdi, ağladığının farkında olmadığı gözyaşlarının tuzuyla tatlandırılmıştı. Dudakları sıcaktı, gerçekti ve sanki olanlara inanamıyormuş gibi hafifçe titriyordu.

Dudaklarında hayretin tadını alabiliyordu, bunun gerçek olduğuna inanamamanın tadını. Elleri her yerdeydi — saçlarını okşuyor, çenesinin çizgisini takip ediyor, sanki onun bir illüzyon olmadığına kendini ikna etmek için her santimini haritalandırması gerekiyormuş gibi beline kayıyordu.

"Ava," diye fısıldadı ağzına, adı bir yalvarış gibiydi. "Hepsini hissetmem gerek... Lütfen."

Ava anladı. On sekiz yüzyıl boyunca sadece bilinç olarak var olan biri için her duygu çok yoğun olmalıydı. Her dokunuş bir keşifti.

Kendi elleri de keşfetmeye başladı, gömleğinin kumaşını kenara iterek altındaki sıcak teni buldu. Temasla birlikte nefesini tuttu, parmakları göğsünde spiral şeklinde uzanan altın rengi dövmelemleri izlerken tüm vücudu titredi.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldadı, elini tutup hızla atan kalbine bastırdı. "Bunun gerçek olduğunu söyle."

"Gerçek," diye onu temin etti ve bu sefer daha derin bir öpücük verdi. Ayrıldığında, onun duyması gerektiğini bildiği sözleri fısıldadı. "Ve bu senin."

Ondan çıkan hırıltı vahşi ve yabani bir şeydi. Kızın gömleğinin eteğini tutup onu çıkardı ve bir kenara attı, kız ona izin verdiği için artık tüm nezaketi bir kenara bırakmıştı. Ona bakarken nefesi kesildi, altın rengi gözleri şehvet ve hayretle kararmıştı.

"Güzel," diye fısıldadı, elleriyle kadının kolunu ve omzunu kaplayan dövmelemleri okşadı. "Çok güzel... benim Weaver'ım." Dişlerinden o tuhaf zehir damladı ve yüzünü buruşturarak, hırlayarak ağzını kapattı ve yüzünü çevirdi.

"Hayır." Onu kendine doğru çevirdi, oturup onu öptü. Dilinde zehirin tuhaf, narenciye gibi tatlı tadını hissedebiliyordu. Ayrıldığında, adam ona hayranlıkla bakıyordu. "Bunu istiyorum, Serrik. Hepsini. Seni istiyorum. Hepsini. Her parçanı. Her şekline." Elini çıplak teninde sırtına doğru kaydırıldı ve onu sütyeninin kopçasına yönlendirdi. "Ve korkmuyorum."

"Ava... bir kez başladığımda, kendimi durdurabilir miyim, değişmekten vazgeçebilir miyim, bilmiyorum..."

"Güzel." Elini onun saçlarına geçirdi ve onu tekrar öptü, o garip ve harika zehri daha fazla tattı. Onun vücudunu parçaladığını hissetmek istedi. Artık gerçek olduğu için ne kadar farklı olacağını merak etti

gerçek olduğu için ne kadar farklı olacağını merak etti, ama aynı zamanda artık Dokumacı olduğu için de. Son görüşmelerinden bu yana aralarında çok şey değişmişti.

Eğer gerçek halini alırsa, bunu hatırlamak istiyordu.

Serrik'in kontrolü, onun sözleriyle paramparça oldu. Dikkatle sürdürdüğü kısıtlama, sis gibi dağıldı ve yerini, nihayet ortaya çıkmasına izin verilen on sekiz yüzyıllık çaresiz ihtiyaç aldı. Elleri, yenilenen bir aciliyetle vücudunu dolaştı, her kıvrımı ve çizgiyi sanki hafızasına kazımak istercesine haritalandırdı.

"Ne dediğini anlamıyorsun," dedi Serrik, sesi arzuyla ve uyarıyla boğuktu. "Gerçek halimde kontrolüm yok. Bir hayvandan farksızım. Zehir tek başına..."

"Ben halledebilirim," diye sözünü kesti, parmakları onun gömleğini tamamen açmaya çalışıyordu. "Ben artık insan değilim, Serrik. Hatırladın mı?"

Gömleği de çimlerin üzerine düştü ve kız, göğsünü ve kollarını kaplayan karmaşık altın dövmelere hayranlıkla baktı. "Bunlar ne anlama geliyor?"

"Uzun zaman önce kendime koyduğum bağlayıcı büyüler," diye açıkladı, kız onun keşiflerine devam ederken sesi gerginleşmişti. "Bu şekli korumama yardımcı olması için yarattığım büyüler. Canavarı uzak tutmak için. Ama sen onlara dokunduğunda..." Kız parmaklarını karnına doğru kaydırırken o inledi. "Büyünün yapabileceği çok az şey var."

Kalan giysilerinin bağlarını açarak, onun önünde tamamen çıplak kalana kadar giysilerini çıkarmasına yardım etti.

O, sadece pantolonuyla, kızın dizlerinin arasında diz çökmüştü. Ona hayranlık, şehvet ve yine de... emin olamadığı bir ifadeyle bakıyordu.

"Seni gerçek halinle istiyorum."

"Affet beni. Ama ben öyle değilim, Ava..." O, çekindi.

"Şey..." Gülümsedi ve elini uzatarak parmaklarını onun pantolonunun beline taktı. "Canavar tasmaını kopardığı an sabırlı olacağım. O zamana kadar... buraya gel, Serrik."

Bir an için, tamamen hareketsiz kaldı, altın rengi gözleriyle kadının yüzünde hayal kırıklığı veya pişmanlık belirtisi aradı. Hiçbir şey bulamayınca, rahatlama ya da teslimiyet olabilecek titrek bir nefes verdi.

"Nasıl istersen, dokumacım."

Onu kendine doğru çekti, vücutları yapboz parçaları gibi birbirine uydu. Her öpücük, her okşama, etraflarındaki gerçekliğin dokusuna dalgalar gönderiyor gibiydi. Altlarındaki çimler, hiç var olmamış çiçeklerle

hiç var olmamış çiçeklerle dolmaya başladı, yaprakları yıldız ışığından yapılmış gibi parıltıyordu.

"Bütün dünya bize tepki veriyor," dedi Serrik hayretle, sesinde arzu dolu bir sertlikle kadının boynunu öperken.

"Bırak olsun," diye nefes nefese, Ava onun altında kıvrıldı. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Birleşen dünyalar, yarattıkları kaos, onları bekleyen sorumluluklar... Sadece bu vardı: aralarındaki tutku, bağlarının gerçekliği, onun ona hayal bile edemeyeceği şekillerde kendini canlı hissettirmesi.

Kalan giysilerini çıkarmak için harekete geçtiğinde, ona yardım etti, hareketleri yine acil ama nazikti, canavar şimdilik dizginlenmişti. Adam boynunu öptüğünde, başını geriye eğdi ve boynunu ona açtı.

Dişlerinin acısı hiç gelmedi, ama vücudunun vücuduna bastırması geldi. Mükemmel bir acı. Garip bir insanlık dışı his. Onu gerginleştiren bu his, onu doldururken, gererken, vücudunu vücuduna uydururken heyecan vericiydi. Bunu *görmesine* izin verilmemişti. Dokunmasına. Hatta gerçekten hissetmesine.

"*Serrik...*" O, adını inleyerek, bacaklarını beline doladı ve o, kendini sonuna kadar batırdı, dansa başladığında, onun çıkıntıları ona zevk yıldızları görmesini sağladı.

"Bunu hayal ettim," diye itiraf etti, sonunda bir araya geldiklerinde, ten tenine, kalp kalbe. "Seninle tanıştığım andan itibaren, seni nasıl hayal ettiğimi... senin o kişi olman için dua ettiğimi. Her şeyi hissedebiliyorum," diye hayretle fısıldadı. "Her siniri, her kalp atışını, her nefesi. Bu çok etkileyici ve mükemmel ve hiç bitmesini istemiyorum."

Ava anladı. Aralarındaki bağın yoğunluğu, daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Bu sadece fiziksel bir bağ değildi, duygusal, ruhsal, en gerçek anlamıyla gerçekliği değiştiren bir bağdı. Onun on sekiz yüzyıllık yalnızlığını, bu an için duyduğu çaresiz şükranını ve ona olan aşkını hissedebiliyordu.

Aşk.

O söylemişti. Hâlâ inanması çok zordu.

Aşk. Onu seviyordu.

Yarı tanrı falan olarak sevişmeye alışık değildi.

Ve kendi duvarlarının yıkıldığını, kalbinin daha önce düşünmeye korktuğu olasılıklara açıldığını hissedebiliyordu. O onu seviyordu. Peki ya o... onu seviyor muydu?

Yoksa bu daha çok, bunu kendine ne zaman itiraf edeceği sorusuydu?

Peki ya ona?

İhtiyaç, merak ve birlikte yaşamının saf mutluluğu ile hızları giderek arttı. Etraflarındaki dünya da buna karşılık vermeye devam etti — başlarının üzerinde imkansız şekillerde dönen yıldızlar, altlarında ipek gibi yumuşak ve sıcak toprak, paylaştıkları zevkle şarkı söyleyen hava.

Sonunda kendilerini serbest bıraktıklarında, o kadar yoğun bir şekilde oldu ki, gerçekliğin temellerini sarsabilecek kadar güçlüydü. Sonrasında, tutkularının ardından birbirlerine sarılmış olarak yattılar ve kalbi normale döndüğünü hissetti.

"Bu..." Serrik başladı, sonra başını salladı. "Bunu kelimelerle ifade edemem."

"Gerçek," diye tamamladı Ava, göğsüne bir öpücük kondurarak. "Bu gerçektir."

"Yüzyıllardır yaşadığım en gerçek şeydi sanırım." Kollarını ona daha sıkı sardı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana hayatta olmanın ne demek olduğunu hatırlattığın için. Bana şunu gösterdiğin için... belki de arkadaşlık bir zayıflık olmak zorunda değildir." Bir an durdu. "Her şeye rağmen bana güvenmeyi seçtiğin için."

Ava ona baktı ve genellikle özenle sakladığı kırılganlığını gördü. "Bunu yaptığımıza memnunuz."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde uzandılar, uyanmakta olan şehrin uzak seslerini dinlediler ve ağaçların tepesindeki aurora ışıklarını izlediler. Ama sonunda gerçeklik araya girmeye başladı — uzaktaki sesler, bu değişmiş dünyada yalnız olmadıklarını hatırlatan sesler.

"Muhtemelen yola çıkmalıyız," dedi Ava isteksizce. "Ve diğerlerini bulmaya çalışmalıyız. Kim bilir ne kadar uzağa dağılmışlardır, ama işleri düzeltmek istiyorsak yardıma ihtiyacımız olacak."

"Eğer amacın buysa, evet. Yardıma ihtiyacımız olacak." Serrik onu bırakmak için hiçbir hareket yapmadı. "Ama itiraf etmeliyim ki, sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Sadece ikimiz, etrafımızda gerçeklik değişiyor, sorumluluklarımız, tehditlerimiz ya da dünyayı yok edecek krizlerle uğraşmamız gerekmiyor."

"Cazip." Diye iç geçirdi. "Ama sorunlarımızdan kaçmak, onların ortadan kalkmasını sağlamaz."

"Hayır." Diye homurdandı. "Ve yeterince uzun süre kilitli kaldım."

Bu doğrudu. Dirsekleriyle kendini yukarı itti ve ona baktı.

Elini uzatarak, onun yeşil saçlarından bir tutamını oynadı.

"Serrik?" "Evet, Weaver?"

"Bir dahaki sefere... *seni* deneyimlemek istiyorum. *Seni* görmek istiyorum. Utandığını biliyorum ve bunu anlıyorum. Ama..." Kaşlarını çatı. "Sana *dokunmadım* bile."

Serrik ona bakarken, yüzünde birkaç duygu belirdi: şaşkınlık, kırılganlık ve belki de korku. "Hâlâ sana inanmakta zorlanıyorum... benim değil, benim yarattığım bu illüzyona dokunmak istediğine."

"Dokunmak istiyorum." Göğsündeki altın renkli dövmelelerinden birini parmağıyla izledi, dokunduğunda ışıkla parladığını gördü. "Tiksineceğimden, korkacağımın ya da çılgılık atarak kaçacağımın korktuğunu biliyorum. Ama Serrik, ben artık düşüncelerimle gerçekliği yeniden şekillendiren biri oldum. Erkek arkadaşımın yarı örümcek olmasına alışabilirim."

Gülüştü yumuşaktı ama gergindi. "Erkek arkadaş. Ne kadar eski moda bir insan terimi."

"Sen ne demek istersen." Eğilip onu nazikçe öptü. "Önemli olan, ben senin her şeyini istiyorum. Sadece benim kaldıracabileceğimi düşündüğün güzel kısımlarını değil."

Uzun bir süre sessiz kaldı, altın rengi gözleri onun yüzünü araştırdı. Sonra yavaşça başını salladı. "Peki. Ama burada olmaz. Bizi rahatsız edebilecek bir yerde olmaz. Zamanımız ve mahremiyetimiz olduğunda, sen... alışabildiğinde... acil bir tehlike baskısı olmadan."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Elini tutup dudaklarına götürdü ve avucuna nazikçe bir öpücük kondurdu. "Ama bu isteğinden pişman olabilirsiniz."

"Sanmıyorum."

Muhtemelen çok farklı nedenlerden dolayı, ikisi de aynı derecede yavaş ve isteksizce giyindiler. O, sadece kendi yarattığı saçmalıklarla yüzleşmek için dünyaya geri dönmek istemiyordu.

Ama şimdilik, birkaç dakika daha, güneş doğarken dünya etraflarında şarkı söylerken, başlarının üzerinde dans eden aurora ışıklarını izleyen, güzel ve imkansız bir yerde sadece sevgililermiş gibi davranabilirdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu Serrik, ona elini uzattı.

Ava elini tuttu ve Serrik'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Evet. Sanırım. Haydi, kalanları bulalım."

Birlikte, uyanmakta olan şehrin seslerine doğru, onları bekleyen yeni krizlere veya gerçeklere doğru yürüdüler.

Arkalarında, yarattıkları çiçekler açmaya devam ediyordu, yavaşça dışarıya doğru yayılıyorlardı, mükemmel bir daire oluşturuyorlardı ve Ava bunun tüm parkı kapsayacağını biliyordu. Şüphesiz yeni korkunç felaketler ve berbat, korkunç seçimler getirecek bir güne başlamak için fena bir yol değildi.

Ama neyse.

Elini uzattı ve Serrik'in elini tuttu. En azından onlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Dağınık arkadaşlarını aramak, Ava'nın tahmin ettiğinden daha zor oldu. Elbette, onları bir şekilde hissedebiliyordu... ama bu, kullanmaya alışık olduğu bir yetenek değildi. Serrik'in yardımıyla bile.

"Gözlerini kapat ve onları rüyanda görüyormuş gibi davran."

"Bu tehlikeli değil mi?" Parmaklarını uyluklarına vurdu. "Bir şeye zarar verme ihtimalim yok mu? Uzayda bir delik açma ihtimalim yok mu?"

Yüzündeki kaşları, her şeyi anlatıyordu.

Evet. Muhtemelen yapabileceği kadar çok zararı dünyaya vermişti, değil mi? Bir nefes vererek gözlerini kapattı ve... zihninde arkadaşlarını canlandırdı.

Web ile olan bağlantısını kullanarak onların yerlerini hissetmek, parazitli bir radyo istasyonunu ayarlamaya çalışmak gibiydi — tanıdık varlıkları görebiliyordu, ama birleşen gerçeklikler birbirlerinin etrafında yerleşmeye devam ettikçe sinyaller sürekli değişiyor ve bozuluyordu.

Başı dönüyordu. Adam, geriye düşmesini önlemek için elini omzuna koyana kadar bunun farkında değildi.

"Üzgünüm." Kıkırdadı. "Hala ne yaptığımı bilmiyorum."

"Bunu bilmen de gerekmiyor." Adam arkasına geçip kollarını ona dolayarak onu nazikçe göğsüne çekti. "Devam et. Tekrar dene."

Onun sırtında hissettiği varlığı, sıcaklığı, kokusu - orman gibi, keskin bir narenciye kokusu - ona tutunacak bir şey verdi. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Ona yaslanarak, başını göğsüne dayadı ve derin bir nefes aldı.

"Eski bir radyoda sinyal aramak gibi. Çok fazla parazit var." Adamın muhtemelen radyonun *ne olduğunu* bile bilmediğini fark etti. Neyse. "Aynı anda çok fazla gürültü var, üst üste yığılmış. Çok fazla dikkat etmeye çalışırsam, bunaltıcı oluyor."

"Web, fiziksel bir alanda var olmak için tasarlanmamıştı. Bilincin, gerçekliği birden fazla düzeyde ve aynı anda işlemek zorunda kalıyor."

Aynı anda. Weaver olmaya uyum sağlamanın yeterince sorunlu olacağı gerçeğini bir kenara bırakın." Başının üstüne öptü. "Çok iyi gidiyorsun. Nefes al. Ve sana en yakın olana odaklan."

Ona en yakın olan kişi mi? Peki.

Bu sorunun cevabı karmaşıktı.

Hiçbiri *gerçek* değildi. Bu da konuyu zorlaştırıyordu. Nos'un bir istisna olduğunu düşündü, ama o da... ondan *nefret ediyordu*. Ya da en azından ona güvenmiyordu, ya da onun etrafında olmasını istemiyordu — ve bunun çok iyi bir nedeni olduğu ortaya çıktı.

Ama ona ihtiyaç duyduğunda, birine ihtiyaç duyduğunda
?

İşte.

Cevap buydu.

Bunu gözünde canlandırmaya çalıştı. Belki de bir parçası geri dönüp Ibin'in askeri hikayesine takılıp kalmıştı, emin değildi. Radyo metaforunu kullandı — kendini Mission Control'ün konsolunda otururken hayal etmeye çalıştı. Koyu yeşil arka plan üzerinde yeşil metinler gösteren anahtarlar, düğmeler ve ekranlar.

Orada, radarda yanıp sönen bir sinyal vardı.

Fazla bir şey değildi, ama bir yön gösteriyordu. "O taraf." Gözlerini açtı ve işaret etti. "*O tarafta* ne varsa, biz *oraya* gidiyoruz."

Adam ona gurur ve... bunu söyleyebilir miydi? Cesaret edebilir miydi?

Aşk.

Adam onun elini tutup parmak eklemlerini öptü. "Weaver'ım, beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Yolu göster."

Sokakta ilerlerken yanakları biraz ısındı. Hızla Back Bay bölgesine ulaştılar, normalden çok daha hızlıydı. Viktorya döneminden kalma kahverengi taş binalar, kaldırımlardan kristalimsi çıkıntılar gibi yükselen kütüphane kitapları ve şehir bloklarının tamamını kaplayan Tir n'Aill'den gelen ağaçlar ve aşırı büyümüş bitkiler, gerçeküstü bir karışım oluşturuyordu.

"Öyleyse. Valroy'un savaş için hazırlandığını varsayabiliriz. Artık insanlığı yok etme ve Seelie'yi köleleştirme şansı olduğunu görüyoruz." Ellerini ceplerine soktu. "Sanırım sorum şu... planların nedir?"

"Şimdilik mi? Sanırım hiçbir planım yok diyebilirim." Kökleri asfaltı yarararak büyümüş bir ağacın etrafından dikkatlice geçti. "Eğer

nedenlerimi soruyorsan, ki bu konuşmanın temelini oluşturan şeyin bu olduğunu düşünüyorum..."

"Yaşasın, *bilgiçlik*." Diye bağırdı ama ona şakacı bir şekilde sıırttı.

Kesintiye rağmen konuşmaya devam etti. "—o zaman, fae'lerin eylemleri aynı kalırsa, onların da aynı kalacağını kabul etmek zorundayım."

Ava, onun sözlerini bir an düşündü. "Valroy savaş başlatırsa, onu öldürmeye çalışacaksın. Faeler... *fae işleri yaparsa*, hepsini öldürmeye çalışacaksın."

"Kaba ama etkili bir özet, evet." Düşünceli bir şekilde uzaklara baktı. "Daha önce de konuştuğumuz gibi. Ancak, kendimizi içinde bulduğumuz hassas durumu bozabileceğinden, büyük büyüler veya güç gösterilerini yapmamaya çalışıyorum."

Bunu anlaması bir saniye daha sürdü. "Yani, ben ağım, sen örümçeksin ve kıpırdamadan oturuyorsun, çünkü kıpırdanırsan büyük bir deprem yaratıp kazara daha fazla hasara neden olabilirsin, öyle mi?"

"Yine kaba ama etkili bir özet."

Gözlerini kapatıp iç geçirdi. "Harika."

"Bu, senin yarattığın bu duruma alışman ve uyum sağlaman için de yararlı olacaktır."

"Bizim yarattığımız." Evet, bu konuda hâlâ biraz kızgındı. "Bu boktan durumdan en az benim kadar sen de sorumlusun. Ben..." Durdu, sözünü yarım bıraktı. "Bekle." Radarda bir sinyal vardı. "Sanırım... Sanırım yaklaştık."

Bu izlenim, yarı hatırlanan bir rüya gibi geldi ona: korku, kafa karışıklığı ve bunların altında, tanıdık bir yanardöner kanat çırpınışı. "Bitty. Yakın. Çok yakın." Yavaşça daire çizerek, yönü belirlemeye çalıştı. "O tarafta. Belki üç blok ötede."

Sessizce yürürken, o garip ping... *ping... ping* sesine odaklandı. Sanki bir çubukla su arıyormuş gibi hissediyordu. Ya da bir köpeği takip ediyormuş gibi. Sadece köpek olan kendisiydi.

İnsanların işlerine devam etmeye çalışmasını görmek tuhaftı. Bazıları, sanki kıyamet kopmamış gibi, etraflarındaki dünyanın tuhaflıklarını ve imkansızlıklarını görmezden gelerek dolaşıyordu.

Sanki sadece uyuyorlarmış ve bu, Taco Salı günü çok fazla margarita içtikten sonra gördükleri tuhaf bir rüya gibiymiş. Puck da öyle demişti, bazı insanlar neler olup bittiğinin farkında bile değillerdi. *Garip*.

Seelie çiçekçisi gibi görünen bir dükkanın (sahibi kelimenin tam anlamıyla yürüyen bir gül fidanıydı) ve üç gerçekliğin hepsinden aynı anda yemek servisi yapan bir restoranın arasında sıkışmış bir kitapçı buldular.

Kitapçının ön camı kırılmıştı, neon OPEN tabelası düzensiz bir şekilde yanıp sönüyordu, ama kaldırıma yayılan sıcak ışık, hala işlediğini gösteriyordu. Tanrı onları korusun. Ancak Ava, tüm bu zavallı insanların başka seçeneği olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Bunu onlara yapan oydu, değil mi? Her şey normalmiş gibi davranmalarını isteyen, oysa açıkça normal değildi?

Ava kapıyı iterek açtı ve güven verici olacak kadar sıradan bir ses çıkaran bir zil çaldı. Bir an için, dışarıdaki kaostan bir sığınağa adım atmış gibi hissetti. Ve asıl amaç da buydu. Bu yüzden *buradaydı*.

"Merhaba?" diye yumuşak bir sesle seslendi. "Kimse var mı?"

Mağazanın daha derinlerinden gelen bir çarpma sesinin ardından tanıdık bir alarm sesi duyuldu. "Ava? *Ava!*" Bitty'nin sesi yüksek ve panik içindeydi. "Oh, *şükürler* olsun! Gerçekten sen misin?"

Ava, imkansız derecede yüksek görünüp üst kısımları gölgelerde kaybolan kitaplıkların sıralandığı dar koridorlardan sesi takip etti. Kitaplar, dünyevi eserlerle kesinlikle farklı gerçekliklere ait olanların bir karışımıydı; bazılarının kapakları değişip hareket ediyor, diğerleri ise yanlarından geçerken fısıldıyordu. Burası, Dünya ile Web'in birleştiği yerd; ikinci parçayı bulması gereken yerd, ama onun yerine Valroy'u onları beklerken bulmuştu.

Bitty, muhtemelen bir zamanlar mağazanın okuma köşesi olan, bol döşemeli koltuklar ve görünür bir baca olmamasına rağmen bir şekilde hala neşeyle çıtırdayan bir şömine bulunan rahat bir köşede idi. Minik peri, kanatlarını sırtına sıkıca katlayarak koltuklardan birinde kıvrılmıştı.

Yaşlı bir insan kadın, düşen kitapları —çarpmanın kaynağı— istifleyerek, bariz bir endişeyle onun etrafında telaşla dolaşıyordu.

"İşte oldu, küçüğüm," diyordu kadın, sesi Ava'yı hemen rahatlatan, büyükanne gibi sıcak ve rahatlatıcıydı. "Papatya çayı yaptım. Sinirlerinizi yatıştırır."

Kadın, "Klişe İngiliz Kitapçı Sahibi" rolü için tam da merkezi casting ajansının isteyeceği tipteydi: düzgün bir topuzda toplanmış gümüş saçlar, tel çerçeveli gözlükler, en iyi günlerini geride bırakmış ama açıkça çok sevilen bir hırka.

Çok uzun zamandır insanlara bakmış birinin verimliliğiyle hareket ediyordu.

Onunla ilgili her şey, *komik* ve karikatürize bir şekilde tam isabetliydi.

"Bayan... şey... Bayan Crumplebottom?" Bitty, kadına döndü çılgınca ve çaresiz bir minnettarlıkla döndü. "Bunlar size bahsettiğim arkadaşlarım. Ava ve Serrik."

Kadın, *Bayan Crumplebottom*, herkesi hoş karşılanmış bir torun gibi hissettirebilecek çarpık dişli bir gülümsemeyle onlara gülümsedi. "Oh, harika! Bitty ikiniz için çok endişelendi. Ben Millicent Crumplebottom ve burası benim dükkanım. Yani, eskiden benim dükkanımdı. Şimdi ne olduğunu tam olarak bilmiyorum." Etraflarını çevreleyen imkansız mimariye belirsiz bir şekilde işaret etti. "Ama burası hala hikayelerin yeri, sanırım önemli olan da bu."

Ava kadını daha dikkatli inceledi. Kafasının arkasındaki yeni Komuta Merkezi'nde alarm zilleri çalışıyordu. *Normal olmayan bir şeyin* tanıdık karıncalanması çok açıktı.

O bir rüyaydı.

Sanki adı tek başına bu kadında bir şeylerin yolunda olmadığını ele vermiyordu.

Bitty, Lysander ve Ibin gibi. Ama... ama bu kadında farklı bir şey vardı.

Daha önce karşılaştığı yaratıklar *tuhaf* gelmişken, Bayan Crumplebottom bir şekilde daha da *tuhaf* geliyordu. Yapay zeka tarafından üretilmiş bir görüntünün yapay zeka tarafından üretilmiş görüntüsü gibi.

"Onu sen yarattın," dedi Ava, Bitty'ye şaşkın ama kötü niyetli olmayan bir gülümsemeyle. "Değil mi?"

Bitty'nin kanatları sarktı ve büyük koltukta daha da küçülmüş gibi görünüyordu. "Çok korkmuştum," diye fısıldadı. "Her şey kaos içindeydi ve kimseyi bulamadım ve ben sadece... Birine ihtiyacım vardı. Tir n'Aill'e götürülmeden önce büyükannemin yaptığı gibi. Bunun aptalca olduğunu biliyorum çünkü bunların hiçbirisi gerçek değil ama bana gerçek gibi geliyor çünkü hatırlayabiliyorum!" Gözyaşları minik yanaklarından akmaya başladı. "İsteyerek yapmadım! Yapabileceğimi bile bilmiyordum!"

Bayan Crumplebottom çay hazırlamayı bıraktı, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Üzgünüm canım, ama anlamıyorum. 'Beni zorladı' mı? Kırk yıldır bu mahallede yaşıyorum.

dün, o korkunç gürültü ve kargaşa sırasında dükkânıma geldiğini hatırlıyorum."

Varoluşsal sonuçlar Ava'yı bir kamyon gibi vurdu. Bir rüya, bilinçsizce başka bir rüya yaratmıştı — anıları, geçmişi ve benlik duygusu olan, düşünen, hissedenden bir birey — sırf Ava'nın teselliye ihtiyacı olduğu için. Ve şimdi o kişi, kendi varlığının doğasından habersiz, tam orada duruyordu.

"Bayan Crumplebottom," dedi Ava dikkatlice, "Boston hakkında ne hatırlıyorsunuz... dünden önce?"

Yaşlı kadın çay fincanını masaya koydu, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bir bakalım. Her sabah dükkânı açtığımı, müşterilere doğru kitabı bulmaları için yardım ettiğimi hatırlıyorum. Rahmetli kocamı hatırlıyorum, bana kahve getirir ve gerçek insanlardan çok kurgusal karakterlere ilgi gösterdiğimden şikayet ederdi." Kıkırdadı. "Kızımın her pazar beni kontrol etmek için aradığını hatırlıyorum."

"Peki, şehir hakkında ne hatırlıyorsunuz? Duvarların dışındaki şeyler hakkında?"

"Evet, şey." Bir an durdu. Yavaşça, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Şimdi sen söyleyince, tam olarak hatırlayamıyorum..." Kafasını karıştırmış bir şekilde şakağına dokundu. "Bu garip. Şehrin nasıl bir yer olduğunu daha net hatırlamam gerekirdi. Hafızam mı gitti?"

"Anılarınız hala orada," dedi Serrik nazikçe, bir adım öne çıkarak. Sesi, Ava'nın şimdiye kadar duyduğundan daha yumuşaktı, her zamanki hesaplayıcı keskinliği yoktu. "Siz iyisiniz, Bayan Crumplebottom. Anılarınız gerçek."

"Ama *tarihsel olarak* gerçek değil," dedi Bitty üzüntüyle. "Onları uydurdum. *Onu* uydurdum. O kırk yılı hiç yaşamadı, o kocayı hiç sevmedi, o kızı hiç büyütmedi." Ava'ya çaresiz gözlerle baktı. "Bu onu daha az gerçek mi yapar? Bu ona olan duygularımı daha az gerçek mi yapar? Bu *beni* daha az gerçek mi yapar?"

Bu, Ava'nın korktuğu soruydu, eninde sonunda aşmaları gerekeceğini bildiği felsefi mayın tarlasıydı. Yarattığı birleşik dünyada, "gerçek" ve "uydurma" arasındaki çizgi anlamsız hale gelmişti ama bu, sorunun duygusal ağırlığını daha az ezici hale getirmiyordu.

Tekrarlayan rüyaların sorunu bir yana. Bayan Crumplebottom bir aile hayal ederse ne olur? Ya onun ailesi bir aile hayal ederse

bir aile hayal etseydi?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Ava sonunda Bitty'ye. "Artık 'gerçek'in ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Bayan Crumplebottom bu konuşmayı giderek artan bir endişeyle dinliyordu. "Üzgünüm, araya girmek istemem ama siz benim... gerçek olmadığımı mı söylüyorsunuz? Anılarımın sahte *olduğunu* mu?" Sesi titriyordu. "Ama ben onları hissedebiliyorum. Düğün pastamın tadını, kocamın kahkahasının sesini hatırlıyorum. Kızım doğduğunda onu kucağıma aldığımı hatırlıyorum."

"Bu duygular gerçektir," dedi Ava kararlı bir şekilde. "Hissettiğin aşk, keder, sevinç... bunların hepsi tamamen gerçektir. Asıl soru, bu duyguları yaratan olayların şu anda doğrusal zamanda gerçekten yaşanmış olup olmadığıdır. Ya da bunların tamamen kurgudan, hayal ürünü olup olmadığıdır." Etrafındaki kitapları işaret etti.

"Ben varım." Bayan Crumplebottom'un sesinde şimdi şaşırtıcı derecede sertlik vardı. "Düşünüyorum, hissediyorum, insanları önemsiyorum, bu yüzden *varım*. Tercihlerim, fikirlerim ve korkularım var, bu yüzden *varım*. Eğer bu gerçek değilse, o zaman ne gerçektir?"

"Aynen öyle." Serrik neredeyse gülümsedi. "Gerçeklik, yaratılışınızın şekliyle ilgili değildir, Bayan Crumplebottom. Sahip olduğunuz bilinçle ilgilidir." Bitty, yüzünde hala gözyaşları akarken, ikisinin arasında bakışlarını gezdirdi. "Peki ya ona inanmayı bırakırsam? Ya onu unutursam? sadece... sadece ortadan kaybolur mu?"

"Ben... bilmiyorum. Ve şimdilik, bunun için endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum." Ava iç geçirdi. "Bunu nasıl düzelteceğimi hiç bilmiyorum. Şimdilik, rüyalar gerçeklikle aynı şey."

"Peki ya o an gelirse? Ya rüyalar tekrar sadece rüya haline dönerse?" Bayan Crumplebottom kaşlarını çatı. "Bana ne olacak? Bir rüyanın rüyası mı?"

"*Bilmiyorum*, tamam mı?" Ava başını ellerinin arasına aldı. "Ne yaptığımı bilmiyorum! Beklemiyordum..." Bitty'ye kızmak istemiyordu. Bu Bitty'nin suçu değildi. Sadece panik ve çaresizlikten böyle davranıyordu. Tıpkı Ava'nın Bitty'yi yaratırken yaptığı gibi. Aslında bu sadece tekrarlayan bir eylemdi. Ve bu durum daha uzun sürerse, Bayan Crumplebottom korku ve yalnızlığından dolayı birini yaratacaktı.

Kahretsin, yarı tanrı olmayı öğrenmek çok sinir bozucuydu. Birisi gerçekten bir kılavuz basmalıydı.

"Tatile ihtiyacım var." Ellerini yüzüne sürdü. "Üzgünüm. Tüm bunlar için üzgünüm. Ne olacağını bilmiyorum. Ama dışarıdaki kaostan yanlışı olduğunu kabul etmelisin. İnsanlar ölüyor. Valroy savaşı ciddiye aldığında daha fazla insan zarar görecektir. Bu durmalı. Her şey normale dönmeli."

"Bu, benim ve Bayan Bitty gibi insanların gitmesi anlamına gelse bile." Bayan Crumplebottom bir anlığına uzaklara baktı, sonra başını salladı. "Mantıklı. Evet. Katılıyorum."

Ava gözlerini kırptı. "Öyle mi...?"

"Eh, dökülen sütü ağlamanın bir anlamı yok, değil mi?" Elbisesinin kumaşını düzeltti. "Ben neysem oyum, bunu ben istemedim, ama durum bu. Ve eğer var olmaya devam edersem, bu harika olur. Ama edemezsem, eh, Bayan Bitty'nin ihtiyacı olduğu anda ona yardım edebilmiş olmak harikaydı. Ve ne olursa olsun, benim önemli olduğumu bilerek ölebilirim." Bayan Crumplebottom omuzlarını düzeltti. "Ama bir seçim şansım varsa, ben var olmaya devam etmeyi seçerim. Dükkanıma gelen kayıp ruhlara bakmaya devam etmeyi seçerim. Ve hatırladığım hayata duyduğum sevginin, o anılar nasıl oluştuğuna bakılmaksızın gerçek olduğuna inanmayı seçerim."

Bitty yarı keder, yarı rahatlama dolu bir hıçkırık attı. Sandalyesinden fırlayarak doğrudan Ava'nın kollarına atladı. "Geri dönmeyeceğinden çok korktum," diye fısıldadı. "Tüm bu sorularla tek başıma kalacağımdan ve *gerçekte ne olduğumu* anlamama yardım edecek kimse olmayacağından korktum. Bu yüzden *onu* yarattım ve çok üzgünüm, *çok üzgünüm...*"

Ava, minik periyi sıkıca kucakladı, küçük vücudunun sağlam sıcaklığını, kalbinin hızlı atışlarını hissetti. Bitty'nin doğası hakkında başka ne doğru olursa olsun, korkusu ve rahatlama kesinlikle gerçektir. "Üzgünüm... Seni bulmamız bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu senin hatan değil."

"Yalnız değildim," dedi Bitty, geri çekilerek Bayan Crumplebottom'a açıkça sevgiyle baktı. "O bana baktı. Bana çay yaptı, ağlamama izin verdi ve kitaplarındaki imkansız durumlarla karşı karşıya kalan ama yine de bir çıkış yolu bulan tüm cesur karakterlerin hikayelerini anlattı."

Bayan Crumplebottom gülümsedi, bu hareket tüm yüzünü değiştirdi. "Kitaplar bunun için vardır, canım. Ne kadar karanlık olursa olsun, her zaman benzer bir durumdan kurtulan birinin hikayesi olduğunu bize hatırlatmak için."

Serrik bu konuşmayı anlaması zor bir ifadeyle izliyordu. "Bayan Crumplebottom," dedi sonunda, "korkmuş olduğunuzu hatırlıyor musunuz? İlk kez... uyandığınızda?"

"Oh evet," diye tereddüt etmeden cevapladı. "Korkmuştum. Her şey çok kaotikti, çok gürültülü, çok parlak ve yanlış. Kafam karışmış, boğuluyormuşum gibi hissediyordum." Bir an durdu, onun yüzünü inceledi. "Neden?"

Serrik, cevap verip vermemeyi tartışır gibi uzun bir süre durakladı. Sonunda omuz silkti. "Neredeyse iki bin yıl boyunca kendi varlığımın doğasını sorguladım. Düşüncelerimin, duygularımın, benlik algımın gerçek mi yoksa sadece izolasyon ve deliliğin yarattığı karmaşık bir yanılsama mı olduğunu merak ettim."

"Peki ne sonuca vardın?"

"Sorunun kendisinin anlamsız olduğu sonucuna vardım. Bilinç, kaynağı ne olursa olsun, bilinçtir. Düşünme, hissetme, seçim yapma yeteneği... Bunların değeri, nasıl ortaya çıktıklarından bağımsızdır." Altın rengi gözleri, mağazanın ön tarafına odaklanmıştı, başka kimseye değil.

Bitty bu konuşmayı dikkatle dinliyordu. "Yani beni küçümsemiyorsun? Benim... olduğum şey için?"

"Aynı şekilde kendimi de reddetmem gerekir, küçüğüm. Gerçek olarak 'doğmuş' olabilirim, ama bir rüyaya dönüştürüldüm. Ben de seninle aynı hamurdanım." Cevabı basitti ve tartışmaya yer bırakmıyordu. "Ve sen benim arkadaşısın." Gülümsedi. "Hayali ya da değil." Onu bulduklarından beri ilk kez

Bitty gerçek anlamda gülümsedi. Kalıcı bir şekilde.

Bayan Crumplebottom çay servisine geri döndü. "Öyleyse, karar verildi. Şimdi, dışarıdaki o saçmalığa geri dönmeden önce hepinizin oturup bir fincan çay içmenizi istiyorum."

Evet. Bunu yapabilirlerdi.

Sonraki bir saati kitapçının sıcak ortamında geçirdiler, tam da rahatlık tadında bir çay içip Bayan Crumplebottom'un çocukluk hikayelerini dinlediler. Hikayelerin bazıları Ava'nın tanıdığı klasik yayınlanmış hikayelerden açıkça çalınmıştı. Ama kimse ona bunu söyleyecek kadar kaba değildi.

Saatın sonuna doğru, Bayan Crumplebottom kitap raflarına özlem dolu bir gülümsemeyle baktı. "Üç gerçeklikte var olan bir kitapçının güzel yanı, artık hepsini kapsayan hikayelere erişebilmem. Kurgu ve kurgu dışı, gerçekleşmiş tarihler ve

, insanlar arasındaki aşk hikayeleri ve saf enerjiden oluşan varlıklar arasındaki romantizmler." Kitapların kelimenin tam anlamıyla parladığı bir bölümü işaret etti. "Oldukça ezici, ama aynı zamanda harika."

"Sence iyi olacak mısın?" Ava kaşlarını çattı. "Gittikten sonra mı?" "Oh, evet canım. Gel ne ne olursa ben olacak ol olacak iyi Bayan Crumplebottom, fincanlarını yeniden doldururken bir sonraki sözlerini düşündü. "Bence önemli olan, değişimin her zaman tek sabit şey olduğunu hatırlamaktır. İnsanlar yaşlanır, mahalleler gelişir, teknolojiler ilerler. Ölçek değişebilir büyüyebilir önceden önceden amatemel temel deneyim - uyum sağlamak, yeni bir dünyada yerini bulmak - bu, zaman kadar eskidir.

Ne yazık ki, gitme zamanı gelmişti. Yapacak işleri vardı ve Ava'nın Weaver olarak sorumlulukları kendiliğinden hallolmayacaktı. Ama kitapçı onlara paha biçilmez bir şey vermişti: kaosu içinde bile huzur bulabileceğinizi hatırlatmıştı.

" , , , , , , , , Ava, , , Bayan Crumplebottom'a sordu.

"Kitaplarım ve bolca çayım var." Gülümsedi. "Ayrıca, oturup düşünmek için güvenli bir yere ihtiyaç duyan başka ziyaretçilerim de olacağını tahmin ediyorum. Kitapçılar bunun için var."

Bitty yaşlı kadını sıkıca kucakladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Her şey için."

"Hayır, beni hayata getirdiğin için teşekkür etmesi gereken benim. Şimdiden oldukça maceralı bir yolculuk oldu." Gülümsedi. "Düşünsenize. Benim gibi yaşlı bir kadın, bir maceraya atılıyor."

Kitapçıdan çıkarken, Ava kendini Bayan Crumplebottom'un sözlerini düşünürken buldu. Değişim, tek sabit olan şeydir. Yeni bir dünyada yerini bulmak. Belki de bu birleşik gerçekliği idare etmenin anahtarı buydu: onu tanıdık kalıplara zorla sokmaya çalışmak değil, uyum sağlamayı öğrenmek ve benzeri görülmemiş şeylerde güzelliği bulmak.

“Ne kadar tuhaf ve dikkat çekici,” dedi Serrik, kaotik sokağa geri dönerken. “İkisi de. Koşullarını kabul etmelerindeki kolaylık, böylesine belirsiz bir durumda anlamı bu kadar çabuk kavramaları...”

"Tanıdığımız bazı insanlar gibi 'toplu soykırım'ın ötesinde bir anlam mı? Evet." Ona gülümsedi. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Belki de bu, görüldüğü kadar felaket bir şey değildir. En azından bir çözüm bulunamazsa."

"Hm." Ona sırtıtarak baktı. "Sanırım kitapçının çok çalkantılı bir dönemde sakın bir vaha olduğunu keşfedeceksin..."

Harika zamanlama.

Sanki onun sözlerini doğrulamak istercesine, kuzeyden uzak bir yerden çığlık sesleri yankılandı, ardından çok büyük bir yaratığın öfkeyle kükrediği sesi duyuldu.

"Doğru. Mükemmel. Love it." Ava iç geçirdi. "Back to crisis *fucking* yönetimi. Bitty, hazır mısın?"

Küçük peri, Bayan Crumplebottom'un daha önceki hareketini bilinçsizce taklit ederek omuzlarını düzelitti. "Hazırım," dedi ve sesi, onu bulduklarından beri hiç olmadığı kadar sağlamdı.

Ava gülümsedi. Bunun bir yalan olduğundan oldukça emindi. Ama Bitty buna inanmak istiyor gibiydi. Ve tıpkı kendi varlığı gibi?

Bazen inanmak yeterliydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Değişmiş şehrin içinden kuzeye doğru ilerledikçe çığlıklar daha da yükseldi ve bununla birlikte Ava'nın dişlerini ağrıtan bir ses geldi — kükreme ile parçalanmış metalin çıkardığı gıcırta arasında bir ses. Bu sesi çıkaran şey büyük, öfkeli ve muhtemelen *son derece* tehlikeliydi.

"O tarafa," dedi Bitty, bir zamanlar tiyatro bölgesi olan yeri işaret ederek, minik yüzü solgun ama kararlıydı. "Boston Opera Binası'ndan geliyor."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı Ava. "Çünkü lanet olası *canavarlarla* dolu bir opera binası kadar 'dramatik doğaüstü kriz'i anlatan başka bir şey yoktur."

Yaklaştıkça, mimari giderek daha tuhaf hale geldi. Boston'un tarihi binalarının tanıdık kırmızı tuğla cepheleri, Tir n'Aill'e ait olan bükülmüş ağaç kuleleri tarafından istila edilmişti.

Sokak lambaları rüzgarda çınlayan kristal ağaçlara dönüşmüştü ve kaldırımlar nota kağıtlarıyla döşenmişti. Hayır, tuğla veya beton yerine birbirine sıkıştırılmış nota kağıtlarından yapılmışlardı.

Boston Opera Binası neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Cephenin orijinal kemeri, hastalıklı yeşil bir ışıkla titreşen dikenli sarmaşıklarla değiştirilmiş, geleneksel marquee ise İlk Dil'de kelimeleri hecelayan yüzen harflerle değiştirilmişti.

Bina sanki canlı gibiydi. Dahası, binanın *kendisi* gürültünün kaynağı gibi görünüyordu. Duvarları her nefes alışta esniyor, her boğuk sesle küçülüyordu.

"*Ne oluyor lan?*" Ava, bu tam anlamıyla canavarca şeye sadece bakakaldı.

"Bilmiyorum, ama sanırım bunu birazdan öğreneceğiz." Serrik iç geçirdi.

Binadan başka bir kükreme yankılandı, ardından belirgin bir kedi çığlığı duyuldu.

Ava'nın içinde bir şey klik yaptı. O çığlığı tanıyordu. "Lysander!" Hemen giriş kapısına doğru koşmaya başladı.

"Tahmin ettiğim gibi. Önden buyurun, Bitty."

"Hadi, Bay Serrik!" Ava, Bitty'nin bağırdığını duydu. "Ona yardım etmeliyiz!"

Ana kapılar, bir tür mağara girişine benzeyen, bir tür ışıldayan sıvı damlayan sarkıtlarla dolu bir kapıyla değiştirilmişti. Yaklaştıkça, Ava içeriden sesler duyabiliyordu — birden fazla ses, hepsi aynı anda konuşuyor, kulağa karışık, yankılanan bir kakofoni gibi geliyordu.

"—*gerçek değil gerçek değil GERÇEK*

DEĞİL—" "*sadece bir rüya sadece*

bir hikaye sadece bir—"

"—*ne anlamı var ne AMACI var—*"

Ve tüm bunların altında, Lysander'ın gergin ve çaresiz sesini duyabiliyordu. "Durun! Lütfen, konuşmayı kesin! Düşünemiyorum... Düşünemiyorum..."

Mağara ağzındaki girişten geçip, bir zamanlar opera binasının ana lobisi olan yere koştular. Bu alan, konser salonu ile Unseelie taht odasının çarpışması gibi bir şeye dönüşmüştü. Tavan, kristal sütunlarla desteklenmiş, baş döndürücü bir şekilde yükseliyor ve kıvrılıyordu. Zemin, etraflarındaki odayı yansıtan, ama *onları yansıtmayan* bir ayna mozaiktiydi.

Ve tüm bunların ortasında, devasa bir şey kıvrılıyor ve bükülüyordu.

Doğrudan bakmak zordu — yaratık, gözün takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde şekil değiştiriyor gibiydi. Bir an çok fazla gözü olan dev bir kedi, bir sonraki an gölgeden yapılmış insansı bir figür, sonra da bilgisayar ekranındaki bir arıza gibi seğiren ve kasılan bir şeydi.

Bu, kakofoninin kaynağıydı. Aynı anda konuşan ve uluyan tüm karışık, çılgın atan sesler. Ama kaosun içinde, tekrar tekrar tekrarlanan bir cümle vardı. Tüm seslerin diğerlerinin altında tekrarladığı bir cümle. "*Nesin sen? Nesin sen? Nesin sen?*"

Lysander, kristal sütunlardan birine sırtını dayamış, önündeki canavarın titremesine uyumlu olarak insanımsı ve kedi formları arasında gidip geliyordu. Bazen yarı saydam, bazen de katıydı. Konuştuğunda sesi sürekli değişiyordu; bazen kendi sesi, bazen de Ava'nın tanımadığı seslerin yankısı.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı, şekli o kadar hızlı değişiyordu ki izlemek acı veriyordu. "Neden var olduğumu bilmiyorum! Bilmiyorum, lütfen durun!" Sesi cümlelerin ortasında değişti, daha derin, daha yankılı hale geldi. "—ne işe yararım—" Bir başka değişim. "—eğer bir işe yararsam tabii! Neden ölmeme izin verilmedi?"

Kabus yarattığı, onun kafa karışıklığından besleniyordu, her kelimeyle daha da büyüüp daha da sağlamlaşıyordu. Pençe ya da dokunaç ya da daha kötüsü olabilecek uzantılarıyla uzandı ve titreyen periyi tamamen yutmaya çalıştı.

"Dayan, Lysander." Ava öne çıktı ve yeni gücünü kullanmak için uzandı. Ama yeni yeteneklerini kullanmaya başladığında, yaratık ona döndü. İçinde bir şey kırılmış gibiydi, sanki yıldırım bir topraklama çubuğu bulmuş gibi.

Yaratığın gerçek doğasını bir an için gördü.

Bu *sadece* Lysander'ın kabusu değildi. *Onun* kabusuydu. Bu mantıklıydı, değil mi?

Sonuçta onu yaratan oydu.

Onun şüpheleri, onun şüpheleriydi. Onu yarattığı için, arkadaşlıklarının gerçek mi yoksa uydurma mı olduğu konusunda hissettiği tüm o utanç. Onun kendi isteklerini düşünmeden, kendi ihtiyaçlarını karşılamak için birini yaratmış olmanın suçluluğu. Başkalarını manipüle ettiği için eleştirdiği perilerden daha iyi olmadığı korkusu.

Şimdi bunların hepsi *onun* içindeydi. Canavar kükredi.

"Zeki. Ve talihsiz." Serrik onun yanında duruyordu, sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Şimdi ikinizden de besleniyor."

"O zaman nasıl durduracak?" Bitty, girişin yanında durarak, yardım etmek istediği belli ama nasıl yapacağını bilmediği için sordu.

"O yapamaz." Serrik omuzlarını geriye doğru çekerek, sesli bir şekilde çatırdatarak iç geçirdi. "Ben yapmalıyım."

Ava ne demek istediğini sormadan, Serrik çoktan değişmeye başlamıştı.

Ava onun gerçek halini daha önce görmüştü, kısa süreliğine de olsa. Ve o zaman bile, sadece bir rüyada görmüştü. Ama dönüşümü fiziksel gerçeklikte izlemek tamamen farklı bir şeydi. Zarif insan şekli sis gibi dağıldı ve yerini kabuslara ait bir şey aldı — ama yine de, kendi korkunç tarzında inkar edilemez bir güzellik bulduğunu inkar edemedi.

Gövdesi insanımsı kalmıştı, ama derisi hatırladığı o kitinimsi parlaklığı almıştı. Yüzü aynı kalmıştı, ama altın rengi gözleri çoğalmış, alnında bir yay şeklinde dizilmiş sekiz tane olmuştu. Yeşil saçları daha da uzamış, dalgalar halinde sırtına dökülmüştü.

Ama nefesini kesen, belinin altındaki dönüşümdü. Bacaklarının olması gereken yerde, vücudu ışığı emen koyu yeşil ve siyah tüylerle kaplı dev bir örümcek şekline dönüştü. Sırtını süsleyen altın rengi, pürüzlü desenler, insanımsı cildini süsleyen İlk Dil dövmelemlerini neredeyse taklit ediyordu.

Örümcek vücudundan yedi adet devasa eklemli bacak uzanıyordu ve onu hepsinin üzerinde yükseltiyordu. Sekizinci bacağın olması gereken yerde bulunan altın renkli kütük, opera binasının garip ışığında parıldıyordu.

Son eklemiden aşağıya doğru her bacağın ucu saf altından yapılmıştı ve yine o gizemli İlk Dil ile oyulmuştu. Altın iplikler, insanlık dışı uzuvlarının eklemlemlerinden sıvı güneş ışığı gibi damlıyordu. Tehlikeli derecede keskin, neredeyse iğneye benzeyen uçlar, o hareket ederken aynalı zemine vuruyordu.

Ve ondan, rüyasında hissettiği saf *terör* aurası yayılıyordu, ancak şimdi gerçek bir kabusla dönüştüğü için çok daha büyüktü.

O korkunçtu. O muhteşimdi. O, hikayelerde anlatılan her şey ve daha fazlasıydı.

Ve Lysander'ı eziyet eden gölgeli yaratık ona bir bakış attı ve kaçmaya çalıştı.

"Hayır." Serrik'in sesi gerçek formunda daha derin ve daha yankılıydı, kristal sütunları çınlatan armonikler taşıyordu. "Bu kadar kolay kaçamazsın."

Boyutuna yakışmayan bir hız ve zarafetle hareket etti. Bir saniyede yaratığın önüne atladı ve çıkışını engelledi. Tam boyuna yükseldi ve canavarı panik içinde geriye doğru kaçırıldı. Ama Serrik daha hızlıydı. Yedi bacağıyla, hem hipnotik hem de ölümcül bir dansla aynalı zeminde ilerledi. Parmaklarından altın iplikler fırladı, yaratığı bağlamadı ama jilet gibi keserek, ona varlık kazandıran korku ve şüpheyi ortadan kaldırdı.

Yaratık, kristalleşmiş endişe ve kendinden nefretle dolu uzantılarıyla karşılık verdi. Ama Serrik iki bin yaşındaydı ve bu sürenin çoğunu, var olmaması gereken şeyleri yok etmeyi öğrenerek geçirmişti.

"Sen şüpheye şekil verilmişsin," dedi, iplikleri yaratığın özünü oyarken. "Ama bu şekilde, zarar görebilirsin. Kalman gereken gerçekdışı dünyaya geri dön, yaratık."

Kırılan cam sesi gibi bir sesle yaratık çözülmeye başladı. Tam olarak yok edilmedi, ama ait olduğu soyut duygu alemine geri döndü. Ölüm ılığı opera binasında yankılandıktan sonra yok oldu.

Serrik, titremesi durmuş ve şimdi hayranlık ve saf korku karışımıyla örümcek formuna bakan Lysander'a döndü.

Serrik'in ifadesi soğuktı. Yere birçok bacağıyla vurarak yürüyen kedi benzeri periye döndü. "Artık güvendesin. Şüphelerinin tezahürü yok oldu."

"A-ama şüphe hala var," diye fısıldadı Lysander. Hala yarı saydamdı, sıcaklık dalgası gibi titriyordu. "H-hala kendimi... kayboluyormuş gibi hissediyorum. Sanki tutarlılığımı kaybediyormuşum gibi. Ya ben... yok olursam? Olmam gerekmez mi? Ben

—Ben buraya ait değilim, var olmamalıyım—"

Ava yavaşça yaklaştı, sesindeki çıplak acı ve ıstırap kalbini parçaladı. "Lysander..."

"Var olmak istediğimden bile emin değilim," diye devam etti, sesi yine değişerek bir yabancıнын sesine dönüştü. "Ava beni yarattı çünkü bir rehber, bir arkadaş, Tir n'Aill'de yolunu bulmasına yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Ama artık buna ihtiyacı yok. Artık O, Dokumacı. Hayal edilemeyecek kadar güçlü. Benim ne işim var ki?"

Sanki Ava *orada* değilmiş gibi konuşuyordu. Sanki onu tanımıyor gibiydi.

tanı
mıy Kalbi göğsünde parçalandı.

or Yine titredi, bir an için tamamen saydam hale geldi, sonra

gibi

kon

uşu

yor

du.

"Belki de ben... durmam daha iyi olur."

"Hayır." Bu kelime Ava'nın istediğinden daha keskin çıktı. Onun yanında diz çöktü, ancak o kadar dengesizken ona dokunmamaya dikkat etti.

"Lysander, bana bak."

Başını kaldırdı ve Ava, kehribar rengi gözlerinde gözyaşları gördü. Kendi varlığının gerçekliğini sorgulayan bir varlığın gerçek gözyaşları.

"Ben... bunu düzeltebilirim." En azından öyle olduğunu düşünüyordu. Bu bir tahmindir. Ama tüm bu gerçeklik onun eseri idi, değil mi? Onu yakalayıp yeniden düzenleyebilirdi, değil mi? Değil mi? "Seni stabilize edebilirim, seni bir arada tutan bağları güçlendirebilirim. Ama..." Dürüst olması gerektiğini bildiği için tereddüt etti. "Ama ne *yaptığımı* bilmiyorum. Bu konuda hala çok yeniyim. Yaptıkça öğreniyorum. Bunu mahvetme ihtimalim yüksek. Diğer seçenek ise ben..."

"Ne...?" diye sordu, ama ses tonundan, cevabı zaten bildiğini anlayabiliyordu.

"Seni yok edebilirim. Acı çekmeden, huzur içinde yok olmana izin verebilirim. Özünü Ağ'a geri gönderebilirim, orada yeni bir şeyin parçası olabilir." Sözler ağzında kül gibi tadı vardı. "Seçim senin."

Lysander uzun bir süre sessiz kaldı, hali bir an bir an değişiyordu. Tekrar konuştuğunda, sesi zayıf ve kaybolmuş gibiydi. "Ne seçeceğimi bilmiyorum.

Seçme hakkım olup olmadığından bile emin değilim. Ben sadece... senin kendine anlattığın bir hikayesin. Yalnız olduğun için uydurduğun bir karakter." "Bu doğru değil!" Bitty uçarak onun önüne geldi. "Sen sadece bir hikaye değilsin. Sen *benim* arkadaşımsın. Bana karşı naziktin, beni korudun, korktuğumda beni güldürdün. Nasıl ortaya çıktığın önemli değil, bunlar gerçek."

"Ama şimdi benim amacım ne?" Lysander başını salladı. "Ava'nın artık rehber ihtiyacı yok. Mahkemeleri açıklamak ya da ona periler hakkında bilgi vermek için birine ihtiyacı yok. Ne yapmam gerekiyor? Ne olmam gerekiyor?"

Arkalarında, Serrik insan formuna dönmüştü, ancak Ava hala yüzeyin hemen altında gizlenen örümceği hissedebiliyordu. Yavaşça yaklaştı, altın rengi gözleri düşünceliydi.

"İki bin yıldır amacımı sorguluyorum, kedicik. Varlığımın, aradığım intikamın ötesinde bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum. Ve o sürede bir şey öğrendim: amaç sana verilen bir şey değildir. Senin seçtiğin bir şeydir."

"Senin için söylemesi kolay," diye cevapladı Lysander acı bir şekilde. "Sen gerçek olarak doğdun. Web'den önce bir hayatın vardı, seni şekillendiren deneyimler. Ben ise sadece Ava'nın bilinçaltının parçaları bir araya getirilip bir insan şekline sokulmuşum. Sen ise sevdiğin biri var, hatta belki seni seven biri bile! Benim ise kimsem yok!"

"Acı hissediyorsun," dedi Serrik. "Sevinç, korku, dostluk yaşıyorsun. Seçimler yapıyorsun. Başkalarını önemsiyorsun. Kişilik için bundan daha fazlası ne gerekebilir ki?" Omuz silkti. "Neredeyse iki bin yıldır aşk gibi bir şey hissetmedim. Belki de o duygunun gelmesini beklerken biraz sabırlı olmanı rica ederdim."

Ava bu konuşmayı dinliyordu, Lysander'ın acısı için kalbi sızlıyordu. Ama amacına dair sözleri onda bir fikir uyandırdı. "Yine de bir konuda haklısın Lysander. Artık rehber ihtiyacım yok.

Mahkemeleri açıklamak ya da beni siyasi entrikalardan korumak için birine ihtiyacım yok."

Lysander'ın yüzü düştü ve daha şiddetli bir şekilde titremeye başladı.

"Ama," diye devam etti Ava, "hâlâ bir arkadaşına ihtiyacım var. Aptalca davrandığımda beni uyaran birine ihtiyacım var. Her şey umutsuz görüldüğünde beni güldüren birine. Kötü bir karar vermek üzereyken benimle tartışacak kadar beni önemseyen birine."

Yavaşça elini uzattı ve dikkatlice yarı saydam elinin üzerine koydu. "Seni *hizmetçim* olarak yaratmadım Lysander. Seni yarattım çünkü yalnız ve korkmuştum ve bana değer verecek birine ihtiyacım vardı. Ve sen değer veriyorsun. Bu gerçek. Bu önemli."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı, dokunuşuyla şekli biraz sertleşti.

"Biliyorum." Gülümsedi. "Ee, ne dersin? Biraz daha kalıp arkadaşım olmak ister misin? Zorunda olduğun için değil, istediğin için?"

Lysander bir an için tamamen hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet... Sanırım bunu isterim."

"O zaman kıpırdama." Ava, gücünün niyetine yanıt verdiğini hissetti. "Bu biraz gıcıklayabilir." Hâlâ anlamaya çalıştığı yeteneklerini kullanarak, Ava Lysander'ın özüne yeni iplikler dokumaya başladı. Onun kimliğini değiştirmeden, zaten var olanı güçlendiriyordu. Onu kendisi yapan kalıpları pekiştirdi, bilincini bir arada tutan bağları sağlamlaştırdı ve onu gerçekliğe daha sıkı bir şekilde bağladı.

En azından, Ava'nın büyü kullanmayı öğrenmeye çalıştığı *ilk* seferki gibi elma ağaçlarına dönüşmedi.

Bu, yıldırımla ameliyat yapmak gibi hassas bir işti. Çok fazla güç kullanırsa onu tamamen yok edebilirdi. Çok az güç kullanırsa dengesizlik geri dönecekti. Koruma ve dönüşüm arasında tam olarak doğru dengeyi bulması gerekiyordu.

Çalışırken, Lysander'ın doğasının yeni, daha istikrarlı kalıplara oturduğunu hissedebiliyordu. Titremesi durdu, şekli sağlam ve gerçek hale geldi. Ödünç alınan sesler kayboldu, geriye sadece kendi sesi kaldı. Onu parçalayan varoluşsal belirsizlik, daha sağlıklı bir şeye dönüştü — kör bir kesinlik değil, bir yere ait olduğunu bilmenin getirdiği rahat bir kendini kabul etme duygusu.

O işini bitirdiğinde, Lysander bir şekilde daha çok *kendisi* gibiydi. Hala aynı kişi olduğu belliydi, ama daha önce hiç görülmemiş bir sağlamlık ve varlık hissi vardı.

Artık sadece şekillendirilmiş bir rüya değildi.

Bu doğru
geliyordu.

Nedense.

Gülümsedi. "Nasıl yaptım, kedicik?"

Lysander yavaşça oturdu ve ellerini merakla inceledi. "Ben..." Doğru kelimeleri bulmak için durakladı. "Madde gibi hissediyorum. Önemli biri gibi."

Bitty çığlık attı ve kollarını onun boynuna doladı, onu hala yerde otururken devirdi.

Lysander, küçük Seelie yaratığını kucaklayarak kahkahalarla güldü.

Ava geriye yaslandı ve aniden yorgunluğun tekrar üzerine çöktüğünü hissetti.

Ama ikisi de çok sevimliydi. Onun iki küçük rüya arkadaşı.

Lysander ayağa kalktı, hala Bitty'yi kucaklıyordu, ki onun minik boyutu nedeniyle bu zor değildi. Onu ayaklarının üzerine indirdi ve sonra Ava'ya yardım etmek için elini uzattı. Bunu yaparken gözlerinde yaşlar vardı. Umutsuzluk gözyaşları değil, minnettarlık gözyaşları. "Teşekkür ederim. Beni... unutmadığın için."

"En sevdiğim sevimli kedicigimi nasıl unutabilirim ki..." Etrafındaki opera binası sallanmaya başladı. Ayakları üzerinde sendeledi, aniden günlerdir uyumamış gibi hissetti.

"Ava?" Serrik anında yanına geldi ve kollarıyla onu destekledi. "Ne oldu?"

"Yorgunum, hepsi bu." Ama bunun daha fazlası olduğunu hissedebiliyordu. Bu kadar serbestçe kullandığı güç, bedelini ödettiriyordu. Dinlenmeye, önemli bir şeyi kazara yeniden şekillendirmeden önce iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. "Bence... Bence bir süre durmamız gerek. Yeniden toplanmak için güvenli bir yer bulmalıyız."

"Burası yeterince sağlam." Serrik duvarları gözden geçirdi. "Ve tek bir ana girişi var. Kalan yan girişleri de güvenli hale getirince, burası sığınak olarak işimizi görür."

"Ben... gerçeklik büyüsüyle bize biraz malzeme bulmaya çalışabilirim." Ava elini yüzüne sürdü. "Sen yapabileceğini düşünmüyorsan, Serrik?"

"Hm. Şu anda hangimizin daha büyük bir tehdit olduğunu bilemiyorum." Sırıttı. "Eğer gücün varsa, bunu kabul etmek istemem ama sen olabilirsin."

"Ben yaparım." Gücünü bir kez daha kullanarak, etraflarında gerçekliği örmeye başladı. Büyük ya da imkansız bir şey değildi. Hayat kurtaran ya da garip bir şey değildi. Sadece rahat koltuklar, sıcak ışık ve ihtiyaç duydukları her türlü yiyeceği sağlayacak bir mutfak.

Ve sadece *uyuyup dinlenebilecekleri* birkaç özel oda.

Fırtınada bir sığınak, önlerinde ne olursa olsun nefes alabilecekleri bir yer.

Son ayrıntılar da yerine oturduğunda, Lysander inleyerek sandalyelerden birine çöktü ve sonunda ne kadar yorgun olduğunu göstermeye izin verdi. "Bu mükemmel. Neredeyse evimdeymiş gibi hissediyorum."

"Amaç da buydu." Ava rahat bir nefes alarak kendi koltuğuna oturdu. Birleşik dünyada uyandığından beri ilk kez, gerçekten rahatlayabileceğini hissetti. Dışarıda dünyanın hala kaos içinde olduğunu biliyordu.

"Peki," dedi Bitty, Lysander'ın sandalyesinin koluna tünemiş, "şimdi ne yapıyoruz?"

"Dinleniriz." Serrik, opera binasının geri kalanına açılan kapılara doğru yönelmişti, muhtemelen davetsiz misafirleri engellemek veya onları rahatsız edebilecek her şeyi öldürmek için. "Gücümüzü toplar ve daha fazla müttefik bulmanın yolunu belirleriz."

"Peki sonra?" Lysander, gerginliğini ele vererek sordu.

Ava, beklenmedik ailesine baktı: somutlaşmış iki rüya ve sevmeyi öğrenmiş eski bir örümcek sürgünü. Hayatında yapmayı planladığı şey bu değildi, orası kesindi, ama elinde olan buydu.

Ve nedense, bu yeterli gibi geliyordu.

Şimdi tek yapması gereken, tüm bunları nasıl kurtaracağını bulmaktı.

"Ondan sonra," dedi, "bunu nasıl düzelteceğimizi buluruz. Her şeyi. Bu üç gerçekliği düzeltebilirsek düzeltiriz... ya da düzeltemezsek? Nasıl işe yarayacağını buluruz." Yorgun bir gülümsemeyle, "Başladığımızdan daha iyi bir şey inşa etmenin yolunu buluruz," dedi.

Bu imkansız bir görevdi. Kapsamı şaşırtıcıydı, felaket potansiyeli muazzamdı. Ama arkadaşlarına bakarken, Ava tüm bu kaosun ortasında beklemediği bir şey hissetti.

Umut.

Bir yol bulacaklardı. Bulmak zorundaydılar.

Dışarıda, üç gerçeklik, hiç hayal edilemeyecek şekillerde bir arada yaşamayı öğreniyor ya da başaramıyordu. Ama sığınaklarının içinde, ona değer veren insanlarla çevriliyken -gerçek ya da uydurma, artık önemi yoktu —Ava sonunda, belki de, sadece belki, her şeyi mahvetmemiş olabileceğine inanmaya başladı.

Belki de yeni bir şeyin büyümesine fırsat yaratmıştı. Ya da belki de çok, çok yanılıyordu.

Zaman gösterecekti.

BÖLÜM SEKİZ

Ava, rahat sayılabilecek bir odada birkaç saat uyudu. Ama bilinçaltının bir parçası onu uyandırıp rahatsız edici bir yarı uyanıklık halinde yuvarlanmasına neden olmadan önce uzun süre uyuyamadı.

Onu uyanık tutan şeyin ne olduğunu biliyordu. Çok basitti: *rüya görmekten korkuyordu.*

Hiçlikten yarattığı yatakta oturarak, iç çekerek ensesini ovuşturdu. Yalnız uyanmış olması da yardımcı olmuyordu. Aslında komikti. Serrik'in yanında sadece bir gece geçirmişti ve anında buna alışmıştı. Ama bir bakıma, bu doğru değildi. Web'de geçirdiği tüm geceleri, Serrik yanında uyurken geçirmişti. Her ne kadar bu, geleneksel anlamda olmasa da.

Kimse yokken, kendi yatağı olmayan bir yatakta uyanmak boşluk hissi veriyordu. Geleneksel anlamda *gerçek olmayan* bir yatakta. Nefesini vererek kalktı, ellerini dağınık saçlarına geçirdi, giysilerini giydi ve örümceğin tam olarak nereye gittiğini görmeye karar verdi.

Opera binasından ne halt olduğuna dönüştürülmüş yer sessizdi. Lysander, Bitty'nin kucağında kedi şeklinde kıvrılmış uyuyordu. Bitty de, Ava'nın dürüstçe tam olarak hatırlamadığı bir oturma odasında, az yanan şöminenin yanındaki kanepede top gibi kıvrılmış uyuyordu.

Neyse.

Ellerini ceplerine sokarak, opera binasının ön kapısından binanın derinliklerine uzanan tek bir altın ipliği takip ederek koridora doğru yola çıktı. Bu iplik onu tiyatronun ana katındaki koltuk sıralarına götürdü. Gerçekliklerin birleşmesiyle performans alanı tanınmayacak hale gelmişti. Süslü Viktorya dönemi mimarisi korunmuştu - ki bu iyi bir şeydi, böyle bir simgeyi kaybetmek çok yazık olurdu - ama artık diğer iki dünyadan unsurlarla da iç içe geçmişti. Ağdan gelen gümüş iplikler mermer sütunlar ve kemerler arasında uzanıyordu.

sütunlar ve kemerler arasında uzanıyordu. Kendi soluk mor-mavi parlak ışıklarını yumuşakça yayan çiçekler, korkuluklar boyunca veya koltuklar ve sıra arkalıkları boyunca açmıştı.

İlk başta Serrik'in nereye gittiğini bilmiyordu. Altın iplikler onun tek ipucuydu. O kadar inceydiler ki, diğer detayların arasında görmek zordu. Ama hepsi onun bakışlarını *yukarıya*, tavana yönlendirdi.

Durdu ve hayretle baktı.

Tavanın en yüksek noktasında, tüm noktaların birleştiği yerde, şimdiye kadar gördüğü en karmaşık ağ asılıydı. Bu, kaotik bir çizgi yumağı değildi. Delilik de değildi. Mühendislik ve sanatın bir şaheseriydi, giderek sıkılaştan kusursuz fraktal desenlerle spiral şeklinde uzanıyordu.

Altın iplikler, çiçeklerin garip parıltısı ve opera binasının kehribar rengi ışıklarıyla parıldayarak ağa, sanki gerçekten orada değilmiş gibi, neredeyse hayalet gibi bir hava katıyordu.

Ve tüm bunların merkezinde, gerçek haliyle Serrik vardı.

Yaşını ve doğasını yansıtan bir rahatlıkla ağda asılı duruyordu, yedi bacağı mükemmel bir uyum içinde hareket ederek yaratımını ayarlıyor ve iyileştiriyordu. Dik duruyordu, uzun yeşil saçları çalışırken serbestçe dalgalanıyordu. Altın rengi dövmeleleri, iplikleri gibi ışığı yakalıyor ve güzel, insanlık dışı ve zarif bir etki yaratıyordu.

Her iplik farklı bir yöne uzanıyordu. Kapıya bağlanan iplikle aynı işlevi gördüklerini tahmin etti; bu, cehennemden çıkmış bir gözetleme sistemi. Aynı zamanda, onun gibi zekaya sahip bir örümceğin yaratabileceği, parlak bir başyapıtı.

"Serrik?" Sesini alçak tutarak, koridorda bir adım daha ilerledi. Onu korkutmak istemiyordu.

Onun çok sayıda altın rengi gözü ona doğru döndü ve kız göğsünde tanıdık bir çarpıntı hissetti. Gerçek haliyle bile, özellikle de gerçek haliyle, muhteşemdi. Korkutucu, ama muhteşem.

"Tiyatro güvenli." Aralarındaki mesafeye rağmen, derin sesi kolayca duyuluyordu. Tiyatro bunun için tasarlanmıştı, diye düşündü. "Her giriş izleniyor. Herhangi bir izinsiz giriş hemen tespit edilecek. Yatağına dönebilirsin."

"Beni uyandıran... o değildi." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, başka yere baktı. "Bütün bunlar ne kadar sürdü?"

"Göründüğünden daha az zaman aldı. Ben bunun için tasarlandım." Sesinde neredeyse hüzünlü bir ton vardı. "Bir şey yaratmanın ne kadar tatmin edici olabileceğini unutmuştum. Web'de bu çok anlamsız görünüyordu."

Sahnenin kenarına yaklaşarak, onun eserini daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. Konik ve spiral şeklinde olduğu için, sandığından daha karmaşıktı. Ama onu, binanın orijinal mimarisine, zaten orada olan tasarımı taklit etmek için açıkça tasarlanmış kavisli halkalarla bağlamıştı.

"Bu... çok güzel. Daha önce böyle bir şey görmemiştim." Kıkırdadı. "Bu, mimar olarak gerçekten berbat olacağımı fark etmemi sağladı."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Adam çok hareketsiz kaldı, yedi bacağı da hassas ayarlamalarını durdurdu. Sadece kalçalarındaki iki bacak, tuhaf kısaç gibi görünen şeyler, bitmek bilmeyen gergin hareketlerine devam etti. "Sen... bunu güzel mi buluyorsun?"

"Tabii ki beğeniyorum." Üzerindeki altın şahesere çaresizce işaret ederek, yarı gülerek, "Yani, şuna bir bak dostum. Bu bir ip sanatı mühendisliği kabusu bebeğim. Ve bu, hayatımda gördüğüm en güzel şey. Ve bu, hayatım boyunca yapabileceğim veya hayal edebileceğim her şeyden çok daha iyi."

"Ben... senin mimar olmak istediğini de bilmiyordum." Şimdi hareket ediyordu, akıcı bir zarafetle ördüğü ağdan aşağı iniyordu.

İpliklerin *hiçbiri* kıpırdamadı.

"Evet. Annem hastalanmadan önce bu alanda uzmanlaşmak istiyordum." Onun boyutlarındaki bir şeyin, rüzgarda bile sallanmadan ya da titremeyen, saç teli kadar ince iplikler üzerinde hareket ettiğini görmek son derece sinir bozucuydu. İnsanların onu korkutucu bulmasına şaşmamalı. "Aşağı inmen gerekmiyordu. Sadece seni kontrol etmek istedim. İyi olduğundan emin olmak için."

"İyiden de öteyim." Aşağı inmeye devam etti. "Yüzyıllardır ilk kez hayatım *değişti*. Artık o terk edilmiş kütüphanede mahsur değilim. Özgürüm. Ve daha önce yapamadığım basit şeyleri yapabiliyorum."

"Ne gibi?"

"Müttefiklerime yardım etmeme izin veriliyor, geçici de olsa." Aşağı inmeyi durdurdu ve sahenin yaklaşık beş metre üzerinde asılı kaldı. "Benim korumam altındaki kişileri koruyabilirim. Bu yeni bir duygu. Ve ben neredeyse iki bin yıldır böyle şeylerden mahrumdum, Ava."

"Neden bizim senin bakımında olmamızın geçici olduğunu düşünüyorsun?" Bu söz, onun kalıcı olmayacağını düşünse de, Ava'nın göğsünde sıcak bir his uyandırdı.

"Sen. Lysander. Bitty. Valroy ile kaçınılmaz olarak çatışmaya girdiğimde hepiniz fikrinizi değiştireceksiniz. O tüm yaşamı yok etmek istiyor. Ben onun türünü yok etmek istiyorum. Siz ikisini de istemiyorsunuz. Bu bizi bir çıkmaza sokacak. Bu kaçınılmaz." Sanki çoktan geçmiş bir dönemin anıtıymış gibi altın ağa tekrar baktı. "Ama şimdilik, sizi korumak benim görevim."

Sesindeki sahiplenici tavır onu endişelendirmeliydi. Bunun yerine, onu çok zorlukla görmezden gelmeye çalıştığı bir heyecan dalgası sardı. "Biz senin malın değiliz, Serrik."

"Hayır," diye onayladı. "Sen çok daha değerlisin. Diğerleri mi? Hm. Tartışmalı." Bunu söylerken alaycı bir gülümseme belirdi.

İnişine devam etti ve Ava kendini geri çekilirken buldu. Korkudan değil, tüm dikkatinin aniden ona odaklanmasından ve onun devasa *boyutlarından* dolayı. Sonunda sahneye ulaştığında, boyutuna rağmen şaşırtıcı bir incelikle ahşap zemine oturdu ve Ava, onun ne kadar muhteşem ve yabancı olduğunu bir kez daha hatırladı.

Gerçek haliyle, neredeyse iki buçuk metre boyundaydı, örümcek vücudu, insan görünüşünün veremediği bir hacim ve varlık katıyordu. Derisinin kitinli kısımları cilalı zırh gibi parlıyordu ve sırtını süsleyen altın desenler, tiyatronun garip ışığında değişip akıyor gibi görünüyordu.

Ama onu asıl etkileyen gözleriydi — sekiz tane, altın rengi, kadim ve ona, sanki dünyada tek kişiymiş gibi hissettiren bir yoğunlukla odaklanmış gözler.

"Bana bakıyorsun." Bunun hakkında ne hissettiğini anlamak imkansızdı. "Bakılmaya değersin."

Bu itiraf onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Birden fazla gözü kırıştı ve kız, yüzünde kızarıklık gibi bir şey gördüğüne yemin edebilirdi. "Ava... kendini mecbur hissetmene gerek yok..."

"Dur." Elini kaldırarak onu susturdu. "Sadece dur. Son kez söylüyorum, kendimi *mecbur* hissetmiyorum. Ve sadece seni *rahatlatmaya* çalışmıyorum. Bunu söylüyorum çünkü bu lanet olası *gerçek*, Serrik." Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha.

O, hareketsizce durdu ve umut dolu bir bakışla onun yaklaşmasını izledi.

"Sen... çok güzelsin," diye devam etti, artık onun gerçek halinin karmaşık detaylarını görebilecek kadar yaklaşmıştı. "Evet, korkutucusun," dedi küçük bir kahkaha atarak, "ama güzelsin. Bir fırtına gibi, ya da bir orman yangını gibi, ya da..." Üstlerindeki ağa işaret etti. "Onun gibi. Tehlikeli, muhteşem ve kesinlikle *nefes kesici*. Sen de yarattıkların gibi bir sanat eseriisin."

"Ben bir kabus yaratıcıyım," dedi sessizce. "Ebeveynlerin yaramaz çocukları korkutmak için kullandıkları bir canavar. Ve kabuslar benim yarattığım şeyler, Ava. Şu anda kalbinde atan şey, bunu farklı bir şekilde görüyor. Senin... sözlerinin tamamen sana ait olduğuna tam olarak inanmadığımı söylediğim için beni affet."

Bu adildi. Ve bu, Web ile birleştğinde korktuğu şeydi. Diğer tarafa geçtiğinde, kendisinin bir parçası artık *kendisi* olmayacaktı. Ama onu ilk gördüğü andan itibaren, her iki formunda da, ona hayran kaldığını, ona çekildiğini biliyordu.

Şimdi ona dokunacak kadar yakındı, nefesinin hızlandığını görecektik kadar yakındı. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bana inanman için... sadece ben..." Sesi kesildi, kelimeler boğazında takıldı. Ne söylemeye çalışıyordu? Onu sevdiğini mi? Ona güvendiğini mi? Her şeye rağmen - yalanlara, manipülasyona, karşılaşmalarının dünyayı sarsan sonuçlarına rağmen - yataktan kalktığını çünkü onun orada olmadığını mı?

Onsuz bir hayat düşüncesinden nefret etmeye başladığını mı?

Bütün bunlar doğrudu. Ama aynı zamanda karmaşıktı, kolayca sınıflandırılmayacak koşullara karışmıştı.

Konuşmak yerine, elini uzattı.

Eli, göğsünden sadece birkaç santim uzakta, cildinden yayılan ısıyı hissedebilecek kadar yakındı. Bu kadar yakinken, kitinli bölümlerin zırh gibi sert olmadığını, yumuşak bir şeyin varlığını gösteren ince bir esnekliğe sahip olduğunu görebiliyordu.

"İzin verir misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bir an için cevap vermedi. Birden fazla gözü kadının yüzüne sabitlenmişti, bir şey arıyordu — belki şüphe, belki tiksinti, ya da orada görmeyi beklediği korku. Uzun bir duraklamadan sonra, sadece bir kez başını salladı.

Avuç içi, kalbinin tam üzerinde, göğsüne dokundu. Dokunduğu deri sıcaktı ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı, dokusu ne tamamen insani ne de tamamen yabancıydı. Bir nevi... şeftali tüyü gibiydi. Hiç de hoş olmayan bir şey değildi.

Kalbinin atışını hissedebiliyordu. "Kalbin çok hızlı atıyor." "Çok korkuyorum." Kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Benim ne olduğumu anlayıp kaçman gerektiğini hatırlayacağından." Sesi zar zor duyuluyordu. "Bu anın sona ereceğinden ve herkesin yaptığı gibi bana dehşet ve tiksintiyle bakacağından."

Yaklaşarak, diğer elini onun göğsüne koydu. Nefes alıp verişinin karmaşık düzenini, tüm vücudunun dikkatli bir şekilde hareketsiz kalmaya çalıştığını hissedebiliyordu. "Artık diğerleri gibi değilim, değil mi? Ve kaçmıyorum."

Onun sözlerini kanıtlamak için, o kadar yaklaştı ki, onun bakışlarına karşılık vermek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Bu kadar yakın, onun varlığıyla çevriliyken, kendini ezilmiş hissetmesi gerekirdi. Bunun yerine, kendini... *güvende hissetti*. Korunmuş. Daha da fazlası. Kendini değerli hissetti.

Özel.

Sevildiğini.

Hayatında hiç hissetmediği bir şey. Tabii, annesi hariç.

Melankolik düşünceleri bir kenara iterek, o ana odaklandı. "Sıcak birisin." Kaşlarını çatarak güldü. "Neden soğuk olacağını düşündüm bilmiyorum."

"Benim her şeyim korku uyandırmak için yaratılmış," diye cevapladı. "Ve ben bir örümceğim. Soğuk olmak daha uygun olurdu."

"Belki. Ama sen öyle değilsin, değil mi? Aslında değilsin." Elleri hareket etmeye başladı, onun cildinin dokusunu keşfediyordu. Elinde değildi. Dokunuşu kalçasına, peri ve örümceğin birleştiği çizgiye kadar indi. "Sen *sadece bir* örümcek değilsin. Sen sadece... Serrik'sin. Sen eşsizsin. Senden sadece bir tane yaratılmış olması senin suçun değil. Bu seni bir canavar yapmaz." Gülümsedi, kendini tutamadı. "Bu seni sadece tuhaf yapar."

Sessizce güldü. Uzun, keskin altın tırnaklı ellerinden biri, Ava'nın elini kapattı. Dokunuşu nazikti, saygılıydı, sanki Ava çok sert davranılırsa kırılabilir bir şey gibiydi.

"Ava..." O tek kelimede çok fazla duygu vardı: minnettarlık, hayranlık, sevgi ve belki de rahatlama.

"Ayrıca," diye gülümseyerek ekledi, "son zamanlarda beni gördün mü? Ben de artık tam olarak *normal* sayılmam. Ben de bir ucube sayılırım."

Bu doğruydı. Birleşme onu, hala keşfetmekte olduğu şekillerde değiştirmişti. Saçlarında artık gümüş rengi teller vardı. Gözleri daha koyu bir yeşil renge bürünmüş, ışığı yakalayan altın rengi beneklerle dolmuştu. Onu Weaver olarak tanımlayan dövmeleler, her uyandığında kolunun farklı yerlerindeydi.

Ve kafasının içindeki küçük bir ses, zaman geçtikçe ve eski hayatından gittikçe uzaklaştıkça, giderek daha az insan gibi görüneceğini söylüyordu.

"Sen muhteşemsin." Parmağını çenesinin altına koydu. "Sen ucube değilsin. Kendin hakkında böyle düşünme."

Kız parmak uçlarına yükseldi ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Ne güzel bir çiftiz, değil mi?"

"Gerçekten de öyleyiz." Serbest eliyle kızın yüzünü avuçladı, keskin tırnaklarına rağmen dokunuşu tüy kadar hafifti. "Benim güzel, imkansız Dokumacım."

Bir şey bacağına dokundu. Onun önünde her zaman gergin bir şekilde seğiren garip küçük kısıkaçlardan biriydi. Ne yapacağına karar verememiş gibi görünüyordu, ama her neyse, çok hevesliydi.

Serrik yüzünü buruşturdu ve utançtan ondan uzaklaşacakmış gibi göründü, yedi örümcek bacağı üzerinde ağırlığını kaydırdı.

"Hayır." Elini onun kalçasına koydu. "Gitme."

"Ben..." Endişeli görünüyordu. "Ava, bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum." "Başından beri bunların hiçbirisi akıllıca değildi. Ama ikimizi de durdurmadı

." Elini eline aldı, parmaklarını öptü ve avucunu tekrar yanağına koydu.

"Kontrolümü kaybedebilirim." "O zaman kaybet."

Uzun, düzensiz bir nefes vererek gözlerini kapattı ve başını eğdi, uzun yeşil saçları yüzüne dökülerek yeşil tellerle yüz hatlarını örttü. "Sen benim ölümüm olacaksın."

"Umarım olmaz." Aşağı baktı ve merakla aralarındaki kısa, kısıkaç benzeri bacaklardan birini dürttü. Bacak tepki olarak seğirdi, sonra kendi isteğıyle, onun uyluğunun arkasına dolandı ve onu kendine çekti. Diğerleri de aynısını yaptı.

Son derece güçlüydüler. Aslında, sadece bu iki bacağın gücü bile... Kurtulabileceğinden emin değildi.

Başka neler yapabilecekleri düşüncesi yüzünü kızarttı. Ve kapana kısılmış olma düşüncesi.

"Mümkünse kalp atışlarını sabit tut." Serrik'in sesi birdenbire ciddi bir tona büründü. "Yoksa benim irademi gerçekten sınamak zorunda kalırız."

Kalp atışlarını hissedebiliyordu. Ya da duyabiliyordu. Ya *da başka bir şey*. Bunun çok da şaşırtıcı olmadığını düşündü. Derin bir nefes aldı, nefesini tuttu ve yavaşça bıraktı. "Muhtemelen biz başlamadan önce biraz daha uyumalıyım..."

"Önerilir."

"Evet." Bir an durdu. "Uygun olur." Sıkıcı. Ama uygun olur. "Ben... sadece teşekkür etmek istedim."

Bu sözleri üzerine adam şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

"Beni görmeme izin verdiğin için. Gerçekten görmeme izin verdiğin için." Başını çevirip avucuna bir öpücük kondurdu. "Bana bu konuda güvendiğin için. İstemediğini biliyorum."

Adamın ifadesi yumuşadı. "Ve ilk fırsatta benden kaçmadığın için ben sana teşekkür etmeliyim. Diğerlerinin sadece kabus gördüğü yerde güzelliği gördüğün için, belki de bunun suçlusu Web olsa bile. Yine de minnettarım."

Yeni dünyalarının imkansız mimarisiyle çevrili olarak uzun bir süre öylece durdular. Yarın kesinlikle dünyalarına yeni, boktan ve korkunç bir şey getirecekti. Valroy ya da dünyayı yok edecek yeni bir kabus, kim bilir.

Ama şimdilik, sadece bu vardı — sadece onlar vardı.

Ve Ava için, önlerinde ne tür zorluklar olursa olsun, bunlarla tek başına yüzleşmeyeceği konusunda giderek artan bir kesinlik vardı.

Onun örümceği vardı, onun da Weaver'ı vardı.

Ve bu, bir şekilde, her şeyle yüzleşmek için yeterli gibi geliyordu.

BÖLÜM DOKUZ

Ava, opera binasından gelen seslerle uyandı. Bu sesler kesinlikle Lysander, Bitty veya Serrik'e ait değildi. Ama yine de onları tanıyordu. Ana salondan yankılanan tanıdık tartışma seslerini fark edince gözlerini açtı.

Nos ve Ibin.

Kahretsin, kahretsin, lanet olsun, lanet olsun...

Yataktan kalkarak, sesler daha acil hale geldikçe aceleyle giysilerini giydi. Onun yokluğunda bir kavga çıkması, ihtiyacı olan son şeydi. Odadan koşarak çıktı ve tiyatroya doğru yöneldi. Oraya vardığında, Nos ve Ibin sahnenin hemen önünde duruyorlardı, ikisi de dağınık ve bitkin görünüyorlardı.

"—onu uyarmalıyız!" diye bağırdı Ibin. "Anlamıyor musun, seni *aptal*? O güç topluyor. Birleşmeyle dağınık hale gelen Unseelie'ler, insanların kabuslarından doğan yaratıklar, savaşıp öldürebilecek her şey. Sonunda istediğini elde etti ve onu durdurabilecek tek kişi siz ikisiniz!"

Serrik ağından inmiş ve insan formuna bürünmüştü. Sahnede duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, mermer heykel kadar sert ve soğuk bir ifadeyle iki periye bakıyordu.

Lysander insan formunda sahnenin kenarına oturdu, Bitty ise koluna tutunarak arkasına saklandı, kanatları ara sıra gergin bir şekilde vızıldıyordu.

"Ne konusunda uyarmam?" Ava, onlara yeterince yaklaşınca koşusunu yavaşlatıp yürümeye başladı.

Ibin ona dönüp baktı ve yüzü anında rahatlamış bir ifadeyle aydınlandı. Seelie ona doğru koştu ve onu sıkıca kucakladı. "Ava! *Tanrıya* şükür, güvendesin!"

"Güvende olmayı tanımla," diye cevapladı Ava gülerek ve Ibin'in kucaklamasına karşılık verdi. "Ama seni görmek güzel. İkinizin de o karmaşadan sağ salim çıktığınıza sevindim. Merhaba Nos."

Nos kaşlarını çatı, ama ona başını eğdi. "Selamlar, Weaver."

İkisi hiçbir zaman çok iyi anlaşmamışlardı. Ama bu sorun değildi. "Bizi nerede bulacağını nereden bildin?"

Ibin utangaç bir şekilde elini kaldırdı ve Ava'dan bir adım geri çekildi. "Nasıl açıklayacağımı tam bilmiyorum, ama sen... karanlıkta bir deniz feneri gibisin."

Evet, mantıklıydı. O Web'di ve Ibin bir *rüya varlığı*ydı. "Ve Valroy'un zaman kaybetmediğine dair haberlerle geldin, öyle mi?"

"Onu dün bulduk." Nos'un uyumsuz çenesi seğirdi. "Ya da daha doğrusu, o bizi buldu. Gözümüzün önünde bir Seelie lordunu katletti. Söylemeye gerek yok, anlaşma artık geçerli değil."

Bunların hiçbirisi sürpriz değildi. Ama yine de hayal kırıklığı yaratmıştı. Ava sadece daha fazla zamanı olmasını diledi. Uyum sağlamak için zaman, ayaklarını yere basmak için zaman, Serrik ile vakit geçirmek için zaman. Onu nihayet biraz olsun *tanımaya* başladığını hissediyordu. Elini yüzüne sürerek içini çekti. Yaptıkları yüzünden insanlar ölüyordu. Oturup bunu görmezden gelemezdi. "Harika. Eh, en azından tahmin edilebilir biri."

Nos gözlerini kapattı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Birçok Unseelie, onun kan dökme arzusunu paylaşan, onun tarafına geçiyor. Ve... birçok insan da, hayatta kalmak, güç elde etmek ya da kendi başlarına yıkım yaratmak için onun ayaklarına kapanıyor."

"Ne kadar süre sonra yürüyüşe geçecek?" Ava bir askeri komutan değildi. Ne yaptığını hiç bilmiyordu. Üstelik, savaşmak için elinde ne gibi imkanlar olduğunu da bilmiyordu. *Valroy'u* nasıl durdurabilirlerdi ki?

Serrik vardı. Ve Ava. Her ne kadar durumu daha da kötüleştirebilecek olsa da, daha iyi hale getirebilecek olmasa da.

"Saatler. Belki. Ve o çok yakın." Ibin kaşlarını çatı.

"Doğru." Ava, dünyanın yükünün - *üç dünyanın yükünün* - omuzlarına çöktüğünü hissetti. Bu *berbat bir durumdu*. "Tamam. Öyleyse. Plan. Bir plana ihtiyacımız var. Gerçekliği hemen düzeltmeyi bilmiyorsak, bunu yapana kadar Valroy'u durdurmamız ya da en azından yavaşlatmamız gerekiyor. Serrik, onun hakkında ne biliyorsun ve onu nasıl yavaşlatabiliriz? Lysander, Unseelie askeri taktikleri hakkında bir şey biliyor musun? Bitty, senin yardıma ihtiyacım olacak..."

"Hayır."

Sessiz ve kesin bir şekilde söylenen bu tek kelime, Ava'yı durdurdu. Serrik'e dönüp baktı. "Pardon, ne dedin?"

"Hayır." Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kararlı ve sert bir ifade. Bu sefer, soğukluk gözlerine de yansımıştı. "Onun yanına yaklaşmayacağız. Aslında, bu... şehir karışıklığından uzaklaşıp, güvenli bir mesafeye çekileceğiz."

Herkes Serrik'e *bakarken*, aralarında sessizlik hakim oldu, kendisi de dahil.

Sonunda Ava güldü. "Affedersin, *ne diyorsun sen?*" Koridoru lobiye işaret etti. "Üvey kardeşin dışarıda insanları katlediyor ve toplu soykırım hazırlıkları yapıyor, sen de kaçıp saklanmak mı istiyorsun?"

"Stratejik bir geri çekilme. Bir plan yapılana kadar." Serrik, ona bağırmasına hiç aldırmıyordu, sanki bir heykel gibiydi. "Uygun bir plan."

"Sen aklını mı kaçırdın? Onu durdurmalıyız!" Ellerini havaya kaldırdı. "Orada insanlar benim, bizim yaptıklarımız yüzünden ölüyor! Ben kaçmayacağım!"

"Bu çok talihsiz bir durum." Sesi sinir bozucu bir şekilde sakin kalmıştı. "Ama insanlar bizim sorumluluğumuzda değil ve hiç olmadılar da."

"Bizim..." İnanamadan sessizce gülerek birkaç adım uzaklaşmak zorunda kaldı. "Aman Tanrım, Serrik. Bizim sorumluluğumuz değil mi? Bizim sorumluluğumuz değil mi! Beni Ağ'a sen sürükledin. O örümceği bana zorla yedirdin. Bana... *tüm bunları...* tüm bunları sen yaptın! Senin planların ve tasarımların adına. Ve şimdi masum insanlar Valroy'un elinde ölecek, evrendeki tüm perileri öldürerek korumak istediğini iddia ettiğin *aynı* masum hayatlar, ve sen onun bunu yapmasına izin mi vereceksin? Valroy'un binlerce insanı katletmesine izin mi vereceksin? İşini bitirdiğinde milyonlarca insanı? Ona dönerek öfkesini kontrol etmek zorunda kaldı. Işıklar titriyordu. Derin bir nefes aldı, nefesini tuttu ve bırakarak kendini sakinleştirmeye zorladı. Öfkesini arkadaşlarına yöneltmek istemiyordu.

Serrik'e belki.

Arkadaşları, bir opera binasının aniden öfkeli, *bilinçli* bir opera binasına dönüşmesini hak etmiyorlardı.

"Sadece, bu çılgınlıktan uzak, sakin bir yerde bir operasyon üssü bulmamız ve harekete geçmeden önce dünyanın mümkün olduğunca normale dönmesine izin vermemiz gerektiğini söylüyorum." Omuzlarını silkti. "Sen, Valroy gibi bir yaratıkla başa çıkmak için yeterince hazır değilsin."

Ve benim emrim altında yeteneklerin olmadan, ki bu benim asıl niyetimdi, bu bizim için oldukça kötü sonuçlanabilir."

"Tabii, bunu kendi lanet ajansımı ve *ruhumu* korumak istememe bağla!" Işıklar tekrar titredi. Ava, öfkelerini yatıştırmak için çaresizce koltuk sıralarından birinin arkasına tutundu. "Keşke seni beni köle yapmana izin verseydi, her şey mükemmel olurdu."

"Ben öyle demiyorum, Ava."

"O zaman ne demek istiyorsun?" Ona, bir sonraki sözlerine çok, çok dikkatli olması gerektiğini belirten bir bakış attı.

Eğer anlamışsa da, yüzündeki ifade hiçbir şey belli etmiyordu. "Sadece işler bu kadar..." Doğru kelimeyi ararken durakladı. "Çalkantılı olmazdı."

Oh. Oh, bu çok iyiydi. "Eğer bana neden birdenbire korkaklaştığını hemen açıklamaya başlamazsan, buradaki durum çok daha karmaşık hale gelecek, *aptal herif*."

Bu sonunda ondan bir tepki aldı. Yüzü karardı. "Geri kalanlarınız odadan çıkar mısınız?"

"Hayır. Kalacaklar. Valroy'la yüzleşmekten neden birdenbire korkaklaştığını duymalarını istiyorum." Ona doğru bir adım attı. "Neden lanet olası yedi bacağının arasına kışını sıkıştırıp kaçmak istediğini."

Yüzünü buruşturdu, dişlerini ona gösterdi, soğukkanlılığında ilk çatlak belirdi. "Çünkü öfkem onunla bitmeyecek!" Elleri yanlarına indi. "Her biri ölecek." Toplanan diğer perilere işaret etti. Yüzündeki ifade sadistçe bir hal aldı. "Ve bundan zevk *alacağım*."

"Serrik..." Üzerine bir soğukluk çöktüğünü hissetti.

Sahnenin önüne doğru yürüdü, insan formunda bile yırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu. "Sırf sende bir arkadaş buldum diye, neredeyse iki bin yıllık öfkemi bir kenara bırakabileceğimi mi sanıyorsun? Nefretimi? Şu anda onların müttefiki olarak burada durmama rağmen, yüzlerinde gördüğüm tiksintiyi?" Nos ve Ibin'i işaret etti.

"Ama sen yarı peri'sin," dedi Bitty, hala Lysander'ın arkasında korkarak. "Sen de öleceksin, değil mi?"

"Bu, hikayemin en uygun sonu olmaz mıydı?" Serrik hüznle güldü. "Bu hikaye böyle yazılmamalı mı? Ben asla

Bu bir kazaydı. Bir sapma." Ava'ya küçümseyici bir şekilde eliyle işaret etti, gülümsemesi keskin ve acıydı.

"*Siktir git.*" Gözlerini devirdi. "Siktir git, sen ve senin 'zavallı ben' güvenlik battaniyen. Gerçekle yüzleşmekten korktuğun için bundan kaçıyorsun."

"Peki söyle bakalım, o nedir?"

"Sana bunu yapan piçleri *affetmek* zorunda kalabileceğin gerçeği!" Yanındaki koltuk sırasının arkasına daha sıkı tutundu.

Aniden, cıvatarlarla sabitlenmiş ayakları koparak uzadı ve Boston Opera Binası'nın BB sırasındaki 101-109 numaralı koltuklar, devasa bir tiyatro koltuğu kırkayak gibi yeni ve şaşırtıcı bir şekle büründü. Tuhaf koltuk başlığı karışımını kaldırdı, yüksek, oldukça paslı, metal yayların çıkardığı "*SCREEEE*" sesini çıkardı ve öfkeyle koridordan uzaklaşarak... tiyatro koltuğu kırkayaklarının hayatlarında yapması gereken her neyse onu yapmaya gitti.

Ava başını ellerinin arasına alıp uzun, düzensiz bir nefes verdi. "Siktir. Siktir et. Her şeyi siktir et. Ben bile... Ben bile sinirlenemiyorum... O şey sorun çıkaracak mı?"

"Ben... bilmiyorum?" Ibin, Ava aslında kimseye özel olarak sormamasına rağmen, yardımcı olmak için cevap vermeye çalıştı.

"Benim tezimi kısa ve öz bir şekilde kanıtladın, Weaver. Gücünü kontrol edemiyorsun. Ve ben de benim gücümü felaketle sonuçlanmadan ne kadar kullanabileceğimi hala bilmiyorum." Serrik ellerini arkasında birleştirdi.

"Bunu bahane olarak kullanmayı bırak." Ona öfkeyle baktı. "Seninle döngüsel bir tartışmaya girmeyeceğim."

"O zaman benimle aynı fikirde olup bu konuyu kapatmanı öneririm." Sesi yine sertleşmişti, bir anlık çatlağı yine taş duvarın arkasına gizlemişti. "Bu yerden ayrılmak istememin nedenleri çok sayıda ve karmaşık olabilir. Kalmak istemeni nedenlerin de birçok açıdan hatalı olabilir."

"Serrik'e *yemin* ederim, *The Fly* filmini izledin mi hiç? Çünkü..." Yine sinirlenmeye başladı. "Beni kızdırmayı bırakır mısın? Gerçeklikte bir kırılma yaratmaya mı çalışıyorsun?"

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı. "Bana baktığında ne görüyorsun, Ava?" Hayal kırıklığıyla yine ellerini havaya kaldırdı. "Bu ne biçim bir soru?"

"İnsanlık numarası yapan bir yaratık görüyorsun." Elini göğsüne koydu. "Kabuslardan oluşan, *sana* intikamdan daha fazlasını yapabileceğine inandırmayı başaran bir yaratık. Ama hepsi bu kadar, numara. Yalan. Işığın bir oyunu, başka bir şey değil."

"Yine aynı 'vah benim halim, ben bir canavarım' zırvalığı başlıyor." Ava ağlamak üzereydi. "Ne dememi istiyorsun? Haklı olduğunu mu? Çünkü haklı değilsin. Eğer bir canavarsan, şu anda karşılaştığın her periyi, Valroy'un *masum* insanlara yaptığı gibi, ayırım gözetmeksizin katlediyor olurdun. Ve sen dedin ki..."

"Ne? Seni seviyorum mu?" Sert ve acı bir kahkaha attı. "Belki. Benim gibi bir şey aşkın ne olduğunu bilebilirse. Valroy aşkı bildiğini iddia ediyor. Ama bizim gibi yaratıklar... bizim aşk dediğimiz şey sadece bir taklittir."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diye bağırdı ona. "Korkuyorsun! Valroy ile yüzleşirsen, aptal intikam fetişin ile..." Durdu.

Siktir.

Siktir.

Oh, lanet

olsun.

Serrik'in ifadesi hiçbir şey ve aynı zamanda her şeyi anlatıyordu. "İşte bu."

"Ne var?" Lysander gözlerini kırptı.

Ava kendini kötü hissetti. Ağlamak istedi. Gülmek istedi. Tahtayı ters çevirip baştan başlamak istedi. Çaresizlik ve öfkeden bir sürü gerçekliği birbirine çarpıştırmak istedi. Ama, hey, bunu zaten bir kez yapmıştı. Bu numarayı ikinci kez yapamazdı.

"İntikamı ile benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalacak." Bir koltuğa doğru yürüdü, koltuğu indirdi — BB sırası tiyatro koltuğu olduğu için artık ekstra ayak mesafesi vardı — ve oturdu. "Çünkü onu durdurmaya çalışacağımı biliyor."

"Valroy'u yok etmenin tek bir yolu var. Tek *bir tane*. Onun yozlaşmasını kökünden söküp, büyüdüğü toprağı yakıp tuzlamak. Tir n'Aill yok olacak. Labirent yok olacak. Hepsi yok olacak." Serrik'in sözleri soğukkanlıydı. Basitti. "Öfkemi hepsine yönelteceğim, Seelie ve Unseelie'ye de. Beni yok etmek zorunda kalacaksın. Seni kurtarmaya çalıştığım şey budur."

"Valroy herkesi öldürüyor ve ben onun hayatını kurtarmak için seni öldürüyorum. Ya da tüm perileri öldürmene izin veriyorum." Tüm insanları ve Seelie'leri içeren lüks bir soykırım ya da bir peri soykırımı.

"Bana olan sevgin, onların hayatlarıyla birlikte solup gidecek. Ve Valroy, amacının Seelie ve insanlarla bittiğini iddia etmesine rağmen? O yanan bir ateş. Beslenmesi gerekiyor. Durmayacak." Serrik iç geçirdi. "Tek mantıklı hareket geri çekilmek, kendi gücümüzü toplamaktır. Yapılması gerekenlere hazır ol. Valroy'a karşı durmama izin ver... ve kendimi ve halkımı ait olduğumuz mezara gömmeme izin ver. Tir n'Aill yok edildiğinde, Ağ'ı Dünya'dan ayırıp dünyaları düzeltmek ya da yaklaşan savaş olmadan bu kaosu hafifletmenin bir yolunu bulmak senin için daha kolay olacak."

Bu inatçı, kendi kendini yok eden mantık Ava'nın çılgılık atmak istemesine neden oldu. İşte burada, iki bin yıl boyunca kendini kurtarılamaz olduğuna ikna olmuş bir adam, yaratık, varlık, her neyse, kendini kurtarmaya değer bir şey bulduğu anda, haklı olduğunu kanıtlama riskini almaktansa her şeyi bir kenara atmaya hazırды.

Ava, hayal kırıklığının sesine yansımaması için elinden geleni yaptı. "Bir canavar olduğuna o kadar eminsin ki, sadece haklı olduğunu kanıtlamak için bir canavar gibi davranmaya hazırsın."

"Ben buyum. Hep böyleydım. Ve bu, benim yürümem gereken yol."

"Hayır, değil." Ava tavanı işaret etti. "Bizi güvende tutmak için saatlerce o güzel ağı ören adam..."

"Avını yakalamak için ördü," diye Serrik sertçe sözünü kesti. "Tıpkı yaptığım her şey gibi. Ben neysem oyum, Ava. Bir avcı. Bir katil. Karanlığın ve entropinin yarattığı. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar iyi."

"Aurora ışıkları altında seviştiğim adam bir canavar değil," diye devam etti Ava, onun sözünü kesmesini umursamadan. Ve etraflarında başkaları olduğunu da. Neyse ne. Fae. "Ve benim sevgimi kaybetmekten o kadar korkuyor ki, riske atmaktansa beni uzaklaştırmayı tercih ediyor... O da bir canavar değil. Sadece *çok* korkuyor."

"Eğer bu seni ikna ediyorsa, öyle olsun. Belki de 'korkmak' en akıllıca davranış biçimidir."

Bu konuşmayı giderek artan bir endişeyle dinleyen Nos, sonunda konuştu. "İkinize de saygı duyuyorum, ama bunun için vaktimiz yok."

Geciktiğimiz her an Valroy'a güçlerini toplaması için daha fazla zaman kazandırıyor. Harekete geçecekseniz, şimdi harekete geçmelisiniz."

"Harekete geçmiyoruz," dedi Serrik kararlı bir şekilde. "Benim pozisyonum açık."

"O zaman ben sensiz giderim." Ava ayağa kalktı. "Bu karışıklığı ben yarattım. Senin varoluşsal bir kriz yaşamaman yüzünden masum insanların ölmesini seyirci kalmayacağım. Umurumda değil."

"Öldürüleceksin. Ya da daha kötüsü." Serrik'in soğukkanlılığı sonunda tamamen bozuldu, sesinde ham bir korku duyuluyordu. "Valroy gücünü binlerce yıldır geliştiriyor. Sen ise birkaç gündür. Ona tek başına karşı koyamazsın. Seni yakalayacak. İşkence edecek. Seni kullanacak."

"O zaman benimle gel," diye meydan okudu Ava. "Onu durdurmama yardım et."

"Yapamam." Serrik ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi. "Ava, benden ne istediğini anlamıyorsun. Ben neye dönüştüğümü anlamıyorsun..."

Tiyatroda bulunan herkesin donup kalmasına neden olan bir ses onu kesintiye uğrattı

—hafif bir esintide yaprakların çıkardığı gibi yumuşak bir hışırtı. Ama opera binasında rüzgâr yoktu ve ses duvardan geliyordu.

Şaşkın bir sessizlik içinde izlerken, sahnenin yanındaki mermer duvardan sarmaşıklar çıkmaya başladı. Binanın dışını kaplayan kıvrımlı, dikenli sarmaşıklar değil, ışığı yakalayıp tutan kırmızı çiçekleri olan narin tırmanıcı sarmaşıklar. Sarmaşıklar hızla yayıldı, sağlam taşta bir kemer oluşturdu, çiçekleri hem tanıdık hem de başka dünyadan bir koku yayıyordu.

"Şimdi de ne oluyor? Umarım..." Ava'nın sözleri, imkansız kapıdan bir figürün içeri girmesiyle kesildi.

Ortaya çıkan kadın, etrafındaki havayı dans ettirircesine zarif hareketlerle yürüyordu ve varlığı, sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklıkla tiyatroyu dolduruyordu. Saçları, bahar güneşini tutan kırmızı dalgalar gibiydi ve gözleri ormanların derin yeşiliydi.

Çiçek yaprakları ve sabah sisiyle dokunmuş gibi görünen bir elbise giyiyordu ve gülümsediğinde, Ava göğsünde bir şeyin, sanki benzer bir sihir gibi tepki verdiğini hissetti.

Abigail. Seelie Sarayı'nın Kraliçesi.

Ava'ya gülümsedi.

"Demek öyle." Abigail sırtıttı. "Gittin ve gerçekten yaptın, değil mi?"

Tiyatroda mutlak bir sessizlik hakimdi. Herkes olduğu yerde donmuş gibiydi, her açıdan var olan en güçlü varlıklardan biri olan birinin ani ortaya çıkmasına nasıl tepki vereceklerini bilemiyorlardı.

İlk toparlanan Nos oldu ve bir şekilde hem saygılı hem de temkinli bir şekilde selam verdi. "Majesteleri."

"Oh, lütfen," Abigail elini reddedercesine salladı, ancak sesinde sevgi vardı. "Bu resmi saçmalıkları bırakın. Bir bakıma hepimiz buradaki bir aileyiz." Bakışları Nos'tan Serrick'e, sonra da diğerlerine kaydı ve küçük grubu bariz bir ilgiyle süzdü. "Yine de itiraf etmeliyim ki, bu tam olarak beklediğim bir toplantı değil."

"Valroy'u arıyorsun," dedi Ava, sonunda sesini buldu.

"Nerede olduğunu çok iyi biliyorum." Abigail'in gülümsemesi gizemliydi. "O pek de ince davranan biri değildir."

"Hanımefendi," diye ciyakladı Bitty, sonunda sesini buldu, "savaşı durdurmak için mi buradasınız?"

Abigail dikkatini minik perinin üzerine çevirdi ve ifadesi yumuşadı. "Merhaba, ufaklık. Sen o küçük rüya Seelie'sin, değil mi? Seni gönderdiğime inandığın için çok üzgünüm. Umarım böyle korkunç bir şey yapmayacağımı biliyorsundur. Adın ne?"

"B-Bitty, Majesteleri." Bitty ağlayacak gibi görünüyordu. "Ve ben... ben düşündüğüm için özür dilerim..."

"Güzel bir ruh için güzel bir isim." Abigail'in bakışları hepsini kapsayacak şekilde kaydı. "Ve sorunuzun cevabı: evet, savaşı durdurmak için buradayım. Ama hiçbirinizin beklediği şekilde değil."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Ava, ancak cevabı beğenmeyeceğine dair içinden bir his vardı.

"Demek istediğim," dedi Abigail, sesinde sıcaklığın altında çelik gibi bir ton vardı, "kocam sonunda benim tahammül edebileceğim sınırları aştı. Artık yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşme zamanı geldi." Tiyatroya doğru ilerledi ve her adımında, sadece zeminde değil, koltuklarda, duvarlarda, hatta tavanda bile çiçekler açmaya başladı. Tiyatro, hızla gerçeklikten çok bir masala ait bir yere dönüşüyordu.

"Ama bu konu daha sonra konuşulacak. Şu anda, hepinizin kendinizi neye bulaştırdığınızı tam olarak anlamakla daha çok ilgileniyorum." Bakışları

Ava'ya sabitlendi ve genç kadın aniden, kendi anlayışı ötesinde, devasa ve kadim bir şey tarafından inceleniyormuş gibi hissetti. "Üç gerçekliği birleştirdiniz. Etkileyici bir iş."

"Ben istememiştim..." Ava başladı. Durdu.

"Elbette istememiştin." Abigail, itirazlarını eliyle savuşturdu. "Kimse varoluşun temel doğasını yeniden şekillendirmek istemez. Bu, dikkatini vermediğinde bir şekilde olur." Ava'nın yaptığıının büyüklüğünü bu kadar rahat bir şekilde geçiştirmesi, güven verici olmalıydı. Ama bunun yerine, korkutucuydu.

"Majesteleri," Nos cesaretini topladı, "Valroy'u durdurmak için buradaysanız, çabalarımızı koordine etmeliyiz. O zaten güçlerini topluyor ve..."

"Ve onu güç kullanarak durdurabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" Abigail'in kahkahası gümüş çanları andırıyordu. "Ah, zavallı adam, kocamı hiç anlamamışsınız, değil mi?"

"O zaman nasıl?" diye sordu Ibin. "Onun savaşa girmesini nasıl engelleyeceğiz?"

Abigail'in ifadesi ciddileşti. "Durduramayız. Savaşı durdurmanın bir yolu yok. Bunu sona erdirmenin tek bir yolu var."

Ava, sorusunun cevabını bildiğini düşünüyordu, ama yine de sormak zorundaydı. "O da ne olabilir?"

Abigail acı bir gülümsemeyle, "Onu yok ederek, elbette," dedi.

ONUNCU BÖLÜM

Tiyatroda sessizlik kulakları sağır edecek kadar uzadı.

"Sadece... oraya gidip onu öldürecek misin?" Ava aptalca başını salladı. "Sadece... ne? *Onu öldürecek misin?*" Ava midesinde soğuk bir şey hissetti — etrafındaki insanların, ona danışmadan hayatlarını kökten değiştirecek kararlar aldıklarını fark ettiğinde hissettiği tanıdık bir korku. Bu sorunu çözdüğünü sanıyordu. "*Nasıl?*"

"Hayır, canım. Tam olarak öyle değil. Onu yok edeceğiz." Abigail ona kederli bir gülümsemeyle baktı. "Onun gibi bir yaratığın öldürülebileceğinden emin değilim."

"Tamam. Harika. Yine belirsiz sözler ve bilmece." *Lanet olası periler.* Ava sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Yine. Serrik yüzünden zaten çok yıpranmıştı... "Lütfen farkı açıklayabilir misin?"

"Senin yok edilebileceğin ama Ağ'ın öldürüleemeyeceği durumla hemen hemen aynı, sanırım." Abigail başını salladı. "Ne burada ne de orada. Her ne olursa olsun, ikimizin de sorununu çözebilecek bir yol bulduğuma inanıyorum: özgür ve şiddet eğilimli kocam ve senin yarattığın bu... küçük sorun." Etraflarındaki opera binasında hâlâ görülebilen dünyaların karışımına bakarak kıkırdadı. "Yaratıcı olsa da, durumun sürdürülebilir olduğunu hiç sanmıyorum. Üç dünyanın da çoğu masum sakini için pek adil değil."

"Yani...?" Ava, Abigail'in sadede gelmesini gerçekten çok istiyordu.

Seelie Kraliçesi uzun ve derin bir nefes aldı. "Ağ, ya da daha doğrusu, senin Ağ olarak bildiğin şeye odaklanan yaratık, *onun* yüzünden o şekle büründü." Serrik'e bir bakış attı.

Örümcek, verdiği tepkiyle sanki bir adamın resmiymiş gibi duruyordu.

"Biliyorum." Ava, kolundaki kıvrımlı örümcek ağı dövmelerini işaret etti. "Ve şimdi o benim de bir parçam. Aynı şekilde Labirent de kozmik bir

şey değil, aynı zamanda Valroy. Ne olmuş ona?"

Abigail ona doğru yürüdü ve nazikçe Ava'nın bileğini tutup, elini dövmesinin üzerine koydu. "Ama aynı zamanda bir hapisane de, Weaver. Bir kafes olarak tasarlandı. Sen bir Ağsın ve o Ağ avını tutmalı. Merkezinde birine *ihtiyacı var*, tüm ipliklerin bağlanacağı tek bir noktaya."

"Bir pivot," diye ekledi Serrik, sesi yorgunluktan çıkmıştı. "Bir demirleme noktası. Morrigan olması gerekiyordu."

"Ama sonra sen oldun." Ava kaşlarını çatı. "Ve ben seni serbest bıraktığımda..."

"Her şey çözüldü." Abigail'in kederli gülümsemesi hiç değişmedi. "Ve sen dünyaları birbirine bağlayan ipleri çektin. Her şey bir araya geldi. Ve işte buradayız. Peki, Ağ'ı yeniden inşa edeceksek? Onun yerini alacak birine ihtiyacımız olacak. Ve o kişi ben olacağım."

"Bekle." Ava sessizce güldü ve kolunu Abigail'in elinden çekti. "Neden sen?"

"O kesinlikle beni durdurmaya gelecektir. Bu, Serrik'in Labirent'in merkezindeki ağacı yok etmesi için gerekli olan dikkat dağınıklığını sağlayacaktır. Onu fiziksel formuna bağlayan şey."

"Hayır. Ben dayanak noktası olacağım. Sen değil." Ava ondan bir adım uzaklaştı. "Seni Ağ'da sonsuza kadar kalmaya göndermeyeceğim. Bu karmaşanın içinde olmamız benim hatam."

"Sen Ağ'ın ta kendisin. Onu tutan şey olamazsın." Abigail'in omuzları çöktü. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Ve Valroy dikkatinin dağılmasını umursamayacak kadar umursamaz olsaydı."

"O zaman Serrik geri döner ve Valroy'un dikkatini dağıtmak için başka bir plan yaparız." Ava saçlarını elleriyle tarayarak bukleleri düzeltmeye çalıştı. "Alınma Serrik, ama..."

"Alınmadım." Serrik kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ancak şunu düşün: o çözülmemiş bir sorun olarak kalacak."

"Nasıl yani? Tır n'Aill'e geri dönecek." Ava, Serrik'e, sonra Abigail'e baktı. "Değil mi?"

"Neden gitsin ki? Antlaşmayı ihlal etti. Artık geri alınamayacak önlemler alındı. Onu orada tutacak tüm gücümü kaybettim." Seelie Kraliçesi'nin yüzünde saf ve tam bir yorgunluk ifadesi belirdi ve Ava onu ilk kez... yaşlı gördü. Fiziksel olarak yaşlanmamıştı, hâlâ yirmi sekiz yaşında gibi görünüyordu. Ama yine de, Abigail *yıllar* içinde bir şekilde *yaşlı* görünmeye başlamıştı. Tavırları, iki yüz yıldır Valroy'u uzak tutmak için çaba sarf eden bir kadının tavırları gibiydi.

zorlu bir süreçten geçmiş bir kadının tavırlarıydı.

"Ama oraya girersen, sonsuza kadar orada mahsur kalırsın. Yoksa bu tekrar olur." Ava göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Evet." Abigail'in gülümsemesi sakindi. "Bir tür ölüm, sanırım." Kıkırdadı. "Ya da belki çok uzun bir ara."

"Ve sen... kendini böyle feda mı edeceksin?" Bitty'nin sesi küçüktü, tiyatronun enginliğinde neredeyse kayboluyordu.

"Halkım için mi? Tüm halklarımız için mi?" Abigail güldü. "Elbette. Hiç tereddüt etmeden. Bir kraliçe bir zamanlar Valroy'a karşı kalkan rolünü üstlenebilmem için her şeyi feda etmişti. Şimdi ben de aynısını yapmalıyım."

Ava başını salladı ve ondan uzaklaştı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Başka bir yol olmalı. Artık Dokumacı benim, bir tutsak olmadan dünyaları nasıl ayırabileceğimi bulabilmeliyim. Bu çok riskli. Ayrıca, 'dikkat dağıtma' taktiğinin işe yarayacağı da garanti değil."

"Dediğimiz gibi, sen kafesin parmaklıklarıydın, canım." Abigail'in sesi neredeyse imkansız bir sabırla doluydu. "Her şeyi bir arada tutan çerçeve. Hem hapisane hem de mahkum olamazsın."

"O zaman başka birini buluruz. Gönüllü olan birini. Birini..."

"Web'in gücünü başka kim kontrol edebilir?" Serrik'in sesi, itirazlarını bir bıçak gibi kesti. "Üç gerçekliğin rüyaları ve kabuslarıyla çevriliyken bilincini koruyacak irade gücüne başka kim sahip olabilir? Bağlantı noktası, büyük güce sahip bir ruh olmalı. Bu tür bir fırtınaya dayanabilecek çok az kişi var. Korkarım ki, adayların çoğu bu odada duruyor. Ve muhtemelen tek gönüllüler de onlar."

Ava tartışmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Çünkü o haklıydı, değil mi? Web'deyken, Serrik'in yardımıyla zar zor benliğini koruyabilmişti. Daha zayıf birinin merkezi tutmaya çalışması fikri...

Başını eğdi. Bu kaçınılmazdı. Haklıydılar. Bu onları yok ederdi. Bunu biliyordu. "Ama. Cidden. Valroy'un seni durdurmak için ortaya çıkma ihtimali sence ne kadar?"

Abigail, geldiğinden beri ilk kez biraz sakinliğini kaybetti. "Bilmiyorum. Her şeye rağmen, öfkesi ve intikam arzusuna rağmen, o beni seviyor, onun gibi bir yaratığın sevebileceği kadar. Bundan sonra ne olacağına gelince? Hiçbirimiz bunu tahmin edemeyiz. Ve

eğer bu gerçeklikten uzaklaşırsam, onun ulaşamayacağı bir yere gidersem..." Durdu, kendini topladı. "O, her türlü kısıtlamaya karşı son dayanağını kaybedecek."

"Oh, harika." Lysander'ın kuyruğu arkasında sallandı. "Bu, hepimizin katledilmesi için harika bir yol gibi geliyor."

"Belki," diye kabul etti Abigail. "Ama bu, önümüzde görebildiğim tek plan. Valroy mantıkla ikna edilemez, pazarlık yapılamaz, aşk ya da ölüm dışında hiçbir güçle caydırılmaz."

Ava derin bir nefes aldı, nefesini tuttu ve bir anda bıraktı. "Buralarda bir yerde Labirent var. Ve o ağaç. Onu bulup yok edebiliriz. Dikkatini başka yere çekmeden."

"Onun dikkati başka yere yönelmeden bu intihar olur. Artık Tir n'Aill'in perdesi tarafından korunmuyor ve Valroy savaşla meşgul olursa..." Abigail'in bakışları Serrik'e kaydı. "O zaman geri kalanlar onu ne pahasına olursa olsun durdurmak zorunda kalacaklar. Bir şansımız olması için ona neredeyse eşit güçte biri lazım."

Ve Serrik'in fae'lerle karşılaştığında öfkesini kontrol edemediğine dair söylediği her şeyi düşünürsek...

"Hayır." Serrik'in sesi kış rüzgarı gibiydi.

Şimdi tüm gözler ona çevrilmişti. Sahnenin en ucuna kadar ilerlemiş, insan formu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Bu plana ortak olmayacağım. Gidiyoruz. Hemen."

"Serrik..." Ava başladı, ama Serrik bir hareketle onu susturdu.

"Hayır. Tam da bu konuda tartışıyorduk. Benim kaçınmaya çalıştığım durum tam da bu." Altın rengi gözleri çakmaktaşı gibi sertleşmişti. "Bana Valroy'a karşı durmamı istiyorsun, bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilerek. Bana, kendimi ikna etmek için o kadar çaba harcadığın, benim olmadığım canavara dönüşmemi istiyorsun. Böyle gereksiz ve çocukça oyunların piyonuna dönüşmeyeceğim."

"Senden masum insanları korumanı istiyorum," diye karşılık verdi Ava.

"Masumiyet diye bir şey yoktur!" Acı bir kahkaha attı. "Sadece ölümlüleri kurtarmak için tüm perileri öldürmemi istiyorsun, peki sonra ne olacak? Sonra ne olacak? Kaçınılmaz olan. Yaptığım şeyi bilerek bana nefretle bakacaksın."

"Sen suçlu olmazdın..."

"Oh, ama sorumlu olurdum," diye Serrik sözünü kesti. "Sorumlu olurdum. Ben silah olurdum. Bir katil. Ağındaki her şeyi yiyip bitiren örümcek."

Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona düştü. "Ve sen de başından beri *yapman gerektiği* gibi benden korkmayı öğrenirdin."

Abigail öne çıktı, varlığı giderek şiddetlenen duygu fırtınasında sakinleştirici bir etki yarattı. "Serrik, isteksizliğini anlıyorum..."

"Öyle mi?" Dikkatini ona çevirdi ve hareketinde yırtıcı bir şey vardı. "*Nefret* edilmenin ne demek olduğunu gerçekten anlıyor musun? Her huzur dolu anın, her mutluluk anının, kurduğun her bağın, kendi yaptığın bir manipölasyondan ibaret olduğunu bilmek ne demek?"

Ve sonra yankılanan, gürleyen gerçek geldi.

Meselenin özünde yatan öfkeli çığlık. Serrik, Abigail'e hırladı, sözleri duyguyla dolu ve boğuktu. "Hayatımın her saniyesi, şimdi farkına vardığım, beni yok edecek bir an için tasarlanmıştı."

Sessizlik. Sözler duvarlardan yankılandı.

Serrik, keskin ve öfkeli hareketlerle ondan uzaklaştı. "Eğer istediğin buysa, insanları tahliye etmene yardım edeceğim. Onları Valroy'un yolundan uzaklaştırmaya yardım edeceğim. Ama ona karşı çıkmayacağım."

"Serrik, lütfen..." Ava ona doğru bir adım attı, ama Serrik elini kaldırarak onu durdurdu.

"Burada işimiz bitti. Hepimizin." Sesi yine soğuktu, sevdiği gizli sıcaklık tamamen yok olmuştu. "Eşyalarını topla. Bir saat içinde ayrılıyorruz."

"Ben..." Abigail, gerginliği bıçak gibi kesen sesiyle, "Korkarım bu mümkün olmayacak," dedi. Avucunda bir şeyi inceliyordu: birdenbire ortaya çıkan cam bir küre.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Nos.

"Valroy'un güçleri çoktan harekete geçti. Bu birleşik şehri ele geçirmek için hazırlanıyorlar." Abigail başını kaldırdı, yeşil gözleri ciddiye. "Daha büyük bir ordu kurmak için beklemiyor. Elindekilerle çalışıyor." Elini hareket ettirdi ve küre kayboldu. "Saldırıya başlamasına belki altı saatimiz var."

Ava, dünyasının altının oyulduğunu hissetti. "Altı saat mi?" "En fazla."

"O zaman gerçekten gitmeliyiz." Lysander ceketinin kolunu oynatarak tedirginliğini gizlemeye çalıştı. "Valroy'a karşı koymamız imkansız.

"Kaçamayız *da*." Nos *sert bir şekilde işaret etti*. "Altı saatlik bir avantajımız

"Kaçamayız *da*," dedi Nos somurtkan bir ifadeyle. "Altı saatlik bir avantajımız yok ve o gölgelerin içinde hareket edebiliyor. Bizi avlayacaktır."

"Peki ne öneriyorsun?" Ibin başını salladı. "Burası harika bir yer, ama son direniş için oldukça kötü bir konum."

Abigail dikleşti ve birdenbire daha uzun, daha asil göründü. "Ordumuz yok. Ve kimse gelmeyecek. Elimizden geldiğince başka müttefikler toplamaya çalışacağız. Sonra, benim planımı uygulamayı öneriyorum. Ben Ağ'a girip Valroy'un dikkatini dağıtmaya çalışacağım. Geri kalanlarınız, Ava hariç ve... Serrik olsun ya da olmasın, Labirent'e saldıracaksınız. Gerçekler ayrılacak. Kriz sona erecek."

"Ya dikkatini dağıtamazsak?" Ava midesinde asit gibi bir korku hissetti.

"O zaman her şey kaybedilir." Abigail'in gülümsemesi bıçak gibi keskindi. "Ve umarız ki bizi sevdiğini iddia edenler, unutulma anı geldiğinde yanımızda olurlar."

Serrik'e attığı keskin bakış camı bile kesebilirdi. Ne yazık ki örümcek hala sırtını dönmüştü.

Abigail'in iğneleyici sözlerine hiçbir yanıt vermedi.

Ava tiyatroda toplanan gruba baktı. Bitty ve Lysander, ikisi de korkmuş ama kararlı görünüyordu. Nos ve Ibin, yüzlerinde sert ama kararlı bir ifade vardı. Abigail, sakın ve ölümcül bir kesinlikle.

Ve Serrik, hepsinden ayrı duruyordu, yüzünde soğuk bir kayıtsızlık maskesi vardı.

"Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım," dedi Ava sonunda. "Ama kimsenin gereksiz yere kendini feda etmesine izin vermeyeceğim. Başka bir yol olmalı."

"O zaman çabuk bulsan iyi olur," dedi Abigail nazıkçe. "Çünkü hepimizin zamanı doluyor."

Serrik tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bu delilik. Hepsi." Sahnenin solundaki çıkışa doğru yürüdü. "Hepinize şimdiden en harika, kahramanca ve trajik ölümlerinizi için tebrikler. Eminim birileri çabalarınızı övecek. Ama o kişi ben olmayacağım."

"Nereye gidiyorsun?" diye Ava arkasından seslendi.

Tiyatronun kenarında durdu, arkasını dönmedi. "Umurumda değil."

Ve bununla birlikte, ortadan kayboldu, hepsini onun bulunduğu yere bakarken bıraktı. Uzakta bir kapı çarptı.

"Eh," diye konuştu Abigail sessizliği bozarak. "Tam beklediğim gibi oldu." "Korkuyor." Bitty düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırıldı. "Sadece Ava'yı kaybetmekten korkuyor."

"Hepimiz bir şeylerden korkarız," diye cevapladı Ibin. "Bu korkaklığı mazur göstermez."

Ava gözlerini kapatıp kendini toplamaya çalıştı. Gözlerini tekrar açtığında sesi sakindi. "Onunla konuşmalıyım. Hepimizin pişman olacağı bir şey yapmadan önce."

"Ava..." Lysander başladı.

"Hayır. Ondan vazgeçmeyeceğim. O... benim için önemli. Ve tüm o gürültüsüne rağmen, onun bundan daha iyi olduğunu biliyorum." Elini saçlarına geçirip kafa derisini kaşıdı. "Ayrıca, Abigail haklı. Onsuz bunu yapamayız. Valroy onu Web'e takip etmezse, elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız olacak."

"Ya dinlemeyi reddederse?" Nos kaşlarını kaldırdı.

Ava acı bir gülümsemeyle, "Gücümü daha iyi kontrol etmeyi öğrenmeyi umuyoruz, yoksa birçok insanın üzerine tren düşecek," dedi. Çıkışa doğru yürümeye başladı, zihni çoktan yaklaşan yüzleşmeye odaklanmıştı. Arkasında, diğerlerinin plan yapmaya başladığını duyabiliyordu, sesleri alçak ve acil.

Ama Ava'nın aklında sadece Serrik'e korkak dediğinde gözlerindeki ifade vardı. Acı, öfke ve kabullenme.

Onu, hayatındaki herkesin yaptığı gibi, kendinden uzaklaştırmıştı. Ve şimdi, çok geç olmadan onu geri kazanmanın bir yolunu bulmalıydı.

Hepsi için.

AVA, Serrik'i bir zamanlar opera binasının kostüm departmanı olan, şimdi ise ortaçağ zırhhanesi ile örümcek yuvası arasında bir şeye dönüşmüş olan yerde buldu. Altın iplikler karmaşık desenler oluşturarak odanın her yerine uzanıyordu ve bir saat önce var olmadığını tahmin ettiği giysiler duvarlara asılmıştı — gölgeden dövülmüş gibi görünen zırh parçaları, ipleri başka bir dünyadan gelen bir rezonansla uğultu yapan bir eşarp parçası.

Serrik, sırtını ona dönmüş bir çalışma tezgahının başında duruyordu ve eşyaları metodik bir şekilde deri bir çantaya koyuyordu. Hareketleri verimli ve kontrollüydü, ama omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sesinde alaycı bir ton vardı. Adamın ayrılacağını biliyordu.

Adam arkasını dönmedi. "Dediğim gibi. Ayrılmaya hazırlanıyorum."

"Ayrılmak." Odaya adım attı ve altın ipliklerin bilinçli düşüncesi olmadan onun için ayrılmış gibi görünüyordu. "Geri çekilmeyi kastediyorsun." "Ne dersen de." Kemikten yapılmış pusula gibi görünen şeyi

"Sonuç aynı."

Ava yaklaşarak duvarlardaki silahları inceledi. Muhtemelen bir zamanlar sahne dekoruydular. Ama artık değillerdi. Artık çok gerçektiler. Çoğu, ölümcül olmalarıyla güzeldiler — yıkım için tasarlanmış sanat eserleriydiler. "Bunlar nereden geldi? Ben mi yaptım, sen mi, yoksa birdenbire ortaya mı çıktılar?"

"Emin değilim. Ve bunun önemli olup olmadığından da tam olarak emin değilim. Ama bunlar işe yarayacak." Sonunda ona döndü ve Ava, onun ifadesini ne kadar dikkatli bir şekilde kontrol ettiğine bir kez daha hayran kaldı. "Ayakta kalıp savaştık kadar aptal olanlar için."

"Serrik... eğer yapmazsak, kaçacak yer kalmayacak, o..."

"Neden buradasın, Ava?" Sesi yorgundu. "Bana daha fazla suçlama yöneltmek için mi geldin? Bana ne kadar hayal kırıklığı yarattığımı, artık binlerce perinin ölümüne ellerimi kirletmek istemediğimi tekrar söylemek için mi?"

"Öyle değil... Ben öyle demek istemedim..."

"Öyle mi?" Tezgaha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana korkak dedin. Benim sandığın adam olmadığımı söyledin. Her iki ifade de oldukça açıktı."

Ava'nın gözleri yaşlarla doldu. "Kızgındım. Sert çıktım. Özür dilerim. Valroy sorursa *neden* herkesi öldürmen gerektiğini anlamıyorum..."

"O bir semptom, neden değil." Serrik gözlerini kapattı. "Beni bu hale getiren o değildi, Ava. Beni sürgüne gönderen, işkence eden, en küçük yaşından beri bana hakaretler yağdıran o değildi. *Asıl canavarlar periler*, anlamıyor musun? Onlar, zamanın başlangıcından beri sizin türünüzü alıyor, yiyor, eziyet ediyorlar! Üstelik ben..."

uzun, titrek bir nefes aldı. "Bir kez başladığımda kendimi durdurabileceğimi bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gerçek halim, Ava. Onu bir *nedenden* dolayı saklıyorum. Binlerce yıldır o tarafımı kontrol altında tutmak için uğraşıyorum. Zapt etmek için. O tarafın... kendi dürtüleri var. Kendi açlıkları. Ve şimdi, ilk kez beni başka biri olarak görebilecek birini buldum... o da benden tam olarak onların inandığı gibi biri olmamı mı istiyor?"

"Senden bir canavar olmanı istemiyorum." Ava ona yaklaştı, kendi öfkesi alevlendi. "Bana işleri *düzelteme* yardım etmeni istiyorum!"

"Bunlar *aynı şey!*" Sözler o kadar ani bir şekilde patladı ki, Ava şaşkınlıkla geriye sıçradı. "Bunu anlamıyor musun? *Onların* canavarı olmadan *senin* kurtarıcın olamam. Dokunduğum her şeyi yok etmeden kimseyi kurtaramam. Ve sen yine de benden nefret edeceksin."

"Bu doğru değil..."

"Doğru!" Şekli titredi, insan görünümünü bir anlığına kaybordu ve yerine kitinli deri ve çok sayıda göz belirdi. "Kontrolümü kaybettiğimde ne olduğunu gördün. Yarattığım dehşeti hissettin. Neler yapabileceğimi biliyorsun."

"Senin güzel şeyler yarattığını da gördüm," dedi Ava, etraflarını saran altın iplikleri işaret ederek. "İnsanları koruduğunu gördüm. Sevdiğini gördüm."

"Anormal durumlar. Hepsi." Serrik'in sesi acı doluydu. "Gerçekte ne olduğumun yanında hiçbir anlamı olmayan zayıflık anları."

Ava ona baktı, kalbi parçalanıyordu. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi? Gerçekten bir silahtan başka bir şey olamayacağını düşünüyorsun."

"Ben ne olduğumu biliyorum."

"Hayır, sana ne olduğun söylendiğini biliyorsun. Arada fark var." Yaklaştı, dikkatlice kontrol ettiği ifadesinin arkasında saklı olan acıyı görebilecek kadar yaklaştı. "Serrik, iki bin yıl boyunca tutsaktın. Bütün o zamanı yalnız geçirdin, kendi düşüncelerin ve diğer insanların korkularının yankısından başka hiçbir şeyin yoktu. Tabii ki kendin hakkında en kötüsünü düşünürsün."

"Peki neye inanmamı istiyorsun?" Acımasız ve öfkeli bir şekilde güldü, tamamen kendine yöneltti. "Derinlerde asil olduğuma mı? İyi kalpli olduğuma mı? Ne kadar sevimli bir naiflik."

"Gerçeği inanmanı isterim." Yavaşça elini uzattı, ona çekilme şansı verdi. Serrik çekilmediğinde, elini göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. "Sen karmaşıksın. Her iki güce de sahip olan diğer insanlar gibi, hem yaratma hem de yok etme gücüne sahipsin. Doğun sabit değil ve seğimlerin kökeninden daha önemli."

Serrik, onun dokunuşuyla nefesini tuttu. "Ava..."

"Korkduğunu biliyorum," diye devam etti yumuşak bir sesle. "Valroy ile yüzleşmek fikri seni korkutuyor, çünkü kaybedebileceğin için değil, kazanabileceğin için. Çünkü kazanmak, olmaman için çok uğraştığın her şey olmak anlamına geliyor. Çünkü kazanmak, *affetmeyi seçmek* zorunda kalman anlamına gelebilir."

"Anlamıyorsun..."

"Çok iyi anlıyorum." Onun altın rengi gözlerine baktı ve orada yüzyılların acısını gördü. "Kendini, yaratılma amacın olan silaha dönüştürürsen, bir daha geri dönüşün olmayacağından korkuyorsun. Canavarın insanı yok edeceğinden korkuyorsun."

Serrik uzun bir süre sessiz kaldı, bakışları onun yüzünü araştırıyordu. "Öyle olacak."

"Öyle olsa bile ben yine de senin yanında olacağım." Gözlerini korkusuzca karşıladı. "Çünkü ben Ağ'a kapılsaydım sen de benimle birlikte olurdun. Öyle değil mi?"

Serrik elini kaldırıp Ava'nın elini kapattı, tırnakları keskin olmasına rağmen dokunuşu nazıktı. "Benden çok şey istiyorsun," diye fısıldadı.

"Senden her şeyi istiyorum," diye cevapladı Ava. "Çünkü sen benim her şeyimsin."
."

"Ava...?"

"Seni seviyorum." Sözleri bir anda döküldü. "Karmaşık olduğunu biliyorum, koşulların inanılmaz derecede berbat olduğunu biliyorum, büyük resimde birbirimizi çok uzun süredir tanımadığımızı biliyorum. Ama seni seviyorum, Serrik. Ne olduğun için değil, *tam da o olduğun için. Her şeyin için.*"

Serrik ona baktı, yüzünde inanamama, umut ve belki de dehşet gibi duygular belirdi. "Ne dediğinin farkında değilsin. Eğer bu bir oyunsa..."

"*Kapa çeneni*, seni aptal yedi bacaklı örümcek. Ne dediğimi çok iyi biliyorum." Yaklaşarak, başını eğip

"Seni seçtiğimi söylüyorum. Canavar, örümcek, piç, sürgün, her şey ya da bunların arasında bir şey. *Seni seviyorum.*"

"Kendimi kaybetsem bile mi? Tanıyamayacağın bir şeye dönüşsem bile mi?"

"O zaman ne olursan ol, seni seveceğim ve şu anki halinden geriye kalan her şeyi geri getirmek için savaşıcağım." Sesi sabit ve emindi. "Aşkın anlamı bu, değil mi? İşler imkansız hale geldiğinde bile kalmak?"

Serrik'in özenle inşa ettiği soğukkanlılığı sonunda tamamen çatladı. Omuzları çöktü ve bir an için, neredeyse iki bin yıllık yaşını tümüyle gösterdi. "Benden aşkını riske atmamı istiyorsun. Ve benim için önemli olan tek şey o aşk."

"Bana güvenmeni istiyorum. Bize güvenmeni." Ava ellerini uzatıp Serrik'in yüzünü avuçladı. "Şansımızın çok az olduğunu biliyorum. Hepimizin ölebileceğini biliyorum. Ama denemezsek, kaçarsak ve Valroy'un *herkesi* katletmesine izin verirsek? *Her şeyi*? Sadece masum insanları değil? Bizim için bir dünya kalmayacak."

"Biliyorum." Sesi zar zor duyuluyordu. "Doğru seçimin ne olduğunu biliyorum. Her zaman biliyordum. Sadece umursamıyorum."

"O zaman neden yapmıyorsun?"

"Çünkü sen benim için daha önemlisin." O, içini çekti. "Çünkü bin yıldır ilk kez, kaybedecek bir şeyim var. Korumaya değer bir şey. Ve onu kaybetme düşüncesi, seni kaybetme düşüncesi..."

"Beni kaybetmeyeceksin. Ne olursa olsun, ne kadar kötü olursa olsun, beni kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum."

"Bunu söz veremezsin."

"İzle beni." Parmak uçlarına yükseldi ve ona öpücük verdi, tüm sevgisini ve kararlılığını bu temasa döktü. Geri çekildiğinde sesi sabitti. "Söz veriyorum, Serrik. Ne olursan ol, bunu durdurmak için kim olman gerekirse olsun, seni seveceğim. Her şeyini."

Serrik uzun bir süre ona baktı, altın rengi gözleri yaşlarla parlıyordu. Sonra yavaşça başını salladı. "Nasıl istersen... ama. Eğer çok ileri gidersem..."

"Gitmeyeceksin."

"Ama gidersem," diye kararlı bir şekilde devam etti, "beni durdurmak için harekete geçmelisin. Korumaya değer olanları korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmalısın."

Anlamı açıktı. Eğer sözde dürtülerine kapılırsa, onu yok etmek zorunda kalacak olan kişi o olacaktı.

Ava kalbinin sıkıştığını hissetti, ama başını salladı. "Anlıyorum."

"Güzel." Serrik, pençelerinin keskinliğine rağmen nazikçe ellerini tuttu.

Ve eğer her şeyin sonuna gelinecekse, sevdikleri herkesi kurtarmak için tek şanslarını kaçırmamasını izlemektense, onun yanında olmayı tercih ederdi.

Kendileri de dahil.

Bu süreçte ikisini de yok etse bile. Görünüşe göre, ya hep ya hiç olacaktı.

"Sözlerinde ciddiysen söyle, Weaver." Serrik'in eli boğazının dibine yerleşti, parmakları bir tarafta, başparmağı diğer tarafta duruyordu. "Yalan olsa da olmasa da seni takip edeceğim, ama bilmem gerek. Eğer doğruysa söyle."

"Hangileri?" Dokunuşunun sıcaklığı, içindeki güç, yanaklarını anında kızarttı.

O, ona doğru bir adım attı ve onu geri çekilmeye zorladı. Ve bir adım daha. "Aşk sözlerin. Beni görmek istediğini... hissetmek istediğini... sahip olmak istediğini... benim canavarca halimle *katlanmak istediğini*... ısrarın."

Midesinde bir boşluk hissetti.

Tanrım, evet.

Kahretsin, evet.

Ne yapmıştı?

Savaşın heyecanı ve korkusu, yılan yuvası gibi içinde bir top haline geldi. Boğazındaki yumruyu yuttu. "Her kelimesinde ciddiydim..." "O zaman dürüstlüğünü sınavacağım." Altın rengi gözleri onu delip geçti. Ve yavaşça, bir rüyanın sönmesi gibi, cazibesi solmaya başladı ve şekli değişmeye başladıkça daha fazla altın rengi göz ortaya çıktı. "Ve şafak söktüğünde, pek çok konuda fikrini değiştirip değiştirmediklerini göreceğiz

"

Oh, lanet olsun.

Ava artık başını belaya sokmuştu.

BÖLÜM ON BİR

Ava, Serrik'in gerçek haline dönüşmesini izlemeye asla alışmamayı umuyordu.

Bunun kendisi için asla *normal* hale gelmemesini umuyordu. O an çok güçlüydü.

Serrik ilerlemeye devam ederken, Ava'nın sırtı kostüm odasının duvarına çarptı ve Serrik'in insan formu sabah sisi gibi dağıldı. Dönüşüm hem büyüleyici hem de korkutucuydu; içgüdüleri ona kaçmasını haykırsa da, gözlerini ayıramıyordu.

Gövdesi insanımsı kalmıştı, ancak derisi kitinimsi bir parlaklık kazanmıştı. Göğsünü süsleyen altın rengi dövmeler, odanın loş ışığında parıldıyordu. Yüzü tanıdık özelliklerini koruyordu, ancak altın rengi gözleri çoğalarak alnında bir yay şeklinde dizilmiş sekiz tane olmuştu ve her biri avcı gibi yoğun bir bakışla ona odaklanmıştı.

Ancak kalbini hızla çarptıran, belinin altındaki dönüşümdü. Bacaklarının olması gereken yerde, vücudu odanın ışığını emen koyu yeşil ve siyah tüylerle kaplı dev bir örümcek şekline dönüşmüştü. Sırtını pürüzlü, güzel desenlerle süsleyen altın desenler vardı.

Örümcek vücudundan yedi adet devasa eklemlili bacak uzanıyordu ve onu kadının üzerinde yükseltiyordu. Ve elbette, eksik olan sekizinci bacak, ortam ışığında parıldayan altın rengi bir kütük gibiydi. Kalan her bacağın altın rengi, iğne kadar keskin uçları her hareketinde yere tıklıyordu.

Altın iplikler, insanlık dışı uzuvlarının eklemlerinden sıvı güneş ışığı gibi damlıyordu ve kalçalarının yakınındaki bir konumdan, daha önce hissettiği iki küçük uzantı, bariz bir sinir enerjisiyle seğiriyordu.

Ondan yayılan terör aurası eziciydi, dizlerini titretip kalbini kulaklarında çarptıran psişik bir baskıydı. Bu, binlerce yıldır perilerin kabuslarını süsleyen yaratıktı. Sevdiğini söylediği şey buydu.

"Hâlâ sözlerinden emin misin, küçük Weaver?" Bu formda sesi daha derindi ve kemiklerinde yankılanıyor gibi görünen harmonikler taşıyordu. "Hâlâ benim gerçekte olduğum şeyi sevebileceğine inanıyor musun? Hâlâ kucaklamamı bu kadar çok istiyor musun?"

Ava kendini duvara yasladı, nefesi kesik kesik geliyordu. Korkudan değil - elbette korku da vardı - ama tamamen başka bir şeyden. Yanaklarını kızartıp nabzını hızlandıran, korkuyla hiçbir ilgisi olmayan bir şeyden.

O muhteşemdi. Korkutucu, yabancı, kesinlikle insanlık dışı — ve muhteşem.

Ve onundu.

Ve o da onundu.

Ve bu, onun istediği şeydi.

Onun olmak. Tamamen. Tamamen. Tamamen. Tamamen. Ve sonunda.

Onun olmak.

"Evet," diye fısıldadı, sesi kendi kalp atışlarının sesinden zar zor duyuluyordu.

Serrick tamamen hareketsiz kaldı, yedi bacağı da olduğu yerde dondu. Sadece o küçük uzantılar, kontrol edemediği bir güç tarafından çekiliyormuşçasına ona doğru uzanarak huzursuz hareketlerine devam etti.

"Yalan söylüyorsun." Ama sesinde artık belirsizlik vardı, onun kendisini canavarca bulmadığına dair kesinliğinin çatlağı vardı.

"Öyle düşünmüyorum." Ava kendini duvardan itti ve hayatta kalma içgüdüğü ona kaçmasını haykırırsa da ona doğru bir adım attı.

"Ben bir kabus yaratıcıyım." Sesinde önceki inancın yoktu. "Bana bak, Ava. *Gerçekten* bana bak. Ben, insanlığın karanlıkta korktuğu her şeyim."

Ava baktı, gerçekten baktı, onun dönüşmüş halinin her ayrıntısını inceledi. Birden fazla gözünün, kusursuz bir hassasiyetle onun hareketlerini takip edişini. Ağırlığını kaydırırken örümcek bacaklarının ölümcül zarafetini. Altın ipliklerin, bilinçli bir düşünce olmadan etrafında dokunarak, havada anlaşılabilir bir gücü ifade eden desenler oluşturmasını.

"Seni görüyorum. Ve kaçmıyorum." Sözünü kanıtlamak için bir adım daha yaklaştı. Sonra bir adım daha. Her hareketi, onun devasa vücudunda gerginlik dalgaları yaratıyor gibiydi, Ava yaklaştıkça nefes alışını zorlaşıyordu.

"Ava..." Onun adı bir uyarı, bir yalvarış, bir dua gibiydi.

"Ne?" Artık onun dövmelelerinin karmaşık detaylarını görebilecek kadar yakındı. "Seni gerçekten isteyebileceğimden mi korkuyorsun?"

"Evet." İtirafı neredeyse bir fısıltıydı. "Neden?"

"Çünkü istersen kendimi durduramayabilirim."

Sesindeki saf dürüstlük, canavarca görünüşünün altındaki kırılganlık, kalbini sıkıştırdı. Bu onu tehdit eden bir avcı değildi; yüzyıllar boyunca sevilemez olduğuna ikna olmuş, sonunda bunun aksini kanıtlayan bir şeyle karşı karşıya kalmış ve bunun ne anlama gelebileceğinden korkan biriydi.

"Ya durmanı istemiyorsam?" Bu sözler, mantıklı düşünceden daha derin bir yerden gelen bir dürtüyle, düşünmeden ağzından çıkmıştı.

Serrik'in tüm vücudu onun sözleriyle titredi. "Ne dediğini anlamıyorsun. Bu formda ben... medeni değilim. Senin tanıdığın kontrollü yaratık değilim. Ben temel ihtiyaçlar ve kadim açlık ve..."

"Ve sen hala sensin." Yavaşça elini uzattı, hareketlerini belli ederek ona geri çekilme fırsatı verdi. "Hala bizi korumak için saatlerce o güzel ağları ören adamsın. Hala bana zarar vermekten o kadar korkan, şu anda neredeyse titremeye başlayan adamsın."

Parmak uçları, insanın örümcekle birleştiği yerin hemen üstündeki göğsüne dokundu. Cildi sıcaktı ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı, dokusu ne tamamen insan ne de tamamen uzaylıydı. Dokunmasıyla birlikte sertleşti ve kısık bir ses çıkardı, kısmen hırıltı, kısmen iniltiydi.

"Ava, lütfen..." Ama onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı, uzaklaşmaya çalışmadı.

"Lütfen ne?" Eli göğsüne düz bir şekilde yayıldı, avucunun altında kalp atışlarının hızlı gürültüsünü hissetti. "Lütfen dur? Yoksa lütfen durma?"

"Ben... bilmiyorum." İtirafı acı verici gibiydi.

Vücudundaki gerginliği, dokunuşunun altında hareketsiz kalmak için gösterdiği özenli kontrolü hissedebiliyordu. Bu kadar yakinken, çoklu gözlerinin büyüdüğünü görebiliyor, cildinden yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Kalçalarının yanındaki kısıkaçlar, bariz bir niyetle ona uzanıyor, sanki irade gücüyle durdurulmuş gibi, temas etmek üzereyken duruyordu.

"O zaman kararımı ben vereyim," diye fısıldadı, yüzünü ona yaklaştırmak için parmak uçlarına yükseldi. "Bundan sonra ne olacağına ben karar vereyim."

Öpücük, geldiğinde, önceki karşılaşmalarına hiç benzemiyordu. İnsanca, medeni veya kontrollü hiçbir yanı yoktu. Saf bir ihtiyaç ve çaresiz bir açlık, dişler, zehir ve çok uzun süredir bastırılmış bir arzuydu.

Ava da aynı şevkle karşılık verdi, elleri onun vahşi saçlarına dolanırken, tüm sevgisini ve kabullenmesini bu temasa döktü.

Bu Serrik'ti.

Onun tümü, saklamaya çalıştığı her parçası... ve Ava *hepsini* istiyordu.

Sonunda ayrıldıklarında, ikisi de nefes nefeseydi, altın rengi gözleri hayret ve inanamama arasında bir duygu ile çılgınca parlıyordu. "Sen... gerçekten korkmuyorsun."

"Senden mi? Asla." Ona gülümsedi, çeşitli gözlerinin hareketleri hayranlıkla takip ettiğini fark etti. "Bundan sonra olacaklardan mı? Çok korkuyorum. Ama senden değil. Asla senden değil."

SERRIK'in çoklu gözleri, aldatma belirtisi, kabulünün sadece başka bir yalan olduğuna dair ipucu arıyormuşçasına yüzünü aradı. Hiçbir şey bulamayınca, içinde bir şeyin kırıldığı belli oldu. "Ava..."

"Buradayım." Avuçlarıyla nazikçe yüzünü kavradı, elmacık kemiklerini okşadı, her hareketini takip eden diğer gözleri izledi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Çıkardığı ses neredeyse kırılmış gibiydi; rahatlama, şaşkınlık ve çaresiz ihtiyaç birbirine karışmıştı. İnsan elleriyle onun ellerini tutup avuçlarını göğsüne bastırdı, sanki bunun gerçek olduğuna inanmak için bu temasa ihtiyacı varmış gibi onu keşfetmesi için onu teşvik etti.

"Bana ne yaptığını anlamıyorsun," dedi, sesi duygudan boğuktu. "Bana her zaman yaptığın şeyi. Seni Ağ'a çektiğim andan itibaren, sen..."

"Ne?" diye sordu, o sözünü bitirmeden.

"Takıntı." Bu kelime zar zor duyulabiliyordu. "Hiç istemediğimi sandığım her şey. Asla sahip olamayacağıma kendimi ikna ettiğim her şey."

Örümcek bacaklarından biri hareket etti, altın rengi ucu kadının ayağının yanındaki yere değdi; tehditkar değil, ama acı verecek kadar dikkatli, sanki o küçük temas bile onun için çok değerliymiş gibi. Kalçalarının yanındaki kısıkaçlar huzursuz hareketlerine devam etti

hareketlerine devam etti, ona uzanıp geri çekildi, sonsuz bir arzu ve kısıtlama döngüsü içinde.

"O zaman kendini tutmayı bırak." Yavaşça, ellerini onun göğsünde gezdirdi. "Beni, başa çıkamayacağımı düşündüğün şeylerden korumayı bırak. Sen sandığından daha güçlüyüm."

"Öyle olduğunu biliyorum." Gülüşü titriyordu. "Bunu defalarca kanıtladın. Ama bu... bu formda, ben nazik değilim, Ava. Ben senin tanıdığın kontrollü yaratık değilim. Açlık, ihtiyaç... bunlar çok baskın."

"Göster bana." Sözleri, hissettiğinden daha kararlı çıktı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu göster. Benden çok şey istediğini söylüyorsun. Şimdi sıra sende, benden çok şey istemenin sırası."

Serrik'in gözleri genişledi, sekiz gözü de aynı anda büyüdü. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Evet, biliyorum." Birkaç adım daha yaklaşarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Serrik'in derisinden yayılan ısı neredeyse dayanılmazdı ve ona yaklaştığında tüm vücudunu saran titremeyi hissedebiliyordu. "Ne istediğini biliyorum. Sen biliyor musun?"

"Ben istiyorum..." Sertçe yutkundu, insan elleri kadının beline kaydı, parmakları kadının kaburgalarına yayıldı. "Sana dokunmak istiyorum. Her yerine. Senin izin vereceğin her yerime."

"O zaman yap. Ve içindeki canavar *bunu almak* istiyorsa, bırak onu benden koparsın." benden koparsın."

İzin, onun son kalan çekingenliğini de yok etmiş gibiydi. Elleri gömleğinin eteğine uzandı ve bir kez daha onun yüzünü incelerken orada durakladı. "Emin misin? Bir kez başladığımızda..."

Cevap vermek yerine, eğilip ellerini onun elleriyle kapattı ve kumaşı kaldırıp başının üzerinden geçirmelerine yardım etti. Kostüm odasının serin havası kızın ısınmış cildine çarptı ve onu titretmeye başladı, ama bu, Serrik'in ona mucizevi ve imkansız bir şey gibi bakışıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Güzel," diye fısıldadı, elleri onun cildinin hemen üzerinde, tam olarak dokunmadan. "İnanılmaz derecede güzel."

"Bana dokunabilirsin," diye fısıldadı. "Dokunmanı istiyorum."

Elleri çıplak tenine dokundu ve çıkardığı ses, yoğunluğuyla neredeyse acı dolu gibiydi. Avuç içleri sıcaktı ve hafif pürüzlüydü, dokundukları her yerde ona elektrik kıvılcımları gönderiyordu. Arkasında, örümcek bacakları huzursuzca hareket ediyordu ve etraflarında altın iplikler

onların etrafındaki havada oluşmaya başladığını görebiliyordu — bağlayıcı değil, sadece onun duygusal durumunu anlatan güzel desenler.

"Ava." Onun adını sanki tek önemli kelimeymiş gibi söyledi.

O da ona uzandı, elleri insanın örümcekle birleştiği garip sınıra doğru hareket etti. Kalçalarının olması gereken yerde, V şeklinde aşağı doğru uzanıyordu. Kıskaçlar her iki tarafta idi ve bir...

Nasıl işlediğini tam olarak bilmiyordu, ama şimdi çok meraklanmıştı. Görünüşe göre o... Izael'in sorusuna cevap vermek gerekirse, cevap *denizkızıydı* ve onun parçaları içerde saklanıyordu.

Bir yandan, on ya da on beş fit uzunluğundaki bir örümcek vücudunun altında yerde yatmayacağı için derin bir rahatlama hissetti.

Alt karnındaki kürkünde, onun erkekliğinin saklandığı yeri tahmin ettiği küçük bir yarık vardı. Nazıkçe, merakla elini üzerinde gezdirdi. Avucunun altında seğiren sert, rijit bir şekil vardı. Dokusu, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu — sıcak ve pürüzsüzdü, ama altında, zar zor kontrol altında tutulan bir güç olduğunu gösteren bir sertlik vardı. Dokunmasıyla, adam şiddetle titredi ve çoklu gözleri kapandı.

"Bu...?" diye sormaya başladı.

"Evet..." Sözcük, aceleyle nefes verirken ağzından çıktı. "Boşluklar, lütfen... durma."

Kalçalarının yanındaki kıskaçlar şimdi ona ulaşmaya çalışıyordu ve kontrolünün çok ince bir iplikle bağlı olduğunu görebiliyordu. Duruşu, nefes alış, ellerinin cildinde titremesi... Her şey, kendini tamamen kaybetmenin eşiğinde olan birini anlatıyordu.

"Daha önce hiç... böyle seviştin mi?" Elini, hala onun vücudunda gizli olan sert uzunluğun üzerinde gezdirdi. Onunla seviştiklerinde kendi içinde hissettiği aynı garip çıkıntılar vardı. İnsani olmayan ve tuhaf - ama kesinlikle hoş olmayan bir şey değildi.

"Hayır." İtiraf sessizdi. Neredeyse duyulmayacak kadar. Ayrıntıları sormadı.

Öne eğilerek, göğsünün ortasına öpücük kondurdu. "Bu şimdi değişecek." Sütyeninin kopçasını açtı ve bir kenara attı. Ayakkabıları, çorapları, pantolonu ve iç çamaşırı da bir dakika sonra aynı kaderi paylaştı. Onun önünde tamamen çıplak kaldığında, görevine geri döndü. Bu sefer iki eliyle, göğsünün derisini okşadıktan sonra daha aşağıya,

alt karın bölgesine doğru ilerledi, burada adam kendini tutmakta zorlanıyordu.

"Hâlâ benden saklandığını biliyorum." Göğsünü tekrar öptü, bu sefer daha yavaş, tadını çıkararak, kaslarının altında seğirdiğini hissederek. "En azından sana dokunmama izin ver..."

Adam düşük bir inilti çıkardı, sanki kopmak üzere olan bir ipin ucunda duran kuduz bir hayvan gibi tüm vücudu gerildi. Ava'nın ona dokunduğu her saniye, adamın kendini tutma çabasının bir parçası daha gözle görülür şekilde kopuyordu.

"Yapacak mıyım bilmiyorum..." Dişleri zaten zehir damlatırken yüzünü buruşturdu. "Seninle *çiftleşmeye* çalışacak mıyım bilmiyorum, Ava..." Bu kelime ona iğrenç geliyordu. Mide bulandırıcı. Nefret dolu. "Kendimi kontrol edemezsem, içimdeki o hayvani yan seninle çiftleşmek isteyebilir... Ne yapacağım bilmiyorum..."

Elinin altında, vücudunun içinde hala gizli olan uzuvları, sözleriyle birlikte seğirdi, zihninde bu fikri ne kadar nefret etse de, bu olasılıktan açıkça heyecanlanmıştı.

Peki ya o? Onun onu yere yatırıp, içini doldurup, sahiplenip, *dölleyip durduğu* düşüncesi, içinde bir şeyleri altüst etti ve lanet olası *bir ateş* yaktı. Kahretsin. Onun yanında her seferinde, kendisi hakkında yeni ve çarpık bir şey öğreniyordu. Titrek bir nefes verdi ve onun cildini ısırdı, dişlerini pürüzsüz, yumuşak, şeftali tüyü gibi yüzeyinde gezdirdi. "Hamile kalabileceğimi biliyor muyuz ki? Artık gerçekten insan olmadığım halde?"

Cevabı düzensizdi, şehvetle doluydu. "Bence kimse bunun cevabını bilemez." Titredi. Penisi bir kez daha çaresizce ona uzanıyordu. Penisinin çıplak uyluğuna değdiğini hissetti.

"Sen bilimsel düşünen birisin... değil mi?" Elini onun gizli uzunluğu üzerinde daha sertçe gezdirdi. "Bunu araştırma olarak düşün."

"Ava..." Neredeyse öfkeyle homurdandı. Kalçaları, açıkça kendi iradesiyle öne doğru itildi. "Bu bir *oyun* değil. Seninle oynamıyorum..."

"Ben de oynamıyorum." Onun altın rengi gözlerine baktı. "Seni seviyorum, Serrik. Ben buradayım, seninleyim. Ve olanları kabul edeceğim, hepsini. Ve ben... bunu istiyorum. Seni istiyorum. Bunun *ben* miyim, Ağ mı, yoksa *başka bir şey mi*, bilmiyorum. Ama istiyorum. *Senin her şeyini* istiyorum. Canavarı. Perileri. Serrik'i. Bütünün iki yarısını. *Sonunda, sonunda*, üzerinde olduğun tasmayı koparmanı istiyorum."

Gözleri, inanamama ve açlık karışımı bir ifadeyle onun gözlerine bakıyordu. "Ve zehirli bir uyuşukluktan uyandığında, on iki saat sonra, harap, parçalanmış ve muhtemelen *hamile*..." Sözünü bitiremedi, kelimeleri tamamlamadı.

"O zaman çocuklarımızı, hangi dünyada olursa olsun, yetiştireceğiz. Bu dünyada. Ağda. Dünyada. Tir n'Aill'de. Ya da onun yerine yarattığımız tuhaf, yeni, boktan sahte gerçeklikte. Tabii böyle bir şey mümkünse. Ki bunu bilmiyoruz." Çocuk sahibi olma fikri o kadar çılgınca bir fikirdi ki, yüzündeki korkunç ifade olmasaydı onu güldürürdü. Ama her şeyi göz önünde bulundurunca... garip bir şekilde biliyordu ki, o iyi bir baba olacaktı. Tabii, çeyrek peri oldukları için hepsini *öldürmeye* çalışmazsa. Ya da... her neyse.

Şu ana odaklanmak istiyordu.

Çocuklar sonraya kalmıştı.

Şu anda, önünde çok büyük, *çok* çekici, *çok* kızgın, *çok* azgın bir örümcek-peri-canavar duruyordu.

Onun kendisine yaptığı tüm tehditleri yerine getirmesini çok, çok istiyordu. "Serrik..." Elini tutup yan tarafına doğru kaydırды, ona dokunması için cesaret verdi. "*Lütfen*. Seni sevdiğimi söylediğimde bana inan. Bunu istediğimi söylediğimde bana inan. Ama en önemlisi, sana güvendiğimi söylediğimde bana inan."

"Sanırım en çok zorlandığım konu da bu." Sözleri fısıltıdan biraz daha fazlaydı. Ama teslim olmaya başlamıştı, bakışları yüzünden aşağıya kayarken elini yanından göğsüne kaydırды ve onu avuçladı. Nazikçe. Hâlâ durumu yokluyordu. Boyuna ulaşmak için çömelek zorunda kaldı.

"O zaman bunu yaparak sana kanıtlayayım."

"Ava..."

"Tasmayı kopar, Serrik. Bırak." İki eliyle, hala gizli olan uzunluğunu okşadı. Başını eğdi - onun artan boyu sayesinde çok uzağa gitmesine gerek kalmadı, derisinin kürk haline geldiği noktanın hemen üstünü yaladı.

Keskin tırnaklı eller saçlarına daldı ve başını o kadar hızlı geri çekti ki, Ava nefesini tuttu. Serrik, Ava'nın başını geriye eğerek ona bakmasını sağladı. O anda gözleri parladı ve Ava'ya bakarken neredeyse siyah bir renk aldı.

"Hayır."

"B..."

"Sen. Bana. İtaat. Edeceksin." Damarlarında zehir yoktu, ama sözler onu cıva gibi sardı. "*Hayır.*"

Yankı onu titretti. Tek yapabildiği, onun elinde uysalca başını sallamaktı.

Sekiz göz de çaresiz bir yoğunlukla ona bakıyordu. "Bu senin son şansın, Ava. Şu anda. Durmak istediğini söyle. Aniden aklının başına geldiğini söyle. *Lütfen.*"

O böyle bir şey yapmadı. "Öp beni, Serrik. Sonra susmanı ve *beni sikmeni* istiyorum."

Onu içgüdüsel bir titreme sardı. Onu parmak uçlarına kaldırdı, başını eğerek onu daha önce olduğundan daha sert bir şekilde öptü. Tırnakları kızın kafa derisine battı ve kız onun sınırdaki olduğunu hissedebiliyordu. İşte bu. Geri dönüşü olmayan nokta buydu.

İyi.

Onu bıraktığında, onu tekrar ayaklarının üzerine indirdi. Gözleri artık tamamen siyahtı, altın rengi tamamen kaybolmuştu. Artık, sekiz siyah gözüyle ona sadece yırtıcı bir açlıkla bakan bir örümcek gibi görünüyordu.

O da bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı, en az onun kadar. Bu onu korkutsa bile.

Hayır. *Çünkü* onu korkutuyordu.

Elini hafifçe salladı ve altın iplikler öne doğru fırladı. İplikler bileklerini yakaladı ve acımasızca başının üzerine çekti. Nefes aldı ama ses çıkarmadı ve direnmedi. Buna razı olmuştu. Yukarı bakarak, altın ipliklerin bileklerini birkaç kez sardığını ve onu boğazlamadan kaldırabilecekleri bir bant oluşturduğunu izledi.

Daha fazlası kırbaçlandı ve beline dolandı. Onu yerden kaldırıp havada asılı bıraktıklarında şaşırmadı. Tamamen onun merhametine kalmıştı. Ve bu ona... korkunç ve inkar edilemez şeyler yaptı. Kalın bir yutkunma ile dudağını ısırdı, ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Serrik'in göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu. "Güzel yaratık, seni mahvedecek şeyi gör... Seni çoktan mahvetmesine izin verdiğin şeyi gör." Görünüşe göre, *organlarının* gizli olup olmayacağını tamamen kontrol edebiliyordu.

Oh.

Oh.

Oh, bu mantıklıydı.

Ve... oh.

Oh, başı beladaydı. O...

O yapmamıştı...

Ava henüz her şeyi yaşamamıştı.

O *tamamen* insanlık dışıydı. Ucu sivriydi. Hissettiği çıkıntılar oradaydı ve gittikçe büyüyorlardı. Taban olduğunu *sandığı* yerdeki şişkinlik... son değildi. Daha fazlası vardı. Açıkça, o kısmın amacı...

Aniden *üremeye* ilgili yorum daha mantıklı gelmeye başladı.

Her şeyin koyu yeşilden siyaha doğru bir gradyan olması, durumu daha da insanlık dışı ve imkansız hale getiriyordu.

Bir sıcaklık dalgası içinden geçti ve kesinlikle kıpkırmızı olduğunu biliyordu.

"Korkuyor musun?" O siyah gözler onu delip geçiyordu.

"Hayır." Gözlerine baktı. Ve bu doğrudu. Korkmuyordu. *Gerçekten*. Bu, perili bir evden geçerken hissettiği türden bir korkuydu... *güvenli* bir korku. Kendisine zarar vermeyeceğine güvendiği bir korku.

Uzun örümcek bacaklarından biri uzandı, altın rengi ucu çıplak omzunu nazikçe okşadı. İğne kadar keskindi ve dokunuşu olağanüstü hafıftı. Ama içinde örtülü bir tehdit barındırıyordu — onun gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyordu. "Sana nazik davranmayacağım, Weaver... Nazik davranamam."

"Göster bana." Kafasını geriye ve yana eğdi, boğazını ortaya çıkardı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu göster, Serrik."

Çıkardığı ses tamamen canavarca bir sestti — göğsünün derinliklerinden yankılanan bir hırıltı. İnsan elleriyle kızın yüzünü kavradı, ona yaklaştı ve eğildi, çok sayıda gözüyle kızın ifadesinin her ayrıntısını içti.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," dedi, nefesi kadının boğazında sıcak bir şekilde hissediliyordu. "Bana *her zaman* yaptığın şeyi."

Dişlerinin keskin uçlarını cildinde hissedebiliyordu. Nabızı kulaklarında çınlıyordu.

"O zaman göster bana," diye tekrarladı, sesi neredeyse bir fısıltıydı. "Ve sana sana ne kadar güvendiğimi göstereyim."

Serrik dişlerini kadının boğazındaki yumuşak deriye derinlemesine batırdı.

Hissettiği duygu ani ve eziciydi; keskin bir acı, ardından damarlarını dolduran sıvı ateş. Zehir, sıcak bal gibi vücuduna yayıldı, her düşünceyi, her korkuyu, her engeli eriterek geriye sadece saf duygu ve daha fazlasına olan çaresiz ihtiyaç kaldı.

Zehir etkisini göstermeye başlayınca başı geriye düştü, vücudu altın bağlarında esnekleşti. Dünya daraldı. Her şey sadece o an, o his ve onu tamamen ele geçiren yaratığın ezici varlığıydı.

"Benim," diye Serrik boğazına doğru homurdandı, sesi temas nedeniyle boğuk çıkıyordu. "Sonunda, artık tamamen *benim* olacaksın."

Ve zehir onu mutluluk verici bir teslimiyete sürüklerken, Ava tam olarak ait olduğu yerde olduğunu çok net bir şekilde biliyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Dilinde kalan kanının tadı, herhangi bir şaraptan daha tatlı, sahip olduğu herhangi bir güçten daha sarhoş ediciydi. Serrik, dişlerinin Ava'nın boğazındaki narin derisine derinlemesine battığını hissetti, zehirinin kan dolaşımına akmaya başladığı anı hissetti ve tamamen kaybettiğini kesin olarak anladı.

Benim, düşüncesi varlığının her zerresinde yankılandı, tekrar tekrar ve tekrar. Sonunda, sen benimsin.

Bu anı çok uzun zamandır hayal etmişti, sonsuz yüzyıllar süren hapis hayatı boyunca binlerce farklı şekilde hayal etmişti. Ama onu altın iplikleriyle havada tutarken, zehri onu isyankar bir insandan isteyerek yalvaran birine dönüştürürken, dudaklarında nabzının atışını hissederken, onu gerçekte tutmaya hazırlıklı değildi.

Birden fazla gözüyle, bir akademisyenin merakı ve bir avcının açlığıyla zehirin etkisini izledi. İlk iğne batmasıyla birlikte keskin bir nefes aldı, gerçek etkiler başlamadan önce kalbi bir an durdu ve vücudu bağlarında kaskatı kesildi.

Dönüşüm muhteşemdi.

Normalde zekâsı ve en çok da inatçılığıyla keskin olan gri-yeşil gözleri, rüya gibi bir sisle bulanıklaşmaya başladı. Kaslarındaki gerginlik kayboldu ve onun bağlarında esnek ve yumuşak kaldı. Dudaklarından küçük bir ses çıktı; acı değil, kimyasal coşku vücuduna yayılırken daha çok hayret gibi bir şeydi.

"Serrik..." Adı, saf bir teslimiyetle dudaklarından döküldü ve o, göğsünde karanlık ve sahiplenici bir şeyin yayıldığını hissetti.

Dişlerini yavaşça çekti, temasın kesilmesiyle titrediğini zevkle izledi. Boğazında iki mükemmel delik izi vardı, şimdiden iyileşmeye başlamışlardı ama hala onun parlak yeşil zehriyle karışık kanın en hafif izleri sızıyordu. Derisinde bıraktığı izi görmek, onda ilkel bir tatmin duygusu uyandırdı. "Nasıl hissediyorsun, benim küçük Dokumacım?"

"Hissediyorum..." Yavaşça gözlerini kırptı, göz bebekleri genişleyerek sadece ince renkli halkalar kaldı. "Her şeyi. Hiçbir şeyi. Bu... rüyadaki gibi değil."

"Çünkü artık farklısın. Sen Weaver'sın. Ve uyanıksın."

"Oh..." Kaşlarını çatı. "Yapamıyorum... Neden düşünemiyorum?"

"Çünkü düşünmene gerek yok," diye mırıldandı, bir elini kaldırarak çenesinin narin çizgisini izlemek için uzattı. "Tek yapman gereken hissetmek. Hissetmek ve teslim olmak..."

Zehir tam da olması gerektiği gibi işe yarıyordu — engellerini, savunmasını, gerçekten istediği şeye direnme yeteneğini ortadan kaldırıyor. Nefesinin derinleşmesinden, cildinde yayılan kızarıklıktan, kaçmak için değil, ona yaklaşmak için ipliklerine karşı gerginleşmesinden bunu anlayabilirdi.

Dokunuşuyla gözleri yarı kapalı hale geldi. "Evet..."

Garip, ilkel bir tıklama sesi boğazının derinliklerinden yükseldi, binlerce yıldır kendisinin çıkardığını duymadığı bir ses. Kendisine çıkarmaya *izin vermediği* bir ses. Ama bunu durdurmak mümkün değildi. Artık bunun için çok geçti.

Onun için çok
geçti. Onun için
çok geçti.

İplikleri ona erişim izni vermek için ayarlandıkça, ellerini kullanarak kadının vücudunun her kıvrımını ve çukurunu haritalamaya başladı, bilinçsiz düşünceleriyle onu kaldırıp ağırlığını kaydırdı. Çoklu gözleri, kadının yüzünden geçen her ifadeyi takip etti, her nefes alışını ve iniltiyi değerli hazineler gibi katalogladı.

Sonsuz yıllar süren hapis hayatı boyunca hayalini kurduğu şey buydu: sadece kadının bedeni değil, onun tam ve isteyerek teslim olması. Sadece fiziksel zevk değil, kadının bunu seçtiğini, onu seçtiğini, onun ne olduğunu tam olarak bilerek seçtiğini bilmek.

"Söyle bana," diye emretti yumuşak bir sesle, dudakları kadının köprücük kemiğine değiyordu. "Ne hissettiğini söyle bana."

"Her şey," diye fısıldadı, başını geriye doğru yaslayarak. "Damarlarımda ateş. Ellerin yıldırım gibi. Cildime değen her ipliği, aldığın her nefesi hissedebiliyorum. Bu çok etkileyici."

"Güzel." Onun memnuniyeti, karanlıkta giderek *şeytani bir hal* alıyordu. Ve o bundan büyük zevk alıyordu. "Kime ait olduğunu asla unutmayacaksın

ait olduğunu asla unutmayacaksın."

Örümcek bacaklarından biri, altın rengi ucu cildinde narin desenler çizerek, onun uyluğunu okşamaya başladı. Yabancı dokunuş karşısında titredi, ama içinde korku yoktu, sadece merak ve artan bir ihtiyaç vardı.

Elleri aşağıya doğru hareket etti, vücudunun kıvrımlarını ve çukurlarını izlerken, iplikleri ona erişim sağlamak için yerlerini ayarladı. Zehir onu uysal ve istekli hale getirmişti, her dokunuşuna yumuşak seslerle yanıt veriyordu ve bu sesler onun açlığını yeni boyutlara taşıyordu.

"Bunu hayal etmiştim," diye itiraf etti kadının cildine. "Sonsuz yıllar süren hapis hayatım boyunca, sen benim beklemediğim bir hayaldi."

"Peki şimdi?" diye fısıldadı.

"Şimdi uyanığım." Birden fazla gözü onun gözleriyle buluştu. "Şimdi gerçeksın, istekli ve ağımda mükemmelsin. Artık sana benim gibi bir yaratığa ait olmanın ne demek olduğunu tam olarak gösterebilirim."

Sözlerindeki vaat, onu korkudan çok beklentiyle titretmişti ve Serrik, bu anın sonsuza dek hafızasına kazınacağından kesinlikle emindi. Sadece fiziksel olarak sahip olma değil, bu... onun gerçek halini gördüğü ve kaçmak yerine teslim olmayı seçtiği an.

Zehir etkisini gösterirken, Weaver'ın hala kendinden bir şeyler kaldığı anlaşılıyordu. "Peki... ne bekliyorsun?"

Ve o kayboldu.

Zehirin etkisi rüyasındaki kadar tam değildi.

Bir kısmı bunun için mutluydu. Bu anı hatırlayacaktı. Her saniyesinin tadını çıkarabilecekti.

Bir kısmı...

Serrik'ten garip, insanlık dışı bir hırıltı çıktı, ona yankılanan düşük, vızıldayan *bir tıklama* sesi eşlik etti. Bu ses neredeyse gözlerini geriye devirecekti. Sesin kendisi onda bir şeyleri tetikledi. Zehir ve sesin birleşimini anlamaya çalışırken ciğerlerindeki tüm hava dışarı çıktı.

Elleri vücudunu okşadı ve onu saran ezici hissi daha da güçlendirdi. Hâlâ havada asılı duruyordu, ancak

artık tamamen dik durmuyordu, bir açıyla geriye yaslanmış, Serrik'in odanın yapısı ile onun arasında kurduğu, giderek daha karmaşık hale gelen iplik ağında sıkışıp kalmıştı.

O, vücudunu yoğurup sıkarken, dişleriyle derisini ısırırken ve...

"Ah!" Ava, Serrik dişlerini göğsünün şişkinliğine batırırken sırtını kavisledi ve vücudunu daha fazla zehirin doldurduğunu hissetti. "*Siktir!*" Yakıcı bir acı ve ihtiyaç onu delip geçti.

O, dişlerini ondan çekip, ısırık izlerini yaladıktan sonra, parmaklarıyla onun dik meme ucunu çevirirken kıkırdadı. "Kendini çok fazla koruyorsun..." Sözleri gergindi, uğultu arasında zar zor duyulabiliyordu. Adam neredeyse tamamen hayvanın kontrolüne girmişti.

Kadının tek yapabildiği inlemektir. Diğer her şey onun kapasitesinin ötesindedir.

"Güzel, benim Weaver'ım..." O, kadını da yanına alarak ağa tırmandığında, kurduğu ağ çok hafifçe hareket etti. Onun büyüklüğüne rağmen ağın bu kadar az hareket etmesi kadını hala şaşırtıyordu.

Kıskaçları bacaklarını açıp kaldırdı, onu ağa sabitleyerek üzerine eğildi ve ellerini serbest bırakarak vücudunu okşamaya başladı. Bu çok tuhaftı, çok insanlık dışı, çok yabancıydı, başını döndürüyordu, ama yine de inleyerek sırtını ellerine doğru kavisledi, yumuşak kürküne ve örümceğin bacaklarının inanılmaz gücüne bastırdı.

Her bir gramını hissetmek istiyordu. Üstündeki yaratığın ezici gücünü bilmek istiyordu. Onu tehdit ettiği gibi tahrip etmesini ve onu *döllemesi* istiyordu. İlkel. Ham. Çünkü onu seviyordu. Çünkü onu istiyordu. Ve çünkü o da onu seviyor ve istiyordu. "Serrik... *evet...*"

Ve o artık kendini tutamıyordu. Onun uzunluğunun kendisine süründüğünü hissetti, o çıkıntılar onun merkezine kayıyor, onu kızdırıyor, olacakları sadece kısa bir süre vaat ediyor ve sonra bunu gerçekleştiriyordu.

Serrik, kendini onun içine derinlemesine batırırken, sert ve sahiplenici bir öpücükle onun çığlığını bastırdı. Onun onun kalınlığına alışmasını beklemedi. Buna gerek yoktu. O fazlasıyla hazırды. Ama tereddüt etmek için bir duraklama, kendini içine sokarken nezaket yoktu.

Ve bu mutluluk gibiydi.

Kalçalarını olabildiğince kaldırdı, ama hızlıca yakalandı — onun altın ağında sıkışıp kaldı. Onun kıskaçlarının pençesinde sıkışıp kaldı.

saçlarına dolanmış elinin pençesinde, başını geriye doğru çekip ağzını açarak dilini onun diliyle dolaştırıyordu.

Kıskaçları, vücudunu kalçalarına sıkıca tutturmak için üst bacaklarının etrafını sıktı. Demir çubuklarla ona bağlanmış gibi olabilirdi. Her santimi onu almak için geriliyordu ve onun daha fazlası vardı.

Ve o henüz *hareket* etmeye bile başlamamıştı.

Ona karşı inledi, zevk vücudunu kapladı. Zehrinin yanan ateşi, ondan hala yankılanan garip, insanlık dışı *tıklama* ve hırıltı sesleri. Bu çok fazlaydı.

Beklenmedik bir dalga halinde ecstasy onu sardı, vücudu onun etrafında kasılmalarla gerildi ve dudaklarına karşı boğuk bir şekilde inledi.

O ayrıldı, ona baktı ve gururla gülümsedi. "Şu haline bak, benim küçük Weaver'ım... bu kadar çabuk pes mi ediyorsun...?"

Düzgün düşünemiyordu. Onun sözlerine odaklanamıyordu. *Ondan* ve onun içinde gömülü olmasının verdiği hazzı dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu. Ve *daha fazlası* vardı. *Ona vermediği* daha fazlası. "Lütfen..."

Onun vücudundaki hissi, sadece ucu kalana kadar geri çekildi, ama o kıpırdamadı. Kıskaçlar onu kendisine sıkıca tutturdu. Kalçaları ondan hiç ayrılmadı. Bacakları ağda hiç kıpırdamadı.

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı.

Adam acımasız ve biraz da zalimce sırıttı. "Nasıl istersen." Birdenbire tekrar onun vücuduna girdi, yine *hareket etmeden*. O, bu kuvvetle sarsıldı, ama adam hareket etmemişti. Sadece...

Birleştikleri yere baktığında, onun bunu kontrol edebildiğini hatırladı ve... Tanrım... kıskaçların şimdi mantıklı geldiğini düşündü. Artık birçok şey mantıklı geliyordu. Ağdaki bir örümcek, bir *insan* gibi seks yaparsa ağı paramparça ederdi, değil mi? Neredeyse tamamen çekildi, sonra tekrar ona çarptı. Zevk, yıldırım ve ateş gibi üzerine çöktü ve boğuk, ağlayan bir çığlık attı.

Adam sessiz ve karanlık bir şekilde güldü. "Güzel dokumacım... şimdi anladın mı?" Adam geriye yaslanarak, onu izleyebilmek için pozisyonunu değiştirdi, kız onun ipliklerinde sarsılırken, o hareketsiz kalarak, bir *makine* gibi onun içinde piston gibi hareket etmeye devam etti.

Nefesi düzensiz bir şekilde hızlanmıştı. Bu, mükemmelin ötesinde bir duyguydu - içinden geçen zehir, onun onu doldurma şekli. Onu tamamlaması. Ne kadar süre böyle devam ettiklerini bilmiyordu, adam ellerini eşit ölçüde saygılı ve acımasızca vücudunda gezdiriyordu.

Tekrar tekrar, sayısız kez, zihninde hüküm süren zehirin sisinin içinden, o tehditlerini yerine getirirken saf mutluluğa ulaştı.

Ya da öyle sanıyordu.

Meğer... daha başlamamıştı bile.

Ön bacakları onu daha iyi konumlandırmak için yer değiştirdi ve onu havada tutan iplikler onu kaldırdı. Ne olduğunu anlayamadan, yukarı aşağı oldu ve birdenbire yüzüstü, yerden birkaç metre yükseklikte, kalçaları yukarıda, sıkı altın ağların üzerinde buldu kendini.

Klaserlerin kalçalarının birleştiği yerden uyluklarına kancalandığını ve onu vücuduna doğru çektiğini hissetti.

"Artık benim için *gerçekten* hazırsın..." Eli kadının saçındaydı ve kafasını sıkı ağa sabitliyordu.

Sonra olanlar bulanıktı.

Onu içinde hissetti. *O kadar çoktu ki*. Tekrar, tekrar. Onu dolduruyordu. Onunla içini boyuyordu. Onu sahipleniyordu. Onun adını haykırdığını hatırladı.

Ve onun tabanındaki o vaat edilen şey girme tehdidinde bulunduğu, o için sadece ham, ilkel, kükreyen bir ihtiyaç hissetti. Hatta ona yalvarmış bile olabilir. Sonunda içeri girip, mümkün olandan daha derine girdiğinde, onu tamamen boşaltan beyaz sıcak bir zevkti. Onu gerçekten sahiplendiğinde.

Bu zevk, hayatında daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Mümkün olduğunu düşündüğü hiçbir şeye. Bayılmışsa bile, bunun onu yavaşlatmadığından emindi.

Ne kadar süre öyle kaldıklarını bilmiyordu. Kaç kez dişlerini boğazına geçirdiğini ve onu aldığı bilmiyordu. Ya da belki birkaç tur rüya görmüştü.

Bilincini kaybettiğinde, tek bir şey biliyordu.

Sonunda işleri bittiğinde, onun ağında, yerden havada asılı dururken, onun kollarında kucaklandığında?

Hayatında hiç bu kadar sevildiğini hissetmemişti.

Serrik, yarattığı şeyi rahatlık hissi veren bir şeye dönüştürürken, zamanın yavaş yavaş yavaşlayan kalp atışları ve ipliklerin yumuşak fısıltısıyla ölçüldüğü için, *zamanı* görmezden gelmek kolaydı.

Ava'yı göğsüne yasladı, iplikleri kostüm rafları arasına asılı karmaşık bir hamak oluşturdu. Onun kokusu duyularını doldurdu — tatlı ve insani, şimdi kendi misk kokusu ve zehirinin solan izleriyle karışmıştı. Her nefes alışında ağda küçük titremeler oluyordu ve o her birini değerli bir hazine gibi katalogluyordu.

Ava kalmıştı.

Bu düşünce, inanılmazlık sınırındaki bir şaşkınlıkla zihninde yankılandı. Onun gerçek halini gördükten, insanlık dışı doğasının tüm boyutlarını deneyimledikten sonra kaçmamıştı. Geri çekilmemişti. Onu, özenle inşa ettiği kontrolünün geriye kalanını neredeyse paramparça edecek kadar tam bir teslimiyetle karşılamıştı.

Kız esnedi ve ona doğru kıvrıldı, protesto etmek için sessizce inledi.

"Sen... iyi misin?" Bu soru, onu durduramadan ağzından çıkmıştı, ancak bu soruyla ortaya çıkan savunmasızlığı için hemen kendini lanetledi. Ama zehir vücudundan çıkıyordu ve bununla birlikte berraklık da gelebilir, berraklıkla birlikte de pişmanlık.

"Mmm." Yüzünü onun göğsüne bastırdı ve o, cildinde onun sıcak nefesini hissetti. "İyiden de iyiyim."

Rahatlama hissi onu o kadar yoğun bir şekilde sardı ki, bir anlığına başı döndü. Kasları, kadının dokunuşuyla gevşedi. Örümcek bacaklarından biri kendiliğinden hareket ederek kadının yüzündeki bir saç telini kenara itti, bu hareket o kadar nazikti ki, onu bile şaşırttı. "Zehir etkisi geçince, sen..."

Korku, birleşmelerinin ortasında bile onu kemiriyordu — kimyasal sisin etkisinden uyanıp onun gerçekte bir canavar olduğunu göreceğinden korkuyordu. Bu dehşet, gözlerindeki hayranlığın yerini alacaktı.

"Pişman mısınız?" Kız başını kaldırdı ve o, tiksinti ya da korku izi taşımayan o gri-yeşil gözlerde kendini kaybetti. "Hayır. Asla."

Asla. "Her şeyi hatırlıyor musun?" Bilmek zorundaydı. Onun kabulünün gerçek olduğundan ve zehirinin kalıcı bir etkisinden kaynaklanmadığından emin olmak zorundaydı.

"Her şeyi." Homurdandı ve başını tekrar eğdi. Ama bu kelimeye verdiği önem, onun neyi kabul ettiğini anladığını gösteriyordu — sadece fiziksel yakınlığı değil, kontrolü tamamen teslim etmeyi

, onu düşünmeden yok edebilecek bir yaratığa duyduğu güveni. "Ve hatırladığım için mutluyum. Şey, açık olmak gerekirse. Her şeyi hatırlıyorum, işlerin... *gerçekten yoğunlaştığı* son ana kadar. Ama bu benim hatam değil."

Onun sözleri üzerine tüm vücudu titredi. Bu küçük kadın, basit bir dürüstlikle onu nasıl bu kadar tamamen alt üst edebiliyordu? "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, küçük Weaver. Benim olduğum her şeyden, yaptığım her şeyden sonra..."

"Beni seviyorsun." Gözlerini kapattı. "Ve ben de seni seviyorum. Gerisi sadece detaylar. Seksi, tuhaf, sapkın detaylar."

Detaylar. O, onun canavarca doğasını, ölümsüzleri bile çılgına çeviren şeyi, *detaylar olarak* nitelendiriyordu. Ondandır çıkan kahkaha inanılmazdı, neredeyse ihtiyaç duyduğunu bilmediği bir rahatlamayla kırılmıştı.

"Detaylar," diye tekrarladı. "Benim canavarca doğamı 'detaylar' olarak adlandırıyorsun."

"*Seksi, tuhaf ve sapkın detaylar* dedim." Küçük eli, onun altın rengi dövmelelerinden birini okşadı ve bu dokunuş, sinir sistemine elektrik akımı gönderdi. "Sadece... farklı. Tamam, korkunç, ama kötü anlamda değil. Bana göre değil."

Bana göre değil.

Yüzyıllar boyunca kimse ona bu sözleri söylememişti. Kimse onun gerçek halini görüp kabustan başka bir şey görmemişti. Onu yaratan Morrigan bile onu en iyi ihtimalle gerekli bir kötülük olarak görmüştü.

Ama Ava... Ava onu sadece kendisi olarak görüyordu. Doğasına rağmen sevgiye layık. Belki de tam da bu yüzden.

Rahat bir sessizlik içinde uzandılar. Birden fazla gözüyle, onu hayranlıkla izledi, ağında ne kadar rahat olduğunu, insanlık dışı şekline ne kadar doğal bir şekilde sarıldığını fark etti. Nefesi düzelmişti, ama kollarından kaçmak için hiçbir eğilim göstermiyordu.

"Muhtemelen..." diye başladı, sonra sözlerini yarım bıraktı.

"Evet." Dış dünya, tüm karmaşıklıkları ve talepleriyle bu odanın ötesinde var olmaya devam ediyordu. Ama şimdilik, en karanlık doğasını görmüş ve yine de sevmeyi seçmiş olan kadınla altın ipliklerle asılı kalmışken, zamanın durmasına izin vermekten memnundu.

"Eski haline dönecek misin?" diye sordu kadın, parmakları hala onun derisinde desenler çizerek onu büyük bir kedi gibi mırıldanmak istemesi için kışkırtıyordu.

Bu soru onu duraksattı. İnsan görünüşü o kadar otomatik ve içselleşmişti ki, artık bunu bir seçenek olarak görmüyordu. Ama burada, şimdi,

onunla birlikte? "Bunu mu istiyorsun?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve o, düşünürken nefesini tuttuğunu fark etti. Sonunda konuşmaya başladığında, sözleri göğsünde sıcaklık hissi uyandırdı. "Tamamen sana kalmış. Seni daha rahat hissettiren neyse o. Dürüst olmak gerekirse, ben seni böyle tercih ederim. Seni bir bütün olarak görmek hoşuma gidiyor."

Her şeyini. Sadece hoş görünen insan görünüşünü değil, gerçek benliğinin her bir canavarca, yabancı parçasını. Kayıp bacağının altın rengi kütlesini, yırtıcı gözlerini, kürk kaplı örümcek vücudunu —hepsini hatırlamak istiyordu.

"Sen olağanüstü birisin," dedi, sözleri hissettiklerini ifade etmeye yetmiyordu
duyduklarını ifade etmeye yetmiyordu.

"Sen de öylesin." Ona bakarken gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Benim güzel, korkutucu, imkansız örümceğim."

Göğsünden gelen sahiplenici homurtu tamamen istemsizdi, medeniyetle pek ilgisi olmayan doğasının derinliklerinden geliyordu. Ses onu güldürdü — korkudan değil, zevkten — ve o sesini tekrar duymak için her şeyi yapacağından kesinlikle emindi.

Koridordan gelen uzak bir ses nihayet sığınaklarına girdi — sesler, ayak sesleri, dünyada yalnız olmadıklarını hatırlatan sesler.

"Sirk çağırıyor," dedi Ava, bariz bir pişmanlıkla.

"Gerçekten." İplikleri hareket etmeye başladı ve onu şaşırtacak kadar isteksizce yavaşça yere indirdi. Yüzyıllar boyunca hapisanesinden kurtulmak için can atmıştı, ama şimdi kendini bu küçük altın ipek kafesten ve paylaştıkları samimiyetten ayrılmak istemiyor buluyordu. "Ama seni dünyanın geri kalanıyla paylaşmak konusunda giderek daha isteksiz hale geliyorum."

"Beni paylaşmak zorunda değilsin." Giysilerini toplayıp giyinmeye başladı. "Aslında hayır. Bu" — ikisinin arasında, ağları, odayı, paylaştıkları derin samimiyeti kapsayan bir hareket yaptı — "bu sadece bizim."

Bizim. Bu kelime, göğsünde sıcak ve şiddetli bir duygu uyandırdı. Sadece ona olan takıntısı değil, karşılıklı bir şey. Paylaştıkları bir şey. İkisine de eşit olarak ait olan bir şey.

"Bizim." Bu kelime muhteşemdi.

Kostüm odasının kapısının ardında onları bekleyen her neyse, onunla yüzleşmeye hazırlanırken, Serrik, Ava'nın çatlak aynada kendi görüntüsünü fark etmesini izledi. Saçları tamamen dağınıktı, dudakları onun öpücüklerinden şişmişti ve boğazında, onun dişlerinin izleri olan soluk izler vardı.

Tamamen sefahat içinde
görünüyordu. Mutlu görünüyordu.

Daha da fazlası, *onun* gibi görünüyordu.

"Hazır mısın?" Bir nefes alarak, isteksizce insan görünümüne geri döndü. Ne yazık ki, insan olarak *kapılardan* geçmek daha kolaydı. Binalar onun şekli ve boyutu düşünülerek tasarlanmamıştı.

O, odaya son bir kez baktı — köşelerde hala parıldayan altın ipliklere, kutsal bir yer haline gelen alana — ve o, onun duygularının yankısını hissetti. Bu oda, burada paylaştıklarıyla damgalanmış olarak, artık sonsuza kadar onların olacaktı. "Hazırım."

Bu kapının ardında onları ne bekliyor olursa olsun, birlikte yüzleşeceklerdi. Artık esir ve esir alan ya da çıkar ortaklığı yapan müttefikler olarak değil, çok daha güçlü bir şey olarak.

İkisi de birbirlerinde intikam, güç veya hayatta kalmaktan daha değerli bir şey bulan iki yaratık olarak.

Aşkı bulmuşlardı.

Ve Serrik, bunu ondan almaya çalışan herkesi paramparça edecekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İnsanlar.

Ne büyüleyici bir tür.

Valroy, her türlü düzeyde bu kavramdan nefret ediyordu.

Tabii, belki de çok sayıda insan bir araya gelip zihinlerini birleştirdiklerinde yaratabildikleri şeyler hariç. Karıncalar gibi, diye düşündü. Çevresini yeniden kullanarak büyüleyici eserler yaratma konusunda yorulmak bilmezlerdi. Mimari. Sanat eserleri. Edebiyat. Sahte dinler. Bilim. Teknoloji. Müzik.

Önünde gördüğü şey de bir istisna değildi.

Çaresizlikten doğan *yaratıcılık*, başlı başına bir sanat eseri idi. Çünkü ormanın çıkışında, onun önünde, yetersiz ama yeterince ölümcül güçleri toplanmış, derme çatma bir yapı duruyordu. Yağmur, bozuk para ya da en komik olanı insan dişi yağıdırıp yağdırmayacağına karar veremeyen tuhaf hava koşullarından korunmak için çadırlar, barakalar ve sığınaklar vardı. Ancak kampın çevresini yaklaşık üç metre yüksekliğinde bir sur çevreliyordu. Surun üzerinde nöbet tutan insanlar görebiliyordu.

Bu surları çok kısa sürede inşa etmeyi başarmışlardı. Aceleyle yapılmış, özensiz ve çirkin bir yapıydı. Ama etkiliydi.

Karıncalar gibi, onları izlemek keyifliydi... *ve yok etmek de aynı derecede keyifliydi.*

Rüzgârla gelen dumanlarının ve korkularının kokusu tam anlamıyla mükemmeldir.

Yanındaki ağaca yaslanarak, bir zamanlar bakımlı bir banliyö tepesinin zirvesinde duruyordu, şimdi birleşmeyle insanların estetik açıdan çekici bulduğundan çok daha sıradan olmayan bir şeye dönüşmüştü.

Ayaklarının altındaki çimler kurumuş kan rengine dönmüştü ve uyumsuz ninniler söyleyen ağaçlar rüzgarda sallanıyordu. Altlarında, insan yerleşim yeri bir yara gibi manzaraya yayılmıştı — aceleyle

barikatlar, hareketli kalelere dönüştürülmüş askeri araçlar ve onları çevreleyen karanlığı geri püskürtmek için yakılan acınası ateşler.

Bu onlara hiçbir fayda sağlamayacaktı.

Onların katliamı tam olacaktı. Tamamen.

Durdurulamaz. Bu gerçek bir güzellik olacaktı.

Onun daha az sayıdaki gücüyle bile, bu fazlasıyla yeterli olacaktı. Arkasında, güçleri artan alacakaranlıkta toplandı. Anlaşma bozulduğu haberi yayılır yayılmaz, iki yüz Unseelie onun bayrağı altında toplandı. Aralarında, insan kabuslarından doğan yaratıklar, bu yeni gerçeklikte varlık bulan, gölge ve aklıktan oluşan çarpık şeyler vardı.

Hatta, onun kaos ve kana susamışlığı kendilerine daha uygun olduğuna karar veren, Dünya'dan kaçmış bazı kişiler de vardı. Bazıları tam olarak insan değildi, ama çoğu, silah alıp diğer insanlara doğrultmak için çok az bir bahaneye ihtiyaç duyan ölümlülerdi. Onun kadar nefretle dolu kalpleri olan sadistler ve yaratıklar.

Ama hepsi şimdi tek bir görkemli amaç altında bir araya gelmiş ve birleşmişti: insanlığın kısa ve aptalca hükümdarlığının sistematik olarak ortadan kaldırılması.

"Kralım," Kemik Dükü Izael, yılanın doğasını ortaya koyan akıcı zarafetiyle insan formunda yaklaştı, ancak her zamanki alaycı gülümsemesi dikkat çekici bir şekilde yoktu. Bunun yerine, yüzünde derin bir endişe vardı.

Bayodan ve Cruinn, tipik olarak manik ve sadist yaratığın biraz gerisinde kalarak ona katıldı.

Valroy, muhtemelen bir azar işiteceğine kendini hazırladı. İçini çekti. "Ne var, Izael?"

Izael başını eğdi. "Keşifçiler, insanların sırt boyunca savunma pozisyonları kurduklarını bildiriyor. Ve uzun menzilli atış silahları. Havan topları. İlerlememizi yeniden düşünmeli miyiz?"

"Silahlar hiçbir işe yaramaz." Valroy alaycı bir şekilde güldü. "Ne kadar da gürültülü oyuncaklar. 'Havan topları'na gelince? Öyle olsun. Kurşun ve barutun, anlayamadıkları yaratıklara karşı başarılarını sağlayacağına gerçekten inanıyorlar mı?"

"Bazıları... uyum sağlamış." Bayodan'ın sesi tedirginlik dolu bir tonla, kalan tek koluyla karakolu işaret etti. "Daha iradeli olanlar, bilinçaltındaki düşüncelerini silah olarak kullanmayı öğrendiler. İleri keşifçilerimizden biri,

kırmızı bir çizgi film köpeği gibi görünen bir yapı tarafından parçalandı. Onu yaratan insan, bunu yaptığının farkında bile değildi."

"Büyüleyici." Valroy kanatlarını pelerin gibi etrafına sardı. "Demek öğrenme yetenekleri var. İyi. Hiç eğlence sağlamadan öylece pes edip ölselerdi çok hayal kırıklığı yaratırdı. Bu anı yüzyıllar boyunca bekledim. *Biraz* zorlu olmasını istiyorum."

Dikkatini tekrar Izael'e çevirdi ve dükün savunma karakoluna *suçluluk* duyuyormuş gibi bakışını giderek artan bir sinirle fark etti. Ya da belki de tırmanmak istemediği bir dağa bakan birinin bakışındaki türden bir küçümsemeyle.

Ne kadar da tahmin edilebilir.

Izael insanlara karşı her zaman *yumuşak* davranırdı. Valroy insanlığın yarattıklarına hayran kalmışsa, Izael de bu pis yaratıklara kesinlikle aşıktı. Kemik Dükü'nü sorgularken sesine şüphelerinin yansımamasına dikkat etti. "Karin nerede, Izael?"

"Alex..." Yeşil saçlı Dük durakladı, sonra omuzlarını geriye attı. "Peki, açık konuşacağım. Unseelie yıllarına göre o yaklaşık bir haftalık. Bu işe karışmaktan rahatsızlık duyuyor. Bize karşı çalışmayacak, ama bizimle birlikte savaşmayacak da. Bu bir sorun mu, Kral Valroy?"

"Hayır. Arkamda potansiyel bir isyan çıkmasındansa, onun yokluğu daha iyi." Bu ifade açıktı. Ve tehdit de belliydi.

Izael, kamuoyu önünde aptal rolü oynamayı tercih etmesine rağmen, aptal değildi. Unseelie Dükünün çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar gerildi. "Ben size hizmet ediyorum, sadece size, Majesteleri."

"Ne kadar diplomatik. Bu *da* sana hiç yakışmıyor, *yılan*." Valroy gülümsedi ve dişlerinin görünür olduğundan emin oldu.

Görünüşe göre durumu böyle yorumlayan tek kişi o değildi.

Küçük grubun üzerine gergin bir sessizlik çöktü. Cruinn ve Bayodan birbirlerine baktılar; şaşkın değillerdi, ama açıkça rahatsızdılar. Hepsi, özellikle Izael gibi etkili birinden gelen şüphelerin, herhangi bir insan silahından daha tehlikeli olabileceğini biliyorlardı.

"Bakın, patron." Omuzları çökmüş bir şekilde içini çekti. "Dürüst olmamı mı istiyorsunuz? Peki. Orada barınan insan kadınlar ve çocuklar var," dedi Izael sonunda, sesini dikkatlice nötr tutarak. "Aileler. Belki de sığır ya da evcil hayvan olarak tutulmaya daha uygun olanlar. Savaş alanında savaşmak ya da katledilmek yerine

. Hepsini öldürmek istediğini anlıyorum, *inan bana*. Ama bu şekilde mi? Çocukları bile mi?"

"Çocuklar büyür. Çocuklar çoğalır. Ve bizim savaştığımız bu savaş, *yok etme* savaşıdır, yoksa bu kadar çabuk unuttun mu?" Valroy, yüzünde hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"H... hayır, ama..."

"Bu savaşın insan ırkının *tamamen* yok edilmesi için olduğunu unutmadıysan, onlara ne vermem gerektiğini düşünüyorsun?" Elini geniş bir hareketle karnı işaret etti. "Bu yalvarışından ne elde etmek istiyorsun?"

"Ben. Teslim olma şansı." Dük yüzünü buruşturdu. "Kölelik söz konusu değilse, peki. O zaman, onlar için hızlı ve merhametli bir ölüm..."

"*Merhametli mi?*" Bu kelime, tehlikeli ve eğlenceli bir mırıldanma gibi çıktı. Oh, bu kesinlikle *çok lezzetliydi*. "Yüzyıllar boyunca bizimle alay eden yaratıklara mı? Bizi yok edenlere mi? Kutsal korularımızı alışveriş merkezlerine, eski güç merkezlerimizi *turistik cazibe merkezlerine* dönüştürenlere *mi?*" Valroy ona bir adım daha yaklaştı ve küçük perinin turkuaz gözlerinin korkudan biraz daha genişlediğini sevinçle fark etti. "Merhametten sanki bir erdemmiş gibi bahsediyorsun, küçük dük. Ama bu bizim doğamıza aykırı."

"Doğadan bahsediyorsun, ama... bence bu konuda pek bir şey bilmiyorsun." Valroy tehlikeli bir şekilde güldü. "Ben senden daha iyi anlıyorum."

"Kraliçe buna itiraz edebilir. Bu arada, Abigail nerede?" Izael meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Yılan ona karşı çıkması ilk kez değildi. Ama son kez olabilir.

Valroy, göğsünde karanlık ve aç bir şeyin yayıldığını hissetti. Etraflarında toplanan ordusu, av hayvanlarının avcının yaklaşmasını hissettiği gibi, kralının ruh halindeki değişikliği hissederek doğaüstü bir şekilde sessizliğe büründü.

"Muhtemelen seninle aynı yerde. Kaçınılmaz olduğunu bildiği katliamdan utanç içinde saklanıyor. Ama o kendi kararlarını kendisi verir, ben ona sahip değilim." Valroy'un sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir seviyeye düşmüştü. Gülümsedi, ama bu sefer gülümsemesinde hoş bir yan yoktu. "Ama madem onu konuya getirdin... söyle bana, Izael, seni beni gözetlemem için mi gönderdi? Bir sonraki hamlesini planlayabilmesi için faaliyetlerimi rapor etmen için mi?"

"Hayır." Ama belki de bu inkar biraz fazla hızlıydı.

"Hayır mı?" Valroy, Kemik Dükü'nün etrafında yavaşça daireler çizerek yürümeye başladı. "O zaman belki de, gerçek hedefime nihayet ulaşmak üzereyken, kendi başına beni,

kralını sorgulamaya karar verdin? Kendi isteğinle, bana olan sadakatini bozarak, uygunsuz bir şekilde konuştuğuna inanmamı mı istiyorsun?"

"Gereksiz ölümlerden endişe duyduğum için konuşuyorum." Izael'in elleri yumruk haline geldi. "Senin lanet karınla konuşmadım."

"Anlıyorum. Alexandra şu anda onunla konuşmuyor mu? Sevgili karıma yaptıklarından bahsediyor mu?" Valroy, dükün daha önceki karşılaşmalarından kıyafetlerine yapışan kanın kokusunu alabileceği kadar yakın bir mesafede, tam onun önünde durdu. "Sen sadece benim yöntemlerimi onaylamıyorsun. Beni çok sert, çok affetmez buluyorsun. Zaferimizle *onların* yok oluşu arasında seçim yapmamızı gerektirmeyen bir yol olduğuna inanıyorsun."

"Olabilir," dedi Izael dikkatlice. "Köleliği seçebilirler. Eğer bir anlaşma yolu bulabilirsek..."

"Müzakere et." Valroy güldü. "Ben müzakere etmek için yaratıldım! Ve bu *hayvanların*, bu *aptalların* bizimle konuşacağına inanıyor musun?" Tepeden aşağıdaki surları işaret etti. "Benim doğamı, doğduğumdan beri tek amacımı, ruhumda yanan şeyi bir kenara bıraksak bile, şunu düşün: insanlar barış içinde yaşamazlar. Yaşayamazlar. Bu onların doğasında yok. Yollarındaki her şeyi ezip geçmeli, yakıp yıkmalı ve hakimiyetlerini ilan etmelidir. Bunu inkar mı ediyorsun?"

"İnsanlar tek tip değildir," diye itiraz etti Izael. "Bazıları, örneğin bizim eşlerimiz, senin argümanının istisnalarını kanıtlıyor."

"Evet. Bazıları yararlı arkadaşlar. Evcil hayvanlar." Elini küçümseyici bir şekilde salladı. "Bazıları bizim ırkımıza yükselmeye bile layık. Eğer herhangi biri değerini *çok çabuk* kanıtlayabilirse, sanırım bu sorun olmaz. Mucizeler her bir vaka için ayrı ayrı gerçekleşsin. Ama bence bunun zamanı sona erdi." Savunma yapısına bakmak için dönerek, kıkırdadı. "Ve evet, korkuyorlar. Şu anda, muhtemelen birlikte yaşamaya can atıyorlar. Şimdilik. Bir sonraki kriz, bir sonraki kaynak kıtlığı gelene kadar... ya da ittifakımızın sakıncalı ya da gereksiz hale geldiği bir sonraki ana kadar." Kanatlarını açarak, solan ışıktaki, büyüyen alacakaranlığa karşı koyu gölgeler oluşturdu. "Sen bir Seelie gibi düşünüyorsun, Izael. Denge, uyum ve herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlayan küçük uzlaşmalar açısından düşünüyorsun. Bizim avcı olduğumuzu unutma. Av değil."

Arama ışıklarının karanlığı taramaya başladığı insan karakoluna doğru eliyle işaret etti. "Onlara bak. Şu anda bile,

anlayamadıkları güçlerle karşı karşıya olsalar bile, savaşmaya hazırlanıyorlar. Müzakere etmek için değil, teslim olmak için değil, *öldürmek* için. Çünkü insanlar böyle yapar

—anlamadıkları şeyleri yok ederler ve gerçekten de çok az şey anlarlar. Ben yaratıldığım tek amacı yerine getirmeyi planlıyorum. Hepsini yok etmek—Dünya'yı küle çevirmek ve Seelie'yi boyun eğdirmek. Bu tartışmanın geri kalanı, açıkçası, sana huzur vermek içindir. Çünkü benimle karşı karşıya gelmektense benimle birlikte olmanı tercih ederim."

İnsan yerleşimini öfkeyle süzdü. "Bana sadece ölümün zevki için mi katılmak istediğinizi, yoksa türümüzü onlardan korumak için mi, umurumda değil." Öfkesini doğrudan Izael'e yöneltti. "Asıl soru, onları öldürmek mi, yoksa onlarla birlikte ölmek mi istediğinizdir."

Tehdit açıkça ortadaydı ve öyle olması da gerekiyordu. Etraflarında Valroy'un güçleri huzursuzca kıpırdanıyordu, krallarına olan sadakatleri Izael'e duydukları saygıyla çatışyordu. Genç peri, halkının belirli kesimleri üzerinde etkisi vardı; onun kaybı üzücü olurdu, ama ihaneti felaket olurdu.

"Patron, krallığa hizmet etmek için yemin ettim," Izael'in sesi, koşullara rağmen sabitti. "Bu yemini yerine getireceğim. Bunu bir kez daha yaşadık. Bir daha olmayacağına söz verdim ve bu sözümü tutacağım."

"Ne kadar da muğlak bir ifade." Valroy gülümsedi. "Tacı için, diyorsun. Beni için değil. Bu kadar neşeli, bu kadar konuşkan biri için, politikaya olan ani ilginin bu konuşmayı son derece şüpheli hale getiriyor, Izael." Yine volta atmaya başladı, havada gerginlik hakim olmasına rağmen hareketleri rahattı. "Elbette, sevgili karımın yokluğunda taç benimdir diyebiliriz. Parçalanmış küçük krallığımızdaki tek meşru otorite."

"Onun yokluğunda olduğunu söylüyorsun. Bazıları, Kraliçe Abigail'in konuşmasını beklemeden harekete geçtiğini söyleyebilir." Dük alaycı bir gülümseme attı. Izael'in çelik gibi iradesi saygı duyulmalıydı. Tabii onu kullanmaya karar verdiğinde *bu kadar* sinir bozucu olmasaydı.

Valroy iç çekerek boynunu bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi. Bu, Izael'in tehlikeye karşı tek uyarısıydı, sonra ikisi de birkaç metre uzağa gittiler ve Valroy'un eli Izael'in boğazını kavradı ve dükü birkaç metre havaya kaldırdı.

Etraflarında, her iki taraf da şiddete hazırlanırken kılıçlar kınlarından çıkarıldı.

Büyüleyici.

Izael hazırlıksız gelmemiştir. Valroy sırttı. "Vatana ihanet mi? *Bayıldım.*"

"Vatana ihanet değil," diye öksürdü Izael. "Sadece... biraz daha zaman istiyorum, Kral Valroy."

"Zaman mı? *Ne için zaman?*" Valroy kahkaha attı. "Zaman, benim verdiğim tek şey! Zaman, benim çektiğim tek şey! Bu anı beklemek için *katlandığım* tek şey zamandı! Sonunda, sonunda gerçek amacım doğrultusunda özgürce hareket etme şansını beklemek için. Ve şimdi benden *neyi* ertelememi istiyorsun? Savaşımı durdurman için sana bir şans daha mı vermek?" Izael'in boğazını, yılan şekli değiştirenin öğürmesine yetecek kadar sıktı.

Izael'in elleri Valroy'un bileğini kavramak için yukarı kalktı, ama kurtulmak için hiçbir hareket yapmadı. Acı içindeki turkuaz gözleri Valroy'un gözleriyle buluştu. "Bu... bu doğru değil... ve sen de bunu biliyorsun..."

"Doğru mu?" Valroy başını eğdi ve ilk kez merakla Izael'i inceledi. "Bunun *doğru* olduğunu kim söyledi, Izael? Pratik bir amacı olmadığı halde, hakikat ve onur gibi soyut kavramlara sarılıyorsun. Seni ölümcül bir tehlikeye attıkları halde."

Dükü yere bıraktı. Izael öksürerek geriye sendeledi, ama ayakta kaldı.

Valroy, diğer adama azalan bir ilgiyle baktı. Anfar'ın varlığına hiç bu kadar ihtiyaç duyduğunu hissetmemişti. Ama deniz canavarı, haklı olarak okyanusları koruyordu. "Bunu bir kez ve sadece bir kez soracağım, Kemik Dükü. Benim tarafımda mısın, yoksa karşı mı? Fikrini değiştirmeni istemiyorum. Ve arkamda hainlerin durmasını da istemiyorum. Boşluk, bununla yeterince uğraştığımı bilir." Başını Bayodan'a doğru çevirdi.

Izael, Valroy'un pençelerinin bıraktığı sığ kesiklerin olduğu dövme boğazını ovuşturdu. "Sadakatim, halkımızı ölümle sonuçlanacak seçimlerden korumaktır. Senin savaşın, Unseelie'yi bir kez ve sonsuza kadar mahvedecek. Bundan sonra nasıl bir hayatımız olacak? Savaşın bittiğinde nasıl var olacağımızı düşünüyorsun?"

"Anlıyorum." Sırttı. "Mesele buymuş. Unseelie'nin geleceği için endişeleniyorsun."

"Elbette endişeleniyorum." Izael yüzünü buruşturdu. "Herkesi öldürdüğünde, kül ve kömürleşmiş kemiklerden oluşan bir tahtta oturduğunda, bize ne kalacak? Ne tür bir dünya, dünyalar, yöneteceğiz?" Takım elbisesinin altını çekerek kırıklıkları düzeltmeye çalıştı.

yaklaşık seksen yıl öncesinin insan kıyafetlerini giymeye ısrar etti. "Senin savaşının enkazından ne tür bir mutluluk seçilebilir ki?"

Valroy, çocuğunun ölümün varlığını ilk kez öğrendiğini izleyen bir ebeveynin sabrıyla gülümsedi. "Bunun amacının bu olduğunu düşünmen ne kadar da sevimli. Hiçbiri, Izael. Hiçbiri."

Izael şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Ne?"

"Bu dünyalar yandıktan sonra bize ne olacağı *umurumda değil*, Kemik Dükü. Savaşım bittiğinde Unseelie'nin ne olacağı *umurumda değil*. Hiçbir zaman *umurumda* olmadı." Valroy, dükün yüzündeki saf inanmazlığı keyifle izleyerek güldü. "Hiçbir zaman amacım bir tür... karanlık ütopya kurmak olmadı." Elini amaçsızca salladı. "İnsanlar bizim gazabımızı hak ediyorlar. Seelie, yolumuza çıktıkları için alçaltılmalılar. Ama savaşın kendisi dışında başka bir arzuya sahip olduğumu hiç iddia ettim mi? Hayır. O yüzden bana lanetlenmekten bahsetme." Kafasını sallayarak burnunu çekti. "Argümanın kulak ardı ediliyor. Benim amacım yok olmak."

"Diğerlerinin desteğini kaybedeceksin." Izael'in artan dehşeti çok zevkliydi. "Senin işin bittiğinde onları yıkık bir dünyada terk etmeyi planladığını öğrendiklerinde, bu konuda seni *asla* desteklemeyecekler."

"Bundan o kadar emin misin?" Valroy ona yaklaştı. "Benim gibi, onların gibi yaratıklar, bizler bundan sonra olacakları umursamıyoruz. Sadece yarattığımız yıkımı umursuyoruz. Sadece harekete geçmemize izin verilen nefreti umursuyoruz."

"Yanılıyorsun." Ama yılan birdenbire kendinden o kadar emin görünmedi.

Toplanan güçlere dönerek sesini yükseltti. "Unseelie! Dişleri ve gölgeleri, öfke ve yıkımı temsil eden yaratıklar. Görünüşe göre aramızda düşmanlarımızın daha fazla saygıyı hak ettiğine inananlar var." Derin bir ironi ile avucunu göğsüne bastırmaktan kendini alamadı. "Bizi gölgelere geri döndürmek ve önümüzde duran herkesi yok etmeden önce kendi *ölümsüz ruhlarımızı* düşünmek isteyen biri. Siz ne dersiniz? Kan için kanla susamış toprağı beslemeli miyiz? Yoksa geri çekilip barış için dua mı etmeliyiz?"

Toplanan yaratıklar arasında düşük bir homurtu yükseldi. Bu varlıklar, tam *da* saklanmaktan, doğaları için özür dilemekten ya da kendilerini sapkın gören yaratıklarla bir arada yaşamanın mümkün olduğunu iddia etmekten yoruldukları *için* onun bayrağı altında toplanmışlardı.

"Bu gece ölüm getireceğiz. Zafer için değil. İntikam için değil. Her şeyin güzelliği için!" Valroy,

tepelerden onay sesleri yankılandı. O bunun için doğmuştu — saray hayatının dikkatli siyasi manevraları için değil, tüm sahteciliklerin ortadan kalktığı bu saf amaçlı an için.

"Bu gece," diye ilan etti, kanatlarını tüm ihtişamıyla açarak, "yırtıcıların doğalarını hatırladıklarında ne olacağını dünyaya hatırlatacağız. Bu gece, insanlara *karanlıktan korkmanın* ne demek olduğunu hatırlatacağız!"

Ona cevap veren kükreme kulakları sağır eden, saf açlık ve zar zor kontrol altına alınmış şiddetin sesiydi ve ayaklarının altındaki birleşik toprağı titretti. Uzakta, düşmanları üzerlerinde toplanan bariz tehdide cevap vermek için çabalarırken, insan karakolunda yanıp sönen ışıklar görebiliyordu.

Ama Izael'e döndüğünde, genç perinin ifadesi değişmemişti. Hatta, bu manzaradan üzölmüş gibi görünüyordu. "Seni hiçbir şey caydıramaz."

"Senin çabalarını gerçekten takdir ettiğimi söylediğimde bana inanmayacaksın." Valroy alaycı bir gülümsemeyle, "Ama başarma şansın hiç yoktu." dedi.

"Evet, biliyorum." Izael küçümseyerek burnunu çekti. "Yine de denemek zorundaydım."

"Şimdi sevgili karım gibi konuşuyorsun." Abigail'in bu anı kaçırmamasına hem sevindi hem de hayal kırıklığına uğradı. Karısının onu kesintiye uğratmayacağına sevindi. Ama onun esiri olarak demir zincirlerle bağlanıp, en saf haliyle onu izlemeye zorlanmadığına hayal kırıklığına uğradı. "Ama söyle bana, Izael." İnsanların açıkça kuşatma savaşına hazırlandıkları karakola doğru eliyle işaret etti. "Şuradaki insanlara bak. Beyaz bayrak görüyor musun? Şartları görüşmek için gelen elçiler var mı? Bizim ne olduğumuzu, neler yapabileceğimizi biliyorlar ve yanıtları müzakere değil, merhamet dilemek değil. Bunun yerine savaşa hazırlanıyorlar."

Uzaklardan bir patlama sesi yankılandı; şüphesiz, öncü keşifçilerinden biri insanların savunmasını test ediyordu. Bu ses Valroy'da heyecan verici bir beklenti yarattı.

Izael'den uzaklaştı ve dikkatini aşağıdaki taktik duruma çevirdi. "Bunu unutma, Izael. Mesele benim neye dönüştüğüm değil. Asla da öyle olmadı. Mesele, bununla ilgili olarak yapılması gerektiğini düşündüğün şeyi yapma cesaretine sahip olup olmadığın."

Bu sefer daha yakın bir patlama daha oldu. İnsanlar gerginleşiyor, karanlıkta gölgelere ve şüpheli hareketlere ateş ediyorlardı. Artık korkuları hissedilebilir hale gelmişti, havayı daha tatlı hale getiren somut bir şeydi.

"Cruinn," diye seslendi Valroy, şekil değiştirene bakmaya tenezzül etmeden. "Yan kuvvetlere sinyal ver. Hemen pozisyonlarını alsınlar."

"Evet, efendim." Ama Cruinn'in sesinde bile artık bir belirsizlik vardı, şüphesiz Izael'in davalarının sözde *haklılığı* hakkındaki keskin sorularının etkisiyle. Cruinn ve Bayodan, hayatında onu daha önce bir kez ihanet etmişti. Cruinn, bir Unseelie için çok yufka yürekliydi. Çok kolay etkileniyorlardı. Cruinn nereye giderse, Bayodan da oraya giderdi. Bayodan nereye giderse, pek çok kişi de oraya giderdi.

Lanet olası *duygular*.

Lanet olası *ahlak*. Lanet

olası *şüphe*.

Her ordunun cephaneliğindeki en sinsi zehir ve Izael, sadece varlığıyla onu yayıyordu. Orada durarak, orada bulunan herkese durumlarını çözmenin başka yolları da olabileceğini hatırlatıyordu.

Toplu katliam gerektirmeyen yollar.

Ruhlarına benzeyen bir şeyi koruyabilecek yollar.

Valroy, sinirinin gerçek bir öfkeye dönüştüğünü hissetti. İşte bu yüzden siyaseti nefret ediyordu. Çünkü ara sıra, idealist biriyle karşılaşılıyordu. Ve idealistler sinir bozucuydu — onu zorla durdurabildikleri için değil, başkalarının onu durdurup durduramayacağına sorgulamasına neden oldukları için. Kontrol edilmezlerse tam bir isyana dönüşebilecek şüphe tohumları ekiyorlardı.

"Izael," dedi yumuşak bir sesle, sırtı hâlâ dönük. "Bir şey merak ediyorum."

"Evet?"

"Taç'a hizmet edeceğine söz verdiğinde, bunu içten mi söyledin? Yoksa sadece zaman ve konum kazanmak için, daha iyi bir fırsat beklerken kullandığın güzel sözler miydi?"

Izael'in bu soruya şaşırdığını hissedebiliyordu, genç peri en güvenli cevabın ne olacağını belirlemeye çalışıyordu. Ama güvenlik artık bir seçenek değildi, değil mi? Hiçbiri için.

"Ciddiydim," dedi Izael sonunda. "Her kelimesinde."

"Güzel." Valroy yavaşça döndü, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "O zaman bundan sonra olacakların neden gerekli olduğunu anlayacaksın."

Labirent, fiziksel bir şey gibi ondan fırladı, gölgeler tepelerin üzerine dalgalar halinde mutlak karanlıkta yayıldı. Ama bunlar

önceki gösterilerindeki basit gölgeler değildi — bu, entropinin kendisinin aldığı şekildi, doğasının kalbinde gizlenen aç boşluk nihayet beslenmeye izin verilmişti.

Izael, karanlık ona ulaşmadan önce neler olduğunu anlamak için belki yarım saniye kadar zamanı vardı. Onun şerefine, kaçmaya çalışmadı. Çıglık atmadı, ağlamadı. Sadece orada durdu, turkuaz gözleri Valroy'un mavi gözleriyle, affetme olabilecek bir şeyle buluştu.

Gölgeler onu tamamen yuttu.

Bir an sonra Labirent geri çekildiğinde, Izael'in durduğu yerde hiçbir şey kalmamıştı. Ceset yoktu, küller yoktu, son ifadesinin zayıf yankısı dışında onun var olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Izael'in son anının kahkaha dolu olmasına şaşırmadı. Ardından mutlak bir sessizlik geldi.

Sonunda Bayodan boğazını temizledi. "Efendim... bu akıllıca mıydı? Izael bazı gruplar arasında popülerdi. Ve Leydi Alexandra'nın gücü..."

"Izael bir kanserdi," diye cevapladı Valroy sakın bir şekilde, sanki en etkili soylularından birini ortadan kaldırmamış gibi. "Güzel, sinir bozucu, kaotik bir kanserdi ve yeterince zaman geçerse amacımızı içten çürütecekti. Alexandra'ya da... halledilecek. Onu bulun ve bana getirin."

Kalan teğmenlerine döndü ve Cruinn ile Bayodan'ın uygun şekilde dehşete kapılmış olduğunu memnuniyetle fark etti. "Görevimizle ilgili başka çelişkili hisseden var mı? Şimdi bu endişeleri dile getirmek için mükemmel bir zaman."

İkisi de konuşmadı.

"Mükemmel." Valroy kanatlarını açtı ve içinden geçen mutlak gücün sarhoş edici akışını hissetti. Artık şüphe yoktu. Artık vicdanın sesi yoktu. Artık durumlarını daha iyi halletmenin yolları olabileceğini hatırlatan sesler yoktu.

Arkasındaki tüm köprüleri yakmanın getirdiği amaç netliği.

"Saldırı emrini verin," diye emretti. "Tüm kuvvetler. Esir almayın. Merhamet göstermeyin. Acımasız olun."

Takipçileri emri yerine getirmek için koştururken, Valroy kendine bir anlık mükemmel bir memnuniyet izni verdi. Altlarında, insan karakolu üzerlerine gelecek olanı endişeyle bekliyordu. Üstlerinde ise yıldızlar

üç gerçekliğin hepsine ait desenler halinde dönüyordu, eski kuralların artık geçerli olmadığını hatırlatırcasına.

Şafak sökene kadar, bu yeni savaşta ilk gerçek zaferini kazanmış olacaktı. Ve belki de, şans ona gülümserse, sevgili üvey kardeşi nihayet saklandığı delikten çıkıp, iki bin yıldır tehdit ettiği intikamını alacaktı.

Her halükarda, gece kesinlikle muhteşem olacaktı. Öldürme nihayet başlayabilirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ava ve Serrik opera binasının altındaki sığınaklarından çıktıklarında, ana tiyatro salonunun boş olduğunu gördüler. Ancak dışarıdan gelen bağırışlar ve boğuk patlama seslerine bakılırsa, herkesin nereye gittiğini anlamak zor değildi.

"Kahretsin," diye iç geçirdi Ava. "Sanırım başlıyoruz." Serrik'e baktığında, çenesinin gergin ve sert olduğunu gördü. Evet, onunla kalmaya karar vermişti. Evet, onu savaşı bırakmaması için ikna etmişti.

Ama onun asıl *sorununu* çözmemişlerdi.

Tüm perileri yok etme arzusu ve yemini hala devam ediyordu.

Ve şimdi, er ya da geç, sonunda affetmeyi seçip seçemeyeceğini yüzleşmek zorunda kalacak gibi görünüyordu. Hepsi Valroy'un on saniye boyunca lanet olası bir iğneyi yerine koyamaması yüzündendi.

Opera binasının ön kapısından çıkıp, birkaç saat içinde kökünden değişmiş bir dünyaya adım attılar.

Nos ve Ibin kaldırımında durmuş, ufku izliyorlardı. Lysander ve Bitty ortada yoktu. Abigail de yoktu, ama bu pek şaşırtıcı değildi. Seelie Kraliçesi'nin muhtemelen halletmesi gereken işleri vardı.

Hava farklıydı — sihirle elektriklenmişti ve uzaktaki yangınların keskin dumanıyla yoğunlaşmıştı. Daha önce üç gerçekliğin kaotik ama bir şekilde barışçıl bir şekilde birleştiği yerde, şimdi atmosferde daha karanlık bir şey dolaşıyordu. Şiddet. Korku.

Ölüm.

"Tekrar ediyorum... Lanet olsun." Ava içgüdüsel olarak Serrik'in elini tuttu. Aralarındaki bağ sayesinde, Serrik'in avcı gibi tetikte olduğunu, tüm duyularını tehditleri tespit etmek için dışarıya yönelttiğini hissedebiliyordu. "Sormama gerek var mı? Valroy, değil mi?"

Serrik'in altın rengi gözleri, etraflarındaki değişmiş manzarayı taradı. Uzakta, yükselen duman sütunları görebiliyordu. Samimi karşılaşmaları sırasında başlarının üzerinde çok güzel dans eden aurora ışıkları, şimdi

düzensiz bir şekilde titriyordu, sanki birleşmiş gerçekliğin dokusu Valroy'un yaptığı şeyden dolayı baskı altında kalmış gibiydi.

"Aynen öyle." Sesi dikkatlice kontrol ediliyordu, ama Ava ondan bir demirci ocağının ısısı gibi yayılan gerginliği hissedebiliyordu. "Ve rüzgârda gelen kokudan anlaşıldığı kadarıyla, bu konuda pek de... incelikli davranmıyor. Kan. Sadece fetih için fazla kan. Bu... katliam. İşine başladı."

Ava'nın midesinde tanıdık bir ağırlık hissetti — Serrik'in kollarında huzur ve sevgi bulurken, yaptığı seçimler yüzünden insanların öldüğü gerçeğinin ezici farkındalığı. Dünyaların birleşmesi sadece kaos yaratmakla kalmamış, Valroy gibi canavarların eski kısıtlamalar olmadan hareket etmeleri için fırsatlar yaratmıştı.

"Onu durdurmalıyız. Hemen." Yürümeye başladı.

Serrik'in eli onun kolunu tuttu. "Ava..."

"Hayır." Ona tamamen dönerek, yüzündeki çelişkiyi gördü. "Ne diyeceğini biliyorum. Hazır olmadığımı, Valroy'un çok güçlü olduğunu, geri çekilip yeniden toplanmamız gerektiğini. Henüz onunla yüzleşmek istemediğini, çünkü herkesi öldürmek istemediğini, bunu anlıyorum. Ama insanlar *şu anda* ölüyor. Ve parmaklarımızı ovuşturarak boşa harcadığımız her an, durum *daha da kötüye* gidecek."

Serrik uzun bir süre sessiz kaldı, içsel çatışması yüzünde belirgin bir şekilde görünüyordu. Fae'lere karşı eski nefretinin, belki de hepsinin yanmayı hak etmediğini fısıldayan daha yeni bir şeyle savaştığı belliydi. "Neye dönüştüğümü biliyorsun," dedi sonunda, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Kısıtlamalarım kaldırıldığında neler yapabileceğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Ava yaklaşarak ellerini onun göğsüne koydu. "Ve bunun çok ileri gitmesine izin vermeyeceğini de biliyorum. Ben oradayken olmaz."

"Bana benden daha fazla güveniyorsun."

"O zaman inancıma güven." Ava, hissettiğinden daha fazla güven vermeye çalışarak sırtıttı. "Ayrıca, en kötü ne olabilir ki? Korkunç bir şekilde ölürüz ve dünya sona erer mi?"

Her şeye rağmen, bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. "Evet. Sanırım olabilecek en kötü şey bu."

Koşma sesleri, o anı bölmüştü. Lysander, bir saat önce kesinlikle orada olmayan bir binanın köşesinden çıktı, her zamanki mükemmel saçları dağınıktı ve gözleri panikle çılgına dönmüştü.

"Ava! Serrik!" Nefes nefese, önlerinde durdu. "Tanrılara şükür, ikiniz de buradasınız. Bir sorunumuz var."

"Dur tahmin edeyim," dedi Ava kuru bir şekilde. "Uzun boylu, mavi ve pislik mi?"

Lysander şiddetle başını salladı, uyluklarına yaslanarak nefesini topladı. "Ve o... o öldürdü..." İnanamıyormuş gibi başını salladı, gözleri korku, panik ve... kederle açılmıştı. "Izael'i öldürdü..."

Ava'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yeşil saçlı, şapşal psikopat mı? O, Unseelie dükü falan değil miydi? "Ne? *Neden?*"

Lysander başını salladı. "Benimle konuşan boggarttan pek fazla ayrıntı öğrenemedim. Izael'in savaştan sonra Unseelie'nin geleceğini sorguladığı ve... Valroy'un bunu hoş karşılamadığı hakkında bir şeyler."

Serrik içini çekip gözlerini kapattı. "Valroy, kendi planlarının ötesinde olanları hiç umursamamıştır. Bu onun tarzı değildir. O, *tüm* yaşamı yok eden bir vebadır."

"Leoparlar, yüzler." Ava gözlerini devirdi. "Harika." Düzensiz bir iç çekişle, duman sütunlarına baktı. "Peki ya karısı, Alex?"

Lysander başını salladı. "Bilmiyorum. Boggart ondan hiç bahsetmedi. Orada olduğunu sanmıyorum."

Garip. Çok garip. Ama o, Unseelie çiftiyle pek yakın değildi, bu yüzden bu konuda *yapabileceği* pek bir şey yoktu.

Bitty kapıdan fırlayarak çıktı, sırtında yanardöner böcek kanatları vızıldıyordu. "Şey! P-pardon? Ben... ben... sizi rahatsız etmek istemem..."

Bitty'ye dönerek, zavallı, gergin küçük şeye gülümsedi. Her zaman bir şey yapmaktan çok üzgün görünürdü. "Ne var, tatlım?"

"Kraliçe... Kraliçe Abigail hepimizle konuşmak istiyor. O... o çatıda." Sanki kimse opera binasının çatısının nerede olduğunu bilmiyormuş gibi yukarıyı işaret etti. "Um. Acil olduğunu söyledi."

Ava başını sallayarak, kendisi kadar somurtkan bir ifadeyle bakan Serrik'e baktı. Bodrumda geçirdikleri kısa süre, muhtemelen sahip olacakları tek huzur anıydı. Belki de sonsuza kadar. Ve altın rengi gözlerinde bir anlık parıldayan duygu, onun da aynı anda aynı şeyi fark ettiğini gösteriyordu.

Elini uzattı, avucunu Serrik'in yanağına koydu ve onu kendine doğru çevirerek ona bakmasını sağladı. "Hey."

Serrik hiçbir şey söylemedi.

"Seni seviyorum, örümceğim."

Yüzündeki sert hatlar yumuşadı. Birazcık da olsa.

Ayak parmaklarının ucuna yükselerek onu öptü. Adam nazikçe eliyle kadının başını okşadı ve öpücüğüne karşılık verdi. Ayrıldıklarında, adamın yüzünde neredeyse hüzünlü bir ifade vardı. "Ben de seni seviyorum, *benim* dokumacım."

Bu kabus senaryosunda hiçbir şey basit ya da mutlu olmayacaktı. Hiçbir şey olmamıştı. Öyleyse neden şimdi başlasın ki? Bitty'ye dönerek başını salladı. "Yolu göster."

Bitty opera binasına geri döndü ve yarı uçarak, yarı koşarak onları sahnenin üzerindeki fly sistemine götüren merdivenleri çıktı. Birkaç merdiven tırmanışından sonra, fly sisteminin tepesine vardılar.

"Oh, hayır..." Lysander başını salladı. "Hayır, hayır, hayır." Önlerinde uzanan şeyden uzaklaştı. "Bunu yapmayacağım."

Geçmeleri gereken zemin alanı, tiyatronun sahne donanımı için kullanılan uçan sistemi çalıştıran sistemin üst kısmıydı. Makaralar, odanın bir ucundan diğer ucuna uzanan düz demir çubuklara monte edilmiş ve tüm yapıyı destekleyen devasa I-kirişlere cıvatalarla sabitlenmişti. Demir çubuklar, sahne dekorlarını, perdeleri ve diğer unsurları yukarı ve aşağı hareket ettiren çubukları tutmak için kabloların aşağıya doğru uzanabileceği şekilde yerleştirilmişti.

Bu aynı zamanda, bir kişi dikkatsiz davranırsa ayağının geçebileceği kadar bir boşluk olduğu anlamına *da* geliyordu.

Bu aynı zamanda, aşağıya bakıp yaklaşık 25-30 metre aşağıdaki sahneyi doğrudan görmek çok kolay olduğu anlamına geliyordu.

Ava gözlerini kırptı. "Ne?" Önlerindeki tam olarak zemin sayılmayacak alanı işaret etti. "*Bundan* korktuğunu söyleyemezsin. *O kadar da* kötü değil."

Lysander, bir kedi gibi tısladı. "Hayır. *Hayır*. Kesinlikle *hayır*. Bensiz gidebilirsin."

Serrik iç geçirdi. Büyüsü değişti ve eridi, ve bir kez daha yedi bacaklı, devasa örümcek haline döndü. Bacaklarının altın rengi uçları çeliğe vurdu. "Buraya gel, kedi." Lysander'ı ceketinin arkasından kaldırdı.

Lysander, düşük, uyarıcı bir "*rrrrroowwwwlll*" sesi çıkardı, ama kedi şekline dönüştü. Kuyruğu öfkeyle bir yandan diğer yana sallanıyordu, ama Serrik'in sırtına çömeldi, tüyleri ve pençeleri kabarmıştı.

Ava gülmemek için çok uğraştı. "Gördün mü? Serrik artık zeminden düşemeyecek kadar büyük. Ve o bir örümcek. Bunun için yaratılmış."

Lysander sadece homurdandı.

Ibin, odanın içinden geçerken eliyle gülüşünü saklıyordu. Nos, mükemmel bir beyefendi gibi ona rehberlik ediyordu. Bitty

önlerinde uçarak dışarıya açılan bir kapıyı açıyordu.

Ava son kabloyu da geçip çatıya çıktı, rüzgâr anında koyu renkli buklelerini yüzüne savurdu. Kıvrık saçlarını seviyordu, ama bazen bukleler *gerçekten* çok rahatsız edici olabiliyordu.

Saçlarını kontrol altına almak bir saniyesini aldı. Dışarıdaki dünyaya tekrar baktığında, yumruk yemiş gibi hissetti.

Yüksekten, neden olduğu hasarın boyutunu görmek çok daha kolaydı.

Boston'dan bir kahverengi taş bina, Brooklyn Köprüsü'nün parçalarının yanında duruyordu. Köprünün eksik parçaları, Tır n'Aill'den geldiğini bildiği kabus gibi ağaçlardan yeniden inşa edilmişti. Ve yanılmıyorsa, Web'den gelen o korkunç canavar Eyes'ı, Central Park'ın yüzen bir bölümünün altına yapışmış olarak gördü.

Bu... durdurulmalıydı.

Böyle devam edemezdi.

Bu yanlıştı. Kesinlikle *yanlıştı*.

Çatının ortasında duran ve bir zamanlar var olan tüm bu çileyi izleyen Abigail'di. Kızıl saçları, birleşen gökyüzünün ışığını yakaladı ve güneş ışığının tüm garip ve tuhaf tonlarını yansıtıyordu. Ayaklarının dibinde, bir daire şeklinde, bir parça çim ve Ava'yı biraz tedirgin eden garip kırmızı çiçekler büyümüştü, ancak *nedenini* tam olarak söyleyemiyordu.

Abigail ona dönüp gülümsedi, canlı yeşil gözleri yüzyılların bilgeliğini ve hüznünü yansıtan bir derinlik barındırıyordu. "Bana katıl, Weaver."

Ses tonundan, söylenecek her ne olursa olsun, sadece ona yönelik olduğu belliydi. Ava kendini hazırlayarak ilerledi.

"Valroy savaşını başlattı. Sonunda, onca yüzyılın ardından, ruhunun her zaman arzuladığı şeye kavuştu." Abigail şehre doğru dönerek, bir ormanlık alanın yanında, derme çatma bir yerleşim yerinden yükselen duman sütunlarını işaret etti. "Şu anda bile, ordusu insanların toplandığı yeri silip süpürüyor. Esir almayacak, köle almayacak, evcil hayvan almayacak. Her insanı yok edecek. Belki de karşılaştığı her Seelie'yi de."

"O zaman onu durduralım." Ava boynunu çıtlattı. "Oraya gidip..."

"Hayır." Abigail'in sözünü kesmesi nazik ama kararlıydı. "Onu zorla durduramazsınız. Valroy öfke, entropi... O, şekil almış şiddet. Serrik'in bile onu doğrudan bir çatışmada yenebileceğinden şüpheliyim. En iyi ihtimalle onu geciktirebilir,

onu bir süreliğine dizginleyebilir ya da yönünü değiştirebilir. *Şimdi Ağ'ı* yeniden inşa etmeliyiz, Ava. Tek umudumuz, Valroy'un beni durdurmaya çalışması ve Serrik'in o sırada Labirent'in kalbindeki ağacı yok edebilmesi."

"O ağacın nerede *olduğunu* biliyor muyuz ki?" Elleriyle buklelerini tarayarak birkaçını çözdü. Boşuna bir çabaydı, ama denedi. "Bu çılgınlığın içinde herhangi bir yere gömülü olabilir."

"Puck onu arıyor." Abigail sırttı. "O çılgınlık konusunda uzmandır."

Ava yarı homurdandı. "Evet. Tabii ya." Abigail'in yanına geçerek, tuhaf kırmızı çiçeklerin *üzerine* ya da *yanına* basmamaya dikkat etti. O çiçekler ona kötü hisler veriyordu. Şehre tekrar bakarak, bir kez daha iç geçirdi. "Daha önce önemli bir ayrıntıyı atladın. Yani, Web'i *nasıl* yeniden kuracağımızı. Tüm bunları nasıl düzelteceğimizi ve seni nasıl içine yerleştireceğimizi."

Abigail gözlerini kapattı. "Bir ritüel. Ama ayrıntılarını bilmiyorum."

"Oh, evet, bu hiç de iyiye işaret değil," diye inledi. "Ve hiç yardımcı olmuyor. Ne *tür bir ritüel olduğunu* bilmiyor musun?"

Abigail güldü. En azından Ava'nın samimiyetini eğlenceli bulmuştu. "Sen yapıyı yeniden inşa ederken, birinin Web'i sabitlemesi gerekiyor. Serrik'i Web'den çıkardığında, ipliklerini yok ettin. Bu yüzden dünyalar felaket bir şekilde birleşti. Onları ayırmaya başlamak için, önce birinin onun yerini alması gerekiyor. Sonra, Dünya için bir sabitleme noktasına ihtiyacımız olacak. Tir-n'Aill için de bir tane. Bundan sonrasını nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. *Üç* kişi mi gerekiyordu? Serrik ya da Ava kendisi Dünya olabilirdi. Tir n'Aill'i bilmiyordu, belki Alex? Ama... Ağ'ın rüya hali Abigail'i yok edecek, onu bir zamanlar Nos ve Serrik gibi canlı olan gerçek dışı yaratıklardan biri haline getirecekti. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Asla ayrılamayacaksın."

"Anlıyorum. Ama başka yolu yok, Ava. Barış için ödenmesi gereken küçük bir bedel bu, bir kez ve sonsuza kadar." Abigail'in sesinde, her alternatifi zaten düşünmüş birinin sabrı vardı. "Ağ'ın gerektirdiği şey..."

"Ağ'ın ne istediğini biliyorum!" Ava'nın sesi hayal kırıklığıyla çatladı. "Ama bu *benim* lanet hatam! 'Ölen' *ben* olmalıyım, *sen* değil!"

"Ava... ah, Ava." Abigail elini uzattı ve nazikçe Ava'nın elini tuttu, onu yanına çekti. "Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Sen, senden çok daha yaşlı ve kurnaz varlıklar tarafından manipüle edildin, kullanıldın, imkansız seçimler yapmaya zorlandın."

Kraliçenin ses tonundaki bir şey Ava'yı duraklattı. Sözlerinde tuhaf bir vurgu vardı, sanki daha derin bir anlam iletmeye çalışıyormuş gibi. "Manipölasyondan bahsetmişken..." Abigail'in yüzünü incelerken gözlerini kısarak baktı. "Bütün bunları nasıl bu kadar iyi biliyorsun? Web'e gönüllü olarak girmeyi? Ne olması gerektiğini?"

Abigail'in ifadesi dikkatlice tarafsız hale geldi. "Son karşılaşmamızdan beri bu konuyu araştırıyorum."

"Araştırıyor mu? Yoksa *koçluk* mu alıyorsun?" Ava elini Abigail'in elinden çekip ona döndü.

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bence biliyorsun." Ava kollarını kavuşturdu. "Biri sana bu krizi nasıl ele alacağın konusunda çok ayrıntılı talimatlar verdi. Öyle değil mi?"

Abigail'in gözlerinin etrafındaki hafif gerginlik yeterli bir cevaptı.

"Ben de öyle düşünmüştüm!" Ava tanıdık bir öfke dalgası hissetti. "Dur tahmin edeyim... Uzun boylu, esmer, kuzgun gibi, gizemli saçmalıklara meraklı?"

"Ava..."

"Morrigan yine lanet olasıca burnunu sokuyor. Hepimizin bu lanet olasıca karmaşanın içinde olmamız onun suçu, anlamıyor musun? Valroy'u yaratan oydu. Serrik'i yaratan oydu. Bütün bu karmaşayı başlatan oydu!" Ava'nın sesi gittikçe yükseliyordu ve çevrelerindeki binaların ışıkları titriyordu. "Bütün bu olaylar, uygun çözüm, mükemmel zamanlamalı müdahale, hepsi onun *lanet* planının bir parçası! Serrik haklı. Belki de lanet ağın ortasına koymamız gereken kişi sen değil, Morrigan olmalı!"

Abigail uzun bir süre sessiz kaldı, yeşil gözleriyle Ava'nın yüzünü inceliyordu, sanki ne kadarını güvenle açığa çıkarabileceğini belirlemeye çalışıyormuş gibi. "O... rehberlik ediyor," diye itiraf etti sonunda. "Hızlı hareket etmezsek neler olabileceğine dair öngörüler."

"Ne tür vizyonlar?"

"Üç gerçekliğin de tamamen yok olması. Ağ... sen... her şeyin yok olması." Abigail'in sesi zar zor duyuluyordu. "Hasarın geri döndürülemez hale gelmeden önce birkaç saatimiz olduğunu söylüyor, belki daha az."

"Ve ona inanıyor musun?" Ava'nın kahkahası acıydı. "Yaptığı onca şeyden, başından beri bizi manipüle ettiği onca yoldan sonra, ona gerçekten güveniyor musun?"

"Başka seçeneğim var mı?" Abigail'in soğukkanlılığı sonunda çatladı ve altındaki çaresizliği ortaya çıkardı. "Her şeyin sonu bu. Bu,

yüzyıllardır kaçınmaya çalıştığım felaket, Ava. Valroy, ulaşabildiği her şeyi yok edene kadar durmayacak. Morrigan bize yardım ederse..."

"Ne pahasına?" Ava sözünü kesti. "Hayatın mı? Özgürlüğümüz mü? Kozmik bir kukla ustası ipleri çekmeden kendi seçimlerimizi yapma hakkımız mı?"

"Fedakarlık her zaman gereklidir."

"Hiçbir zaman fedakarlık yapmayan tanrıça böyle diyor." Ava, hayal kırıklığı artarken odada volta atmaya başladı. "Bundan bıktım artık. Ne zaman kendi yolumuzu bulduğumuzu düşünsek, ne zaman kendi seçimlerimizi yaptığımızı düşünsek, bunların hepsi onun başından beri oynadığı kozmik satranç oyununun bir parçası olduğu ortaya çıkıyor."

Yürümekten vazgeçip Abigail'e doğrudan baktı. "Bütün bu durum — Serrik'in Ağ'da olması, Valroy'un özgürlüğü, dünyalar arasındaki bariyerlerin yıkılması — hepsi ona kadar uzanıyor. Sorunu o yarattı ve şimdi de *kendi* amaçlarına uygun çözümler sunuyor. Ama neden? Neden! Neyin peşinde bu kadın?"

"Bilmiyorum. Tanrıların zihinlerini okuyamam. Ne yapmamızı istersin?" Abigail'in sesinde çaresizlik vardı. "Dünyalar ölüyor. İplikler çözülecek. Bir çözüme ihtiyacımız var ve ben başka bir çözüm göremiyorum."

"O zaman bir tane bulalım," dedi Ava kararlı bir şekilde. "Kendi çözümümüzü. Onunkini değil." "Ya yanılıyorsan?" Abigail önlerindeki kaosu işaret etti.

"Biz bu konuda tereddüt ederken kaç kişi daha ölecek?"

Ava cevap veremeden, bir gölge güneşi kapattı. "Valroy," diye fısıldadı Abigail. "Bizi buldu."

Ava, midesi uçurumdan aşağı atılmış gibi hissetti. "Ah, *lanet olsun.*"

Serrik arkasına yaklaşarak ellerini omuzlarına koydu.

Yine insan formuna dönmüştü.

Valroy, düşmüş bir melek gibi çatıya düştü ve sert bir *gürültüyle* yere çarptı. Kanatlarını genişçe açtı, gözleri karısına bakarken kötü niyetli bir sevinçle parladı. "Merhaba, benim güzel Abigail'im, seni her yerde aradım..."

Neden hayatındaki her şey *kötüden* daha kötüye *daha da kötüye gidiyor gibi görünüyordu?*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ava, Valroy'un avlanan bir orman kedisi gibi zarafetle çatıya yerleşmesini izledi. Devasa kanatlarını arkasına katlayarak, tüm heybetiyle dik durdu. Şehirde yarattığı kaosa, giysilerini hala lekeleyen kana rağmen, ifadesi neredeyse... huzurluydu.

Ava, Valroy'un bu ifadeye *hiç* inanmıyordu.

"Abigail," dedi, sesinde gerçek bir sevgi vardı. "Seni bulduğuma gerçekten çok sevindim. Senin için endişeleniyordum."

Ava, Serrik'in arkasında gerginleştiğini hissetti, örümceğin öfkesini neredeyse hissedebiliyordu. Etraflarında, diğerleri, bir üstün avcıyla karşı karşıya kalmanın getirdiği özel bir uyanıklıkla hareketsiz kalmışlardı.

Ama Valroy agresif bir hareket yapmadı. Bunun yerine, ellerini arkasında birleştirdi ve gülümsedi — Ava'nın beklediği acımasız, çılgın bir sırıtış değil, neredeyse... *hüzünlü* bir gülümseme idi.

"Buraya kavga etmeye gelmedim." Omuz silkti. "Düşündüğünüzün aksine, ben aptal değilim. Ben bile hepinizi birden yenemem. Ne burada, ne de şimdi." Mavi gözleri toplanan grubu taradı, bir askeri stratejistin verimliliğiyle tehditleri katalogladı. "Örümcek, Dokumacı, benim sevgili Kraliçem ve Dokumacının tuhaf rüya koleksiyonu. Hayır, doğrudan bir saldırı tamamen anlamsız olur."

"O zaman neden buradasın?" diye sordu Ava, ama cevabı zaten bildiğine dair içini kemiren bir his vardı.

"Bir teklifte bulunmak için," diye cevapladı Valroy, dikkatini karısına çevirerek. "Sevdiğim kadınla konuşmak için. Ona bir kez daha benim yanımda durmasını istemek için."

Abigail'in ifadesi dikkatlice tarafsız kalmaya devam etti, ama Ava yeşil gözlerinde parıldayan acıyı görebiliyordu. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Yapamam mı? Yoksa yapmayacak mısın?" Valroy bir adım yaklaştı ve bir an için, kayıtsızlık maskesi düştü. Ham, çaresiz bir ihtiyaç ortaya çıktı - yüzyıllar boyunca sahip olamadığı bir şeyi seven birinin açlığı

"Sana her şeyi sunuyorum, Abigail. Bu dünyaları *bizim* vizyonumuza göre yeniden şekillendirme şansı. Artık saklanmak yok, artık dikkatli siyasi manevralar yok, artık bir arada yaşamının mümkün olduğunu iddia etmek yok."

"Senin vizyonun," diye düzeltti Abigail yumuşak bir sesle. "Bizim değil. Hiçbir zaman bizim olmadı. Beni zincirlenmiş bir kraliçe olarak bırakırsın, bana bıraktığın yanmış küllerden oluşan bir dünyayı yönetmek için."

Bu sözler onu görünür şekilde etkiledi. Yüzünü buruşturdu, omuzları çöktü ve aniden yaşını göstermeye başladı. "Evet. Öyle yapardım." Uzun bir süre sessiz kaldı, dönüşmüş şehir manzarasına bakarak. "Biliyorsun, kendime, bu an geldiğinde, sonunda hareket etme özgürlüğüne kavuştuğumda, senin anlayacağını söylemiştim."

"Anlıyorum. Ama bu, kabul ettiğim anlamına gelmez. Masum insanları öldürmek, benim katılabileceğim bir şey değil." Elini uzattı ve nazikçe koluna koydu. "Ve nedenini biliyorsun."

"Masumlar." Acı bir kahkaha attı. "Yine de onların tarafındasın. Onlara böyle mi diyorsun? Bulabildikleri her kutsal koruyu, her güç merkezini, her sihir izini sistematik olarak yok eden türe mi?"

"Hepsi değil..."

"Yeterince var." Valroy'un sesi sertleşti. "Peki ya geri kalanlar? Fırsat bulsalar aynısını yaparlardı. Elinde değil, Abigail. Anlamadıkları şeyleri yok etmek onların doğasında var. Bunu biliyorsun."

Grubun kenarında duran Bitty aniden konuştu. "Ama sen de aynı nedenle onları yok ediyorsun! Bazılarının iyi olduğunu anlamadığın için!"

Valroy'un dikkati minik Seelie'ye kaydı ve ifadesi, şaşırtıcı bir şekilde yumuşadı. "Ah, küçük, güçsüz rüya yaratığı. Hayır, küçüğüm. Bazı insanların 'iyi' olduğunu çok iyi anlıyorum. Ama senin anlamadığın şey, benim bunun *umurumda olmadığı*. Onların iyiliği benim için anlamsız. Onlar sadece yutulacak etten ibaret. Küle dönüşecek odunlardan ibaret."

"Izael'i öldürdün." dedi Abigail sessizce. "Senin yıkımının bütünlüğünü sorguladığı için. Senin ardından ne olacağını sorguladığı için."

"Izael'i yeminine ihanet ettiği için öldürdüm. Görevinden çok duygularını ön planda tuttuğu için. Şu anda karşı karşıya olduğumuz gerçeklikten çok, soyut bir gelecekle ilgilendiği için." Yüzü soğuk bir ifadeye büründü. "Unseelie'nin

'nin benim savaşım bittiğinde hükmedecek bir şey kalıp kalmayacağını sorguladı. Sanki bu önemliymiş gibi. Sanki amacımız, var olmasına asla izin verilmemesi gereken şeyi yıkmak yerine, bir şey inşa etmekmiş gibi."

"Peki ya ona hizmet eden Unseelie'ler?" diye sordu Nos, uyumsuz ifadesi çekingen ve temkinliydi. "Onun endişelerine katılmış olabilecekler ne olacak?"

"Onlar uyum sağlamayı öğrenecekler." Valroy kayıtsızca omuz silkti. "Ya da onunla birlikte unutulup gidecekler. Hangisini seçecekleri beni pek ilgilendirmiyor."

Kendi halkının hayatlarını bu kadar kolayca göz ardı etmesi Ava'yı ürpertti. Uyarıldığı halde, şimdi anlıyordu. "Gerçekten umursamıyorsun, değil mi?" Lysander'ın sesi, Ava'nın dehşet verici farkındalığını yansıtıyordu. "Sonrasında ne olacağı konusunda. Hiçbirimizin hayatta kalıp kalmayacağı konusunda."

"Neden umursayayım ki?" Valroy başını eğdi, gerçekten merak ediyordu. "Ben bir amaç için yaratıldım, kedi. Fazla yaşamı yutan boşluk olmak, kozmik hataları silen entropi olmak için. Bu amaç, kimsenin mutluluğunu veya hayatta kalmasını sağlamak değil." Bakışları Abigail'e yöneldi. "Kendi mutluluğumu veya Kraliçemin mutluluğunu bile."

Oh. *Kahretsin.*

Biliyor muydu?

Nasıl bilebilirdi?

Ava onun tehditkar sözlerini sindiremeden, Valroy hala Ava'nın arkasında sessizce duran Serrik'e döndü. Serrik, konuşma boyunca sessiz kalmıştı. Valroy şeytani bir gülümsemeyle, "Bu da beni sana getiriyor, sevgili üvey kardeşim. Bir teklifim var," dedi.

Serrik'in sesi ve yüzü tamamen ifadesizdi. "Nedir o?"

"Kendi türümden biriyle yüzleşmek nasıl bir şey olurdu merak ediyorum. Ya da belki de, bir şekilde ulaşabileceğim en yakın şey." Valroy tırnaklarını inceledi. "Ama uygun bir bahis olmadan kavga neye yarar? Öyleyse, işte sana teklifim, kardeşim. Sen ve ben, teke tek dövüşeceğiz. Kazanan her şeyi alır. Beni yenebilirsen, teslim olacağım. Savaşımı durduracağım ve sen ve sevgili karımın bana uygun gördüğü her türlü cezaya boyun eğeceğim."

"Peki ya sen kazanırsan?" Serrik'in sesi hiçbir şey belli etmiyordu.

"Aynı şey. Sen teslim olursun. Koşulsuz olarak. Ve *sadece sen*. Sevgili arkadaşların istedikleri gibi karışmaya devam edebilirler." Gülümsemesi keskin ve acımasızdı. "Bu cömert bir teklif değil mi? Ne dersin?"

"Hayır." Örümeğin reddi anında oldu ve tartışmaya yer bırakmadı.

Valroy'un kahkahası içten bir sevinçten geliyordu. "Lanet olsun! Ben de kabul edecek kadar aptal olacağını umuyordum. Sonuçta, intikam arzun ve bizim türümüze karşı duyduğun ezici fkenle ilgili efsaneler duymuştum. Ama senin o kadar aptal olmayacağından oldukça emindim."

"Kazanacağını biliyorsun. Ben de biliyorum." Serrik'in Ava'nın omuzlarındaki elleri hafifçe sıkıştı. "Bu beni tahtadan uzaklaştırmak için basit bir taktikti."

"Gerçekten yleydi." Valroy, hüzünlü bir i çekişle kanatlarını açtı. "Ancak, sürgüne gönderilen rmeğin neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Belki hala o kadar şanslı olabilirim. Ama görünüşe göre bunun için beklemem gerekecek. Ne yazık. Sen kumar oynayan biri değilsin."

"Hayır, değilim. Özellikle de karşı taraf hileli zar kullanıyorsa."

"Ve görünüşe göre artık kaybedecek bir şeyin var." Valroy, hafifçe parlayan mavi gözlerini Ava'ya çevirdi. "Aşk hepimizi korkak yapar."

"Mm. İlginç." Serrik, Ava'nın omzundan elini kaldırdı ve altın rengi tırnaklarıyla nazikçe saçlarını taradı. "Bu konuda haklı olabilirsin. Kaybedecek daha çok şeyim olduğu için gereksiz riskler almaya isteksizim. Bu da şüpheye yol açıyor, Kral Valroy..." rmeğin sesi alaldı. "Kendini hissettiğini iddia ettiğin aşk sözlerine..."

Valroy, Serrik'e dişlerini göstererek vahşi bir ifadeyle hırladı. "Sözlerine dikkat et. Yoksa Dagda ve Bres'in izinden gidip dilini keserim. Birdenbire rmek etinin tadı nasıl merak ettim."

Onunla paylaştığı bir rüyanın görüntüleri. Bir bıçak. Kahkahalar. Serrik'in acı içinde çığlıkları. Ama bir rüya gibi, ayrıntıları hatırlayamıyordu. Serrik'e baktı. Ama arkasında duran yaratık ifadesiz ve soğuktu. Tehdit onu rahatsız etse de, bunu göstermiyordu.

Ve şimdi ayrıntıları sormanın zamanı değildi.

"yleyse. Tekrar sormak zorundayım. Hiç Morrigan'ın kuklaları olmaktan bıkmadınız mı? Onun düdüğünü almaktan?" Ava yarı gülerek homurdandı. "nk o sizi, beni de sanırım, onun aptal oyunlarını oynamak için yarattı. Ve biz de burada, itaatkar küçük oyuncaklar gibi onları oynuyoruz. Ve ben bundan bıktım artık."

Valroy, ortaya çıktığından beri ilk kez gerçekten şaşırmış görünüyordu. Gülmeye başladı. Acımasızca ya da alaycı bir şekilde değil, gerçek

eğlenerek. "Kukla mı? Ah, zavallı kız. Çok üzgünüm. Sen anlamıyorsun, değil mi?"

Çocukmuş gibi konuşulmasından nefret ediyordu. Ama ona göre, o bir çocuktı. İçini çekti. "Neyi anlayayım, Valroy?"

"Benim açlık çeken boşluk kısmım, onunla bu oyuna *isteyerek* katıldım." Elini, derisine kazınmış labirent dövmesinin üzerine koydu. "O, benim içimdeki gücü hapsetmek için bu etten kafesi yaratmak üzere düşmüş başmelekle çiftleştiğinde, dünyalar arasındaki entropiyi çağırdı ve bu, şu anda gördüğün varlığım, bizim anlaşmamızdı."

"Dahası," diye devam etti, "şunu bil, Weaver, bana bundan zevk alma yeteneğini veren onun tasarımıydı!" Gülererek kollarını genişçe açtı. "Beni ben yapan oydu! Entropi ve yıkımın yarattığı, tüm bunların sanatını takdir edecek zekaya sahip. Mükemmel bir ironi, zarif bir kaos, ölümlü hırsın güzel boşluğu." Uzakta yanan yerleşim yerlerini işaret etti. "Bu yıkım değil, küçük Weaver. Bu onun kukla iplerinde dans etmek değil. Bu *cennet*."

"Sen delisin," diye fısıldadı Bitty.

"Belki." Valroy, Abigail'e dönerek ciddi bir ifade takındı. "Bu da beni son teklifime getiriyor, sevgili karım."

"Her zamanki gibi, dinleyeceğim." Zavallı Seelie Kraliçesi yorgun ve kalbi kırık görünüyordu.

"Benim yanımda dur. İsteyerek. Muhalefet içinde değil, parlak ihtişam içinde benim kraliçem ol. Gerçekte, sadece isimde değil." Sesi yumuşadı, neredeyse yalvarır gibiydi. "Sana, eskisinin küllerinden yeni bir şey inşa etme armağanını vereceğim. Sana yemin ederim, Seelie'ler bağışlanacak. Halkın barış içinde yaşayacak, bu yeni dünyanın alacağı her ne şekilde olursa olsun gelişmesine izin verilecek."

"Ya reddedersen?"

Valroy'un ifadesi sertleşti. "Onlar da diğerleriyle birlikte yanacaklar." "Bu bir seçim değil," dedi Abigail sessizce. "Bu zorlama."

"Evet, aşkım. Ve bu anın gelmesi her zaman kaderimizde vardı." Valroy'un sesi nazikti, neredeyse hüzünlüydü. "Bu savaşı durdurmayacağım. Durduramam. Durduramayacağımı biliyorsun. Ben bunun için yaratıldım ve şimdi reddedilmek için çok uzun süre bekledim. Ama nasıl biteceğini seçebilirim. Halkının hayatta kalıp kalmayacağını seçebilirim."

Abigail ona yaklaştı ve avuçlarını göğsüne koydu. "Benden inandığım her şeyi, yüzyıllardır koruduğum her şeyi

, benim türümün yüzyıllar boyunca koruduğu her şeyi."

"Senden *aşk*ı seçmeni istiyorum." Valroy ellerini Abigail'in ellerinin üzerine koydu. "Halkının hayatta kalmasını seçmeni istiyorum. Onları kurtarabilecek tek yolla kurtarmanı istiyorum."

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Ava, Abigail'in yüzünde yaşanan tartışmayı görebiliyordu — görev mi aşk mı, ilke mi pragmatizm mi, binlerce hayatın dengede olduğu bir durum.

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var." Abigail başını eğdi. "Gece yarısı." Valroy başını eğerek onun başının üstüne öptü. "O zamana kadar kararını vermek için zamanın olacak."

kararını vermek için o zamana kadar vaktin var." Başının üstünde dans eden garip aurora ışıklarına baktı. "Bir şekilde uygun görünüyor. Öyle değil mi?" Valroy kanatlarını açtı ve havalandı. Birkaç saniye içinde, sadece ultimatolumun yankısı kalarak ortadan kayboldu.

Grup uzun bir süre şaşkın bir sessizlik içinde durdu. İlk konuşan Ibin oldu. "O ahmağın kazanmasına izin veremeyiz."

"Seelie'yi katletmesine de izin veremeyiz," diye ekledi Nos somurtkan bir şekilde.

"Başka bir yol olmalı..." Lysander'ın sesinde ikna edici bir ton yoktu.

Ya da umut.

Ava, bir kez daha her şeyin, yapmaya yetkili olmadığını düşündüğü seçimlere bağlı olduğunu fark etti. Ama bu sefer başka bir şey daha vardı. Korkusundan daha şiddetli bir öfke. "O öfkeli salakla kendim konuşmam lazım."

Serrik bu hakarete şaşkınlıkla baktı. "Kim?"

"*Lanet* olası Morrigan!" Ava gruptan uzaklaşarak opera binasının kapısına doğru yöneldi. "Bunların hepsi onun oyunu. Onun konsolu, onun düzeni, onun kuralları! Ve ben bu oyunu körü körüne oynamaktan bıktım. Hile kodlarını almaya gidiyorum."

"Ava, bekle..." Abigail onun arkasından seslendi.

"Hayır." Ava arkasını döndü, öfke yüzünü kızartmıştı. "Artık tartışıp durmak yok. Artık bunun olması gerektiği gibi olduğunu kabul etmek yok. Bu karmaşayı o yarattı — Valroy, Serrik, *ben*. Başından beri ipleri elinde tutuyordu ve ben nedenini bilmek istiyorum."

"Bir tanrıçayı öylece çağıramazsın," dedi Bitty gergin bir şekilde, gömleğinin eteğini çekiştirerek.

"Öyle mi? *İzle* de gör." Ava'nın gücü, öfkesine çoktan tepki vermeye başlamıştı. Gerçekliğin, ısıtılmış cam gibi etrafında büküldüğünü hissetti.

"Artık Dokumacı benim. Onunla aynı kozmik güçlere bağlıyım, değil mi? Ve eğer bizim hayatlarımızla oyun oynamak istiyorsa, kuralları da açıklayabilir. Ama yine de aramıza biraz mesafe koyacağım, yoksa uzay-zamanda başka bir delik açarım falan."

Serrik öne çıktı. "Ben de seninle geleceğim."

"Serrik..."

"Hayır." Sesi kararlıydı. "Gerçekliği bir arada tutmak için yardımına ihtiyacın olabilir." Elini ona uzattı.

Ava onun altın rengi gözlerine baktı ve kendi göğsünde yanan öfkenin aynısını gördü. Çok uzun süre manipüle edilmiş, çok uzun süre acılarının daha büyük bir amaç için gerekli olduğunu kabul etmiş birinin öfkesi.

"Peki." Elini tuttu. "Ama bunu benim istediğim şekilde yapacağız." "Nasıl istersen, Weaver."

Birlikte opera binasına doğru yola çıktılar, diğerlerini Valroy'un ultimatomuyla baş başa bırakarak. Ama Ava'nın zihni çoktan başka yerlerdeydi, yaklaşan yüzleşmeye odaklanmıştı. Morrigan bu oyunu başlatmıştı; şu anda kozmik aşk ve savaş danslarıyla gerçekliği paramparça eden varlıkları yaratmıştı.

Kuklaların yaratıcılarıyla konuşma zamanı gelmişti. Onları dinlemek istese de istemese de.

ON ALTI. BÖLÜM

Ava, Serrik'i opera binasından uzaklaştırdı ve birleşmiş şehrin kaotik sokaklarından geçerek ilerledi. Aslında, şehirlerden. Ona alan gerekiyordu, kaçınılmaz olarak gücünün kontrolünü kaybettiğinde arkadaşlarının üzerine yanlışlıkla binaları yıkmadan çalışabileceği bir alan.

Değişen manzara gittikçe daha da garipleşiyordu. Abigail haklıydı. Bu bir saat gibi tik taklıyordu. Önündeki bir bina yavaşça çözülürken, tuğlaları toza dönüşürken, kaybolan bölümleri Tir n'Aill'in şarkı söyleyen ağaçlarından yeniden inşa edilmeden önce durup bakmak zorunda kaldı.

Sokak tabelaları, içi boş rüzgâr çanları gibi tıkırdayan kemik yapılar haline gelmiş, üç farklı dilde metinler gösteriyordu: İngilizce, İlk Dil ve teorik fizik ders kitabına ait gibi görünen bir dil.

Yürürken, Ava başka imkansızlıklar da gördü. Public Gardens'ın bir kısmı yerden yaklaşık yirmi fit yükseklikte süzülüyordu, kafası karışık görünen insanlar hala rutinlerini sürdürdükleri koşu parkurlarıyla birlikte.

Yukarıda, havada uçan, mekanik balinalara benzeyen bir grup, başlarının üzerinde dans eden garip aurora ışığında parıldayan bronz gövdeleriyle düzenli bir şekilde yüzüyordu.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı Ava, ışık vermek yerine çiçekler açan bir sokak lambasının etrafından dolaşarak. Çiçekler ışık yerine bu görevi üstleniyordu, her biri farklı bir renkte parlıyordu. "Hâlâ neden gördüğümüz insanların yarısı panik atak geçirmiyor anlamıyorum. Nasıl günlük hayatlarına devam edebiliyorlar?"

"Hâlâ rüya gördüklerine inanıyor olmalılar. İnsanlar inanılmaz derecede uyum sağlayabilirler," dedi Serrik, ses tonu klinik bir tondaydı. "Zihin, imkansızla karşılaştığında kendini aldatma konusunda olağanüstü bir kapasiteye sahiptir. Önlerinde gördüklerinin, şimdiye kadar imkansız olan şeylerin artık mümkün hale geldiğini düşünmektense, bunun sadece aşırı içki veya hastalık sonucu olduğuna inanmak onlar için daha kolaydır."

"Evet, ama ben artık o lüksü yaşayamıyorum." Ava, her zıplamada ortaya çıkıp kaybolan kareler üzerinde seksek oynayan bir grup çocuğu izlemek için durakladı. Çocukların kahkahaları, çarpık havada garip bir şekilde yankılanıyordu. Bu manzara içini ısıtmalıydı, ama onun yerine onu ezici bir umutsuzluk duygusuyla doldurdu. Bu çocuklar, onun mahvettiği bir dünyada yaşıyorlardı ve her masum hareketleriyle etraflarındaki gerçekliği kelimenin tam anlamıyla yeniden şekillendirebilecek oyunlar oynuyorlardı.

"Valroy onlara önce ulaşmasa bile, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorlar. Hiçbiri anlamıyor. Tek bir güçlü kabus, tek bir gerçek terör anı ve bu çocuklar kazara bir şey yaratabilirler ki bu..." Düşüncesini tamamlamak istemediği için sözünü yarım bıraktı.

"Gerçekten." Serrik'in eli omzuna dokundu, tırnaklarının keskin uçlarına rağmen bir şekilde rahatlatıcı olan nazık bir baskıydı. "Bu yüzden hızlı bir çözüm bulmalıyız."

Bir zamanlar Boston Common olan yere ulaşana kadar yürümeye devam ettiler. Tanıdık park artık üç farklı gerçekliğin tuhaf bir birleşimiydi. Eski meşe ağaçları hâlâ ayaktaydı, ama Tir n'Aill'in gümüş yapraklı şarkı söyleyen ağaçlarıyla iç içe geçmişlerdi ve insan uygarlığından önceki dillerde ninni fısıldayan bir gölgelik oluşturuyorlardı.

"Burada," dedi Serrik sonunda, bir zamanlar Frog Pond yakınındaki küçük bir korulukta durarak. Artık burası, etrafındaki diğer ağaçlardan farklı mevsimde olan ağaçlarla çevrili bir açıklıktı. Diğer ağaçlar yazın yeşil yapraklarla doluyken, bu ağaçlar sonbahardı, yaprakları altın, kırmızı ve sarı tonları arasında değişiyordu. Kar gibi yere düşüyorlardı. Çılgılık atmak istemeseydi, çok güzel olurdu. "Burası yeterli mesafeyi sağlayacaktır."

Ava, zihninin bir köşesinde, Kurbağa Göleti'nin aslında Boston tarihinin ilk dönemlerinde cadıları "sorgularken" boğdukları yer olduğunu hatırladı. Durum göz önüne alındığında, bu bir şekilde uygun geliyordu.

Başını sallayarak, kendini hazırlarken omuzlarını geriye doğru çekti. Valroy'un ultimatomundan beri biriken öfke hala göğsünde yanıyordu ve o bu öfkenin her parçasını kullanmaya niyetliydi. "Tamam. Kayınvalidemle konuşma zamanı."

"Bunun akıllıca olup olmadığını hala sorguluyorum, Ava." Serrik'in altın rengi gözleri endişeyle kırıştı. "Morrigan, ... cana yakınlığıyla bilinmez. Ya da başkalarının endişelerine karşı sabırlı olmasıyla."

"Evet, *onun* endişelerine karşı sabırlı olmaktan bıktım." Gözlerini kapattı ve gücünü kullanmaya başladı. Onun içinden akan enerji artık farklıydı — daha vahşi, daha duyarlı, ama aynı zamanda daha tehlikeliydi. Fiat ile F-1 arabasını sürmek arasındaki fark gibi. Ya da örgü iğneleri yerine çıplak elleriyle şimşek tutmak gibi.

Ama başka bir şey daha vardı. Güçten daha derin bir bağlantı hissi. Sanki pencerelerden bakıyor ya da sonsuz koridorlarda kapılar açıyormuş gibi.

Onu Ağ'a bağlayan iplikleri hissedebiliyordu, evet, ama bundan daha fazlasını da. Elli mil çapındaki alanda uyuyan herkesin rüyalarını. Karanlıktan korkan çocukların yarı şekillenmiş kabuslarını. Faturalar, işler ve hayatlarının bir anlamı olup olmadığı konusunda endişelenen yetişkinlerin sürekli kaygılarını.

Bunu denemeye cesaret ettiği ilk seferdi...

Siktir.

Artık her şey onunla bağlantılıydı, kolektif insan deneyiminin bir nehri gibi bilincinden akıyordu. Bu aynı anda ezici, güzel ve korkutucuydu.

Sanki canlı bir kabloya dokunmuş gibi bu duygudan hızla uzaklaştı. "Ne oldu?" Serrik endişeyle yanına yaklaştı.

"Bu... bu farklı." Kafasını salladı. "*Her şeyi* hissedebiliyorum. Her insanı, her rüyayı, her... her kabusu."

"Ah." Yüzündeki ifade yumuşadı. "Evet." Elini kaldırıp avucunu kızın yanağına koydu. "Ben Ağ'ın merkeziydim ve Dokumacı yoktu, bu benim taşımam gereken bir yükü."

"Nasıl delirmedin?" İnanamayan bir şekilde güldü.

Yüzündeki ifade uzaklaştı. "Duvarlar örmeyi öğrenirsin. Kendinle sonsuz gürültü arasında bariyerler oluşturmayı." Bir süre durdu. "Ama dikkatli olmalısın, Ava. O duvarlar, bir kez örüldükten sonra, kolayca yıkılmaz."

Bu mantıklıydı. Onun... klinik soğukkanlılığının buradan mı geldiğini merak etti. Soğukluğunun. "Bana söylemek zorunda değilsin ve bu kişisel bir soruysa özür dilerim. Ama..."

"Bana her şeyi sorabilirsin, Ava." "Dagda ve Bres sana ne yaptı?"

Adam içini çekti. "Kayıp uzuvlarımı gördün. Bu yaraları nasıl aldığımı merak etmedin mi?"

Hatırladığı görüntüler gözünün önüne geldi. Kahkahalar, bıçak. Valroy'un örümcek etinin tadı nasıl olur diye alay etmesi. Sevişirken onun içgüdüsel tepkisini hatırlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı ve o da...

Oh. "*Aman Tanrım...*" Korku ve adrenalın patlaması onu sardı, sanki yalanı ortaya çıkmış gibi. "*Çok üzgünüm, hiç niyetim yoktu...* Kahretsin... Lanet olsun... *Çok üzgünüm...* *Serrik...*"

"Sus, Ava." Onu kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. "Tabii ki istememiştin. Bilemezdin ki. Zihnimde, bedenimde ve ruhumda bıraktığın izler senin özür dileyeceğin şeyler değil."

Ona sıkıca sarıldı, başını göğsüne yasladı. Gözlerini kapatarak, onun güçlü vücudunda rahatlık buldu. Onun kokusu — ormanın kokusu, şimdi onun damarlarında akan zehir ve ördüğü ağların kokusu, ona daha da yakınlaşmak istemesine neden olan o narenciye kokusu.

"Zaman ve kader izin verdiği sürece senin yanında olacağım." Saçlarını okşadı. "Kim olduğunu hatırlatmak için önüme koyduğun her duvarı aşmak için burada olacağım. Senin benim için yaptığın gibi." Kıkırdadı. "Ve senin yapman gereken çok daha zor bir görev vardı, eklemeliyim." Kızın başını göğsünden kaldırdı ve parmağını kızın çenesinin altına koyarak, onun gözlerine bakmasını istedi. "Çünkü kalbimi kurcalayan bu cesur küçük davetsiz misafirle hiçbir ilgim olsun istemedim. Ama işte o burada, yine de zafer kazanmış bir fatih."

Hafifçe gülümseyerek, parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü. O da ona yarı yolda karşılık verdi. Uzun bir süre kucaklaşarak, keşke öyle kalabilselerdi diye düşündü. Ama kalamazlardı.

Ona bağırması gereken bir tanrıça vardı.

Ayaklarının üzerine çökerek öpücüğü sonlandırdı ve uzun bir nefes verdi. "Tamam." Bir adım geri çekilerek gözlerini kapattı ve bir kez daha gücünü kullanarak uzandı. "Başlıyoruz."

Morrigan'a odaklandı, daha önce karşılaştığı tüyler ve gölgelerden oluşan devasa figürü hayal etmeye çalıştı. Serrik ve Valroy'u yaratan, tüm bu kaosu başlatan kozmik güç. Gerçeklik etraflarında yanarken, bilmeceler ve yarı gerçeklerden zevk alan tanrıça.

Ama Ava, bir tanrıçayı çağırmanın, son zamanlarda yaptığı süper rahat, önemsiz, gerçekliği altüst eden şeylerden hiç de farklı olmadığını çabucak keşfetti.

Bu farklıydı. Çok farklıydı. Anahtar deliğinden bütün bir dağı çekmeye çalışmak gibiydi.

Güç dalgalar halinde ondan dışarı akarken, gerçeklik etraflarında bükülüp çarpıtılıyordu. Ayaklarının altındaki çimlerin rengi değişmeye başladı, Çin restoranlarındaki ucuz LED ekranlar gibi isimsiz tonlar arasında geçiş yapıyordu. Havada bile yoğunlaşma hissediliyordu, enerjisi boyutlar arasındaki bariyerlere baskı uyguladıkça neredeyse viskoz hale geliyordu.

Serrik gergin bir ifadeyle geri adım attı. "Ava, belki de sen..."

"Hayır." Dişlerini sıktı ve çağırmaya daha fazla güç aktardı. "Onun oyunlarından bıktım. Gizemli saçmalıklardan bıktım. O tüylü kuş kıcını buraya getirip bana bir kez olsun düzgün cevaplar verecek."

Etraflarındaki ağaçlar bükülmeye başladı, gövdeleri mantar tıkaçları gibi spiral şeklinde kıvrılırken, gerçeklik onun iradesinin baskısı altında eğildi. Çiçekler saniyeler içinde açıp soldu, kalp atışları kadar kısa bir sürede tüm yaşam döngülerini tamamladı. Uzaklardaki gölet, ürkütücü bir fosforlu ışıkla parlamaya başladı ve deniz yılanına benzeyen şüpheli bir şey, su yüzeyine kafasını çıkardıktan sonra sıçrayarak tekrar daldı.

Hadi, diye düşündü şiddetle, daha fazla bastırarak. İzlediğini biliyorum. Siktir git, dinlediğini biliyorum. Konuş benimle lan. Yardıma ihtiyacım var.

Güç dalgalar halinde ondan dışarı akarken, boyutlar arasında, dünyalar arasındaki engellerin ötesine ulaştıkça gerçeklik bükülüp çarpıtılıyordu. Bir şeyin yanıt verdiğini hissedebiliyordu — onun çağrısına hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş gibi görünen, engin, kadim bir varlık.

İşte

buradasın.

Buraya gel.

Seni koca kaltak.

Önündeki hava, yazın kaldırımından yükselen ısı dalgası gibi parıldamaya başladı. Bir an için başarılı olduğunu düşündü. Gerçekliğin sınırlarına baskı uygulayan, onu aşmaya çalışan devasa bir şey hissedebiliyordu...

Ama Morrigan onun önünde belirlemek yerine, tamamen başka bir şey uzayın dokusunu parçalayarak içeri girdi.

Kolayca on beş fit yüksekliğinde, devasa bir bronz kuzgun heykeli, tam da başının üzerinde belirdi ve yerçekiminin kaçınılmazlığıyla yere doğru hızla düştü.

Yüzünde, onunla konuşmak için sabırsızlanıyormuş gibi bir ifade vardı.
"Siktir lan..."

AVA, yumuşak, soğuk, yosunlu zemine yüzüstü yatarak inleyerek uyandı. "Evet. Tamam. Bunu hak ettim..."

Artık Rig'in nasıl hissettiğini anlıyordu.

Philadelphia'daki Edgar Allen Poe tarihi bölgesine yapılan sınıf gezisinden o aptal heykeli hatırladı. "Bu arada, çok komik." Dizlerinin üzerine çökerek, bir nefes verdi. Çarpmanın acısı hala devam ediyordu. "Dersimi aldım, anladım, sen sıradan sohbetler yapmazsın." Başını kaldırıp baktığında, bulunduğu yeri görünce pek de şaşırmadı.

Yine aynı taş çemberdi, ama bu sefer önceki ziyaretinden daha bilinçli, daha hazırlıklı hissediyordu. Antik megalitler, o imkansız ayın altında etrafında yükseliyordu, yıpranmış yüzeyleri zayıf bir iç ışıkla parıldıyor gibiydi. Pürüzlü sunak merkezde duruyordu ve üzerinde... kitap, açık bir şekilde yatıyordu.

"Oh, merhaba dostum." Gülümsedi. Aslında bu aptal şeyi özlemişti. "Seni özledim. Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım." Sonuçta bu Serrik'in eseri idi. Ama hala bir amacı varmış gibi görünüyordu. Bir şey ona bunun artık ona ait olduğunu söylüyordu.

Ama kitaba bakmadan önce, bir an durup etrafını iyice inceledi. Burası Web'den farklı, Tir n'Aill'den farklı bir yerdi. Daha eskiydi. İlkeldi. Sanki gerçekliğin temellerinin üzerinde duruyormuş gibi.

Taşların üzerinde daha önce fark etmediği işaretler vardı, ama garip bir şekilde, bunların taşa oyulmadığını düşündü. Onların başından beri orada olduklarını hissediyordu. Sanki kayalar o şekilde oluşmuş gibiydi. Bazıları, insan beyninin işleyemeyeceği geometrik kavramları anlatıyormuş gibi, bakınca gözlerini yaşartıyordu. Tanrı'nın işi, diye düşündü. Tanrı'nın işi, şu anda her ne haltsa onun bir parçası olsa bile, anlamaması gereken bir şeydi.

Dikkatlice sunaka yaklaştı. Kitap, boş olmayan bir sayfada açıktı.

Sarımsı parşömene taze mürekkeple çizilmiş gibi görünen üç daire vardı ve her biri farklı bir figür içeriyordu. Sanat eseri inanılmaz derecede ayrıntılıydı, neredeyse fotoğrafik bir hassasiyete sahipti.

İlk dairede, bir zamanlar insan olan ve şimdi mor saçları ve boynuzlarıyla Unseelie olan Alex, canlı sarmaşıklar gibi görünen şeylerle ağaçlara zincirlenmişti. Ama bağlarına karşı mücadele etmiyordu. Bunun yerine, kaderini kabul etmiş gibi, yüzünde sert bir kararlılık ifadesi vardı. Etrafında havada müzik notaları vardı.

İkinci dairede, Abigail gümüş ışıkla titreyen bir ağın içinde sıkışmış duruyordu. Ama bu Serrik'in altın ağı değildi. Bu tamamen başka bir şeydi; daha karmaşık, daha güzel ve aynı şekilde sonsuz derecede *bir ağaca* benziyordu. Kraliçe'nin elleri iplere bastırılmıştı, ama kaçmaya çalışıyormuş gibi değildi. Onları test ediyor, desenlerini öğreniyor, onların merkezi olarak rolünü kabul ediyor gibi görünüyordu.

Üçüncü dairede ise, sayfada hareket ediyor gibi görünen yeşil ve mavi tonlarında boyanmış Ava vardı. Ama bu versiyonundaki Ava... farklıydı. Gözleri yıldızsız uzay havuzları gibi tamamen siyahtı ve saçları uzak galaksiler gibi parıltıyan gümüş ipliklerle doluydu. Yıldızlarla noktalı sonsuz bir boşlukta duruyordu, kollarını sanki kozmik bir orkestrayı yönetiyormuş gibi uzatmıştı.

"Bağlantı noktaları," diye fısıldadı Ava, aniden soğuk su gibi üzerine çöken bir anlayışla. "Alex Tir n'Aill için, Abigail Web için ve ben... ne için, Dünya için mi?" Başka bir cevap yoktu. Her kadın bir aleme bağlıydı ve fedakarlıklarıyla dünyaları birbirinden ayırıyordu. Asla ayrılmayacaklardı. Kendi alemlerinde tutsaklardı.

Ama bunun *nedeni*, daha büyük amaç, çıldırtıcı bir şekilde belirsiz kalıyordu. "Ne anlamı var?" diye sordu Ava boşluğa. "Bunun bunun ne anlamı var? Neden tüm bunları yaptınız? Yüzyıllar! Hatta binlerce yıl. En başından beri tüm bunların sorumlusu sizsiniz. *Neden!*"

Sadece yankılanan çığlığı ona cevap verdi. Ayakta duran taşlar, sırlarını saklayan eski nöbetçiler gibi yükseliyordu.

Ava farklı bir yaklaşım denedi. "Peki. Peki ya Valroy? Onu başarıyla öldürebilecek miyiz? Ne tür bir güçle karşı karşıya olduğumuzu, zayıflıklarının neler olduğunu, tehdit ettiği insanları nasıl koruyacağımızı bilmem gerekiyor. Nasıl

Serrik'i koru, terk edip ölüme terk ettiğin diğer çocuğu! Çocuklarını birbirlerini *öldürmeye* zorluyorsun. Bu şekilde mi zevk alıyorsun?"

Hâlâ hiçbir şey yoktu. Taşlar sessiz nöbetlerini sürdürüyor, hiçbir rehberlik sunmuyorlardı.

"Öncelikle dünyaları nasıl ayıracağım?" Sesi giderek yükseliyor, megalitlerden yankılanıyordu. "*Abigail'in* bahsettiği bu ritüeli nasıl gerçekleştireceğim? *Lanet olası* adımlar nelerdir? Belirli kelimeler, belirli araçlar, günün belirli bir saati mi gerekiyor? Bağlantı noktaları gönüllü olmak zorunda mı, yoksa zorlanabilirler mi? İçimizden biri reddederse ne olur? Ve Alex nerede lan? Ha? *Merhaba!*"

Sessizlik, baskıcı ve çıldırtıcı bir şekilde uzayıp gidiyordu.

"Eh, bir şeyi biliyorum. Fae'lerin *lanet olası* belirsiz iletişim tarzlarını nereden aldıklarını biliyorum!" Ava sinirden ellerini havaya kaldırdı, sesi öfkeli bir çığlığa dönüştü. "Ben üç lanet olası, sikik gerçekliği kurtarmaya çalışırken bile, bana düzgün bir cevap verme zahmetine girmiyorsun. Sadece daha fazla şifreli saçmalıklar ve gizemli imgeler." Öfkeyle Book'a işaret etti. "Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorsam, nihai hedefi bilmek bana ne yarar sağlar? Lanet olası varış noktasını gösteren ama hiçbir yolu göstermeyen bir harita almak gibi!"

Sadece kendi haykırışlarının yankısı ona geri döndü.

Ava, öfkesinin sonunda tamamen patladığını hissetti. Web'e ilk girdiğinden beri biriken tüm hayal kırıklığı, tüm korku, tüm ezici sorumluluk yükü, bir öfke seli olarak dışarı döküldü. Bağırdı.

"Biliyor musun? Siktir et! Siktir et bilmeceyi, siktir et kozmik satranç oyunlarını, siktir et normal, akli *başında* bir insan gibi gerçek kelimeleri kullanamamanı! Siktir et gizemli yöntemlerini, siktir et lanet kuzgunlarını, *siktir et* manipülasyonlarını ve *siktir et* lanet olası üstünlük taslamaları!" Sesi öfkeden boğuktu ve eski taşlardan giderek artan bir sesle yankılanıyordu. "Yaptığın karışıklığın sorumluluğunu almayı reddetmeni siktir et. *Serrik'i* sen yarattın ve iki bin yıl boyunca ona işkence ettin. Valroy'u sen yarattın ve onu bir tür kozmik veba gibi dünyaya salıverdin. Onun bu hale gelmesi onun suçu bile değil! Onu suçlamıyorum bile! Onun için *üzülüyorum*! O, zincirinin ucunda havlayan bir köpek, çünkü onu bu hale getirdiler! Sen beni yarattın ve sonra lanet olası bir kullanım kılavuzu bile vermeden beni bu kabusu attın!"

Sadece öfkesi.

"Eğlenmek için arkaya yaslanıp birbirimizi parçalamamızı izlemene lanet olsun! Sessizliğine, mesafeli tavrına ve ruhuna benzeyen hiçbir şeyin olmamasına lanet olsun! Yarattığın hasarın üstündeymiş gibi davranmana lanet olsun! Ve en önemlisi, sen çok gururlu ya da çok kozmik ya da her ne haltsan, *bize bilmemiz gerekenleri söylemek için çok fazla* olduğun için insanlar ölürken, her şeyi kendimiz çözmemizi istediğin bu saçmalığa lanet olsun!"

Sözlerinin yankısı kayboldu, geriye sadece taş çemberin içinden esen rüzgârın fısıltısı kaldı. Ama bir şey değişmişti. Hava sanki nefesini tutmuş, bekliyor gibiydi.

Ve sonra, yavaşça, imkansız bir şekilde, taşların arasında bir gölge büyümeye başladı.

Siyah duman gibi yükseldi ve kuzgun tüylerinden yapılmış bir pelerinle sarılmış, heybetli bir figüre dönüştü. Morrigan, boyu iki buçuk metreyi buluyordu, yüzü başlığının derinliklerinde gizliydi, varlığı çemberi sonsuzlukların ağırlığıyla dolduruyordu. Hareket ettiğinde, hiçbir zaman gerçekten katı olmamış, daha düşük varlıkları yöneten fiziksel yasalara bağlı olmamış bir şeyin akıcı zarafetiyle hareket ediyordu.

Tanrıçanın pelerininin tüyleri sadece siyah değildi, su üzerindeki yağ gibi değişen ve dönüşen derin renkler barındırıyordu. Koyu mavi, koyu mor, ışığın açısına göre ortaya çıkan ve kaybolan yeşil ve altın rengi tonları. Pelerin sanki canlı gibiydi, tek tek tüyler, sanki hala canlı kuşlara bağlıymışçasına hışırdayıp tüylerini düzeltiyordu.

Tanrıça hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, soluk ve uzun parmaklı, obsidiyenden oyulmuş gibi görünen tırnakları olan bir elini kaldırdı ve sunaktaki kitabı işaret etti.

"Tamam, lanet olası Noel'in Geleceği Hayaleti." Ava açık sayfalara baktı, ama hiçbir şey değişmemişti. İçinde hapsolmuş figürlerin bulunduğu üç daire tam olarak olduğu gibi kalmıştı. "Yeni bir şey görmüyorum. Ne yapmam gerekiyor?"

İşaret parmağı sabit ve ısrarcı bir şekilde duruyordu. Morrigan'ın başı hafifçe eğildi, bu hareket bir şekilde hem sabır hem de uyarıyı ifade ediyordu.

Ava dikkatlice sunaka yaklaştı. Kitap açık duruyordu ve oldukça masum görünüyordu. Yavaşça elini uzattı, parmak uçları eski kitabın kenarını okşadı. eski kitabın kenarını okşadı.

Cildi kitapla temas ettiği anda, acı tüm vücudunu sardı.

Sanki ateşe verilmiş ve vücudundaki her sinir kırık camlarla parçalanmış gibiydi. Acı, şimdiye kadar yaşadığı her şeyin ötesinde, mümkün olduğunu düşündüğü her şeyin ötesindeydi. Vahşi bir hayvan gibi bilincini parçaladı, düşüncelerini parçaladı ve ardında sadece beyaz sıcaklıkta bir acı bıraktı.

Ama fiziksel ıstıraptan daha kötüsü, onunla birlikte gelen şeydi: *bilgi*. Zihnine çarpan korkunç, istenmeyen bilgi.

Üç çapanın neye dönüşeceğini gördü. Sadece kendi alemlerine bağlı kalmayacak, onlarla birleşecek, bilinçleri sonsuz olasılıklara dağılacak ve eskiden oldukları kişiden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Alex'in insandan peride, sonra da ikisinin de ötesinde bir şeye yavaş yavaş dönüşmesini gördü, anıları sabah sisi gibi kayboluyordu, geriye sadece Izael'e olan sevgisinin yankısı kalıyordu.

Abigail'in özünün Ağ'ın dokusuna işlendiğini, kişiliğinin iplik iplik çözülerek, düşünce ve duygu yoksunu, sadece bir işlev, kozmik bir güç haline geldiğini gördü.

Ve kendini, dünyalar arasındaki boşlukta dururken gördü, insanlığının damla damla, yıl yıl kan kaybını izledi, ta ki artık Ava değil, tamamen başka bir şey olana kadar — merhametsiz bir koruyucu, ayrılığı sürdürmekten başka bir amacı olmayan bir güç.

Bunun ne kadar süreceğini gördü. Yüzyıllar. Binlerce yıl. Onları kendileri yapan her şeyin yavaş yavaş aşınması, ta ki üç kadın, ruhlarını feda ederek dünyaları birbirinden ayıran üç soyut kavram haline gelene kadar.

Ve kendilerini bir arada tutmak için tek umutlarını gördü.

Zamanın yıpratıcı etkisine karşı *kendilerini* korumanın tek yolunu.

Çünkü çizilen her dairenin etrafında başka bir amblem beliriyordu.

Alex'in etrafında bir yılanın kıvrımı.

Abigail'in etrafında, bir yarasanın kanatları.

Ava'nın etrafında, yedi örümceğin bacakları.

Aşk, kaçınılmaz zamanın baskısına karşı biraz daha uzun süre dayanmalarını sağlayacak tek şeydi.

Ama ciddi bir sorun vardı, değil mi?

Izael çoktan ölmüştü. Serrik ve Valroy ise birbirlerini yok etmeye mahkumdular.

Gözleri yaşlarla doldu. Alex'in fedakarlığı artık çok farklı olacaktı. Abigail'in fedakarlığı, Ava'ninki gibi savaşın dengesinde asılı kalmıştı. Tek bir sonu olan bir savaş.

Boğuk bir hıçkırık attı. Bu bilginin beraberinde, bunun tek yol olduğu konusunda mutlak bir kesinlik geldi. Akıllıca bir çözüm, son dakikada bir erteleme, herkesi kurtaracak sihirli bir alternatif yoktu. Sadece soğuk, matematiksel bir fedakarlık gerekliliği vardı.

Üç dünyayı kurtarmak için üç ruh.

Kitap, erimiş metal gibi ellerinde yanıyordu, ama bırakamıyordu. Bilgi akmaya devam ediyor, ritüelin nasıl işleyeceğini, hangi kelimelerin söylenmesi gerektiğini, hangi bedellerin ödenmesi gerektiğini tam olarak gösteriyordu. Çemberine adım attığı ve boşluğun onu ele geçirdiğini hissettiği anı gördü, insanlığı yok olurken yüzünün boş ve uzaklaştığını izledi.

Serrik orada olup onu tutarsa hayatta kalabilecek bir insanlık. Ama artık onun orada olmayacağını biliyordu. Ondan alınacaktı.

Tıpkı Abigail'in Valroy'a sahip olamayacağı gibi. Ve Alex'in Izael'e sahip olamayacağı gibi.

Onların aşkı ölecekti. Ama üç dünyadaki diğerlerinin aşkı yaşayacaktı.

Ava çılgılık attı.

Bazen... cehalet gerçekten *mutlulukt*.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ava nefes nefese oturarak, Kitabı dünyaya karşı bir kalkan gibi göğsüne sıkıca bastırdı. Morrigan'ı çağırmaya çalıştığı parkın çimlerinde oturuyordu, Serrik endişeli bir ifadeyle yanında diz çökmüştü. Yüksek kaide üzerindeki bronz kuzgun heykeli, yere çarptığında oluşan devasa bir çukurla yanında yatıyordu.

Serrik'in elleri, sanki onu parçalayacağından korkuyormuş gibi, ona dokunmadan havada asılı kalmıştı. "Ava! Yaralandın mı? Ne..." Elindeki kitaba bakarken sessizleşti. "Neredeyse bir saat boyunca baygındın ve şimdi bununla geri döndün... En azından bir şekilde başarılı oldun sanırım."

"Ondan nefret ediyorum." diye inledi. Sanki bir araba kazası geçirmiş gibi tüm vücudu ağrıyordu. Başını zonkluyordu ve ağzında kan tadı vardı. Ama mucizevi bir şekilde, ciddi bir yaralanması yoktu. Muhtemelen artık insan olmadığı ve Dokumacı olduğu için. O büyüklükte bir heykel kafasına düşseydi, onu öldürürdü.

Kitap ellerinde sıcak geliyordu. Ve bir şekilde eskisinden daha ağırdı. Kitabı kucağına koydu ve paslı demir mandalları eliyle okşadı. Kaşlarını çatarak, kitabın artık ona kilitli olmadığını anladı. Ve tabii ki, mandalları tek tek açtı. Artık Serrik'in eseri değildi.

Artık onundu.

Serrik de aynı şeyi hissederek geriye yaslandı.

Sayfalar da artık boş değildi. Her sayfa, İlk Dil ile veya doğrudan bakmadığında hareket eden ve değişen pürüzlü diyagramlarla doluydu. Güzel, kabus gibi ve... tanıdık yaratıkları gösteren resimler. Hayır, daha da fazlası. *Aile üyeleri* gibi.

"Ben..." Bağılmaktan boğazı kurumuştı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bizim, Abigail, Alex ve benim yapmamız gereken şeyi... her zaman

bir kez ve sonsuza kadar düzeltmek için yapmamız gereken şeyi biliyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Ve?"

Ona baktığında, gözyaşları yüzünden onu zar zor görebiliyordu. Gözyaşlarını koluyla sildi ve burnunu çekti. Morrigan'ın kafasına zorla soktuğu bilgi, hala asit gibi içini yakıyordu. Gelecek olanların her detayı, sürecin her korkunç adımı, ödenecek her bedel.

*Sen harika bir baba olurdun, Serrik. Garip,
boktan bir şekilde.*

Gerçekten olurdun.

"Bunun bize neye mal olacağını biliyorum."

Serrik'in ifadesi çok sakinleşti, altın rengi gözleri kadının yüzünü araştırdı. "Söyle bana."

"Burada değil." Ayakları titriyordu ve Book'u can simidi gibi sıkıca tutarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bacakları titriyordu ve destek almak için bükülmüş ağaçlardan birine yaslanmak zorunda kaldı. "Diğerlerinin yanına dönmeliyiz. Neyi seçtiklerini bilmeleri gerekiyor. Onlardan ne istediğimizi anlamaları gerekiyor. Ve Alex'i bulmalıyız."

"Ava." Serrik, sallanan Ava'nın kolunu nazikçe tuttu. "Ne gördün? Morrigan sana ne gösterdi?"

Ona baktı, gerçekten baktı, zihninde yanan yeni bilgiyle onu gördü. Birkaç saat içinde, ona sonsuza dek veda ediyor olabilirdi. Birkaç saat içinde, onun bir anı ve pişmanlıktan başka bir şey haline gelmesini izliyor olabilirdi.

"O kaltağa neler olduğunu söylemesini istedim ve o da bana gösterdi. Gerçeği gördüm." Burnunu çekti. "Her şeyi. Dünyaları ayırdığımızda ne olacağımızı. Valroy'dan dünyaları kurtarmak için ne yapman gerektiğini."

"Ve?"

"Ve bu, hepimizin hayal ettiğinden daha kötü." Elinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını sildi, kendini toparlamaya çalıştı. "Ama yapmazsak ne olacağını da gördüm. Başarısız olursak."

"Nedir o?"

"Her şey ölür. Herkes. İnsanlar, periler, rüyalar, kabuslar... Gerçeklikler birbirini parçaladığında hepsi yok olur. Ve sadece burada değil. Her yerde. Her alemde. Her şeyi yok eden bir zincirleme reaksiyon başlatırız. Valroy istediğini ve daha fazlasını elde eder."

arkasına, arkadaşlarının cevap beklediği opera binasına doğru baktı. Oysa o, onlara bu cevapları vermek istemiyordu. "Morrigan perileri yarattığında, onların kana susamış doğalarını kontrol altında tutacak bir şey yaratması gerekiyordu. Birbirlerini veya insanları yok etmelerini engellemek için. İlk başta, tahtları bölmeye çalıştı. Unseelie ve Seelie. Ama onlar asla barış içinde yaşamadılar. Bu yüzden başka yöntemler denedi. Sen de bu konuda başka bir denemeydin."

"Başarısız olan bir deneme."

Ava omuz silkti. Evet. Öyleydi. Ama ona bunu doğrulamasına gerek yoktu. "Sonra Valroy'u denedi."

"Ve sonra Abigail bunun zıttıydı." "Ve sonra Alex."

"Ve... şimdi sen."

Ava, önündeki kaosu amaçsızca işaret etti. "Ve şimdi ben... biz... hepimiz acı çekmek zorundayız, çünkü diğer seçenek çok daha *kötü*." Serrik ona sarılmak için yaklaştığında, Ava geri çekildi. Yapamıyordu. Yapamıyordu. Şu anda bu çok ağır geliyordu. Başını salladı. "Üzgünüm..."

"Anlıyorum. Gel. Diğerleriyle konuşalım."

Opera binasına dönüş yolu sessizlik içinde geçti. Morrigan'ın ona zorla verdiği bilgi, önlerinde tam olarak neyin beklediğini korkunç bir netlikle anlaması, zihnini altüst etmişti. Elindeki kitabın ağırlığı her adımda daha da artıyor gibiydi, sanki içindeki bilgi onu fiziksel olarak aşağı çekiyormuş gibi. Kitabın sayfalarında, üç dünyayı kurtaracak ve üç kadını lanetleyecek ritüelin tüm talimatları yazıyordu.

Artık her şeye farklı bir gözle bakıyordu. Birleşik gerçeklikte oynayan çocuklar, sanki dünya kökten değişmemiş gibi günlük rutinlerini sürdüren ebeveynleri... Sanki hepsi sadece... bir rüya gibi.

Ufuktan yükselen duman, Valroy'un uyanık ve durumlarının farkında olan, hayatta kalmak için savaşıyor, bir şekilde daha kötü durumda olan insanlara karşı savaştığı yerden geliyordu.

Cehalet gerçekten mutluluktur.

Eğer harekete geçmezse, tüm bunlar kozmik bir felaketle sona erecek olan ödünç alınmış zamandı.

Ama harekete geçmek, milyarlarca insanı kurtarmak için üç canı feda etmek anlamına geliyordu. Harekete geçmek, Abigail'in Web'de yok olup gitmesini izlemek, geriye sadece onun eski halinin yankısı kalana kadar. Harekete geçmek, Alex'i Tir n'Aill'in temellerinin bir parçası olmaya mahkum etmek, bilincinin yavaş yavaş ebedi ormana karışıp yok olmasını izlemek anlamına geliyordu. Ve harekete geçmek, kendi insanlığını parça parça, yıl yıl, soğuk, uzak ve tamamen yalnız bir şey haline gelene kadar vazgeçmek anlamına geliyordu.

Binaya vardıklarında, kararını vermişti. Onlara her şeyi anlatacaktı.

Her korkunç ayrıntıyı, her korkunç sonucu, ödenecek her bedeli.

Ve sonra, her şeyin yanıp kül olmasını izlemek anlamına gelse bile, kendi kaderlerini kendileri seçmelerine izin verecekti.

Çünkü Morrigan'ın zorla aydınlattığı tek bir şey varsa, o da korkunç, istenmeyen bilginin, kör cehaletten daha iyi olduğuydu.

Bu bilgi ruhunu parçalıyor gibi hissettirse bile.

Bu bilgi, hayatında sevdiği tek adama veda etmek anlamına gelse bile.

OPERA EVİNE geri döndüklerinde, herkes ana salonda toplanmıştı. Mekan artık farklı hissettiriyordu — gerginlik ve yaklaşan felaketin ağırlığıyla dolu. Abigail sahnenin ortasındaki ön kenarda oturdu. Nos ve Ibin ön sırada oturdular, yüzlerinde sert ifadeler vardı. Bitty, kafeslenmiş bir hayvan gibi ileri geri yürüyen Lysander'ın yanında duruyordu, kuyruğu gerginlikten sallanıyordu.

Ava ve Serrik içeri girdiğinde tüm konuşmalar kesildi.

"Ee?" Abigail'in sesi tiyatro salonunda yankılandı. "Ne öğrendin?"

Evet. Kraliçe zaten biliyordu. Ava, Morrigan'ın Abigail'e de aynı şeyi gösterdiğine bahse girerdi. Belki o kadar dramatik değildi. Ama Abigail muhtemelen ona küfür etmemişti, yani... bilirsiniz. *Öyle bir şey* vardı.

Ava, kitabı göğsüne sıkıca bastırarak koridorda yavaşça yürüdü. Her adım, kendi idamına doğru yürümek gibiydi. Sahneye ulaştığında

merdivenleri tırmandı ve diğerlerinin karşısına geçti, onların beklentilerinin ağırlığını üzerinde hissediyordu.

Nos inledi. "Yine o şey olmasın."

"Artık dünyaları ayırabilirim." Ava'nın çenesi titredi. "Nasıl yapılacağını biliyorum."

Birkaç kişinin yüzünde rahatlama belirdi, ama Ava kimse konuşmadan elini kaldırdı. "Ama bedeli çok ağır. Ve bunu sadece ben ödemek zorunda değilim." Zorlukla yutkundu. "Ya da Abigail."

Kitabı açtı, sayfalar artık kendi hayatlarıyla kıvrılan diyagramlar ve metinlerle doluydu. Açıklamaya başladığında bilgi zihninde yanıyordu. "Üç bağlantı noktası. Her gerçeklik için bir tane. Tir n'Aill için Alex, Web için Abigail ve Dünya için ben." Sesini sabit tutmak için elinden geleni yaptı, sanki hayatlarının sonunu anlatmak yerine bir ders kitabından okumuş gibi Serrik'in soğukkanlılığını yansıtmaya çalıştı. "Dünyaları birbirinden ayıran canlı temeller haline geliyoruz."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedi Bitty umutla. "Sanki... sanki koruyucular gibi, değil mi?"

Ava, minik Seelie'nin sesindeki umut karşısında biraz üzüldü. "Koruyucular değil, Bitty. Bağlantı noktaları. Dünyaları korumuyoruz, onların bir parçası oluyoruz. Kalıcı olarak."

Abigail'e doğrudan bakarak devam etti. "Bu süreç kademeli olarak gerçekleşir. Aylar, yıllar, yüzyıllar geçtikçe kendimizden parçalar kaybederiz. Anılarımız silinir. Kişiliklerimiz yok olur. Duygularımız, geriye sadece işlevimiz kalana kadar yavaş yavaş kaybolur. Düşünce ve duygu sahibi olmayan güçler haline geliriz. Alex, ebedi orman olur, bilinci her ağaç ve kök arasında dağılır, ta ki 'Alex'in nasıl bir şey olduğunu hatırlayacak bir 'Alex' kalmayana kadar. Abigail, Ağ'ın hapisanesinin bir parçası olur, özü Ağ'ın yapısına dokunur, ta ki rüyalar arasındaki boşluktan başka bir şey kalmayana kadar."

Abigail'in yüzü solmuştu, ama yavaşça başını salladı. "Peki ya sen?"

"Ben, dünyaları bir bilye gibi tutan, dünyalar arasındaki boşluk olacağım sanırım. Senin olacağın gümüş ipliklerin arasındaki negatif boşluk. Onların birbirine dokunmasını, birbirini yok etmesini engelleyen boşluk." Ava'nın sesi kırıldı. "Ben..." Gözyaşları arasında nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Ben, her şeyi tanımlayan hiçbir şey olmayacağım, artık gerçekten anlayamadığım gerçeklikleri izleyeceğim, artık hatırlayamadığım insanları koruyacağım."

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu.

İlk konuşan Lysander'dı, sesi zayıf ve kaybolmuş gibiydi. "Ne kadar sürecek?" Ava çaresizce omuz silkti. "Her birimiz için farklı. Süreç, bağladığımız şeyin doğasına göre değişir. Ama Morrigan bana gösterdi..." Ava gözlerini kapattı, zihnine kazınan görüntüleri hatırladı. "Yüzyıllar. Belki bin yıllar. Bizi biz yapan her şeyin yavaş yavaş aşınması." "Bu lanet olası bir delilik," dedi Ibin, aniden ayağa kalkarak. "Bunu kabul edemem

"Bu *lanet olası bir delilik*," dedi Ibin, aniden ayağa kalkarak. "Bunu kabul etmiyorum! Bu teslim olmaktır ve biz teslim olmayı kabul etmiyoruz! Başka bir yol olmalı."

"Yok." Ava kitaba baktı. "Dünyaları ayırmazsak ne olacağını gördüm. Gerçeklikler birbirini parçalıyor ve sadece üç dünyamızı değil, her alemini, her boyutu, var olan her şeyi yok eden bir zincirleme başarısızlık yaratıyor. Tam bir entropi. Tam bir boşluk."

Nos ve Ibin birbirlerine baktılar, sonra Ava'ya dönerek şüphe dolu bakışlar attılar.

"Bu sana göre değil," dedi Ibin, kollarını kavuşturarak. "Ne zamandan beri tanrıların sana söylediklerini kabul ediyorsun? Ne zamandan beri *başkalarının* sana söylediklerini kabul ediyorsun? Ne zamandan beri savaşmadan pes ediyorsun?"

Ava gözlerini kırptı. "Vazgeçmeyeceğim..."

"Vazgeçiyorsun!" Ibin'in sesi yükseldi ve parmağıyla Ava'yı ve elindeki kitabı işaret etti. "Alternatifleri aramadan, seni ve arkadaşlarını yok edecek bir çözümü kabul ediyorsun. Tanıdığım Ava, herkesi kurtarmak için imkansız bir plan yapardı, kendi kozmik intiharını sakın bir şekilde planlamazdı."

Nos somurtarak başını salladı. "O haklı. Bu teslimiyet... Bunun Morrigan'ın kafana yerleştirdiği başka bir yalan olmadığını nereden bileceğiz?"

Bu suçlama canını yaktı, çünkü Ava tam da bunu düşünmemeye çabalıyordu. Yüzyıllar boyunca çevresindeki herkesi manipüle eden bir tanrıçadan öğrendiği şeylere nasıl güvenebilirdi? Gözlerini kapattı.

Ve vazgeçti.

Sadece

vazgeçti.

"Buna devam edemem. Yapamam. Belki de haklısın." Diye iç geçirdi. "Ama haklıysan ne yapmam gerekiyor? Tekrar baştan mı başlayayım? Daha fazla şüphe, daha fazla yalan, daha fazla belki, daha fazla oyun? Hayır. Benden bu kadar. Bitsin artık."

"Ama..." Bitty başladı.

"Zamanımız azalıyor!" Ava'nın soğukkanlılığı sonunda kırıldı, sesi tiyatrodan yankılandı. "Çünkü *biz* kozmik varlıkların güvenilirliğini tartışırken, insanlar ölüyor! *Dünyalar* ölüyor! Valroy masum insanları katlediyor, birleşen gerçeklikler gittikçe daha da berbat hale geliyor ve birkaç saat içinde Abigail'den, tüm Seelie'lerin ya yaşayacağı ya da öleceği anlamına gelen bir cevap isteyecek ve biz ona *ihtiyacımız var!*"

Kitabı daha sıkı kavrayarak, kendini sakinleşmeye zorladı. "Şimdi hissedebiliyorum. Dünyalar, yağsız bir motordaki dişliler gibi. Parçalanıyorlar ve kırılmak üzereler. Belki Morrigan yalan söylüyor, belki başka seçenekler de vardır, ama bu riski alabilir miyiz, bilmiyorum."

Nos yumruklarını sıktı. "Konuşabilir miyiz?" Serrik ve Abigail'e baktı. "Özel olarak."

Ava gruba baktı; Serrik'in soğukluğuna, Abigail'in boyun eğmiş kabullenmesine, diğerlerinin yüzlerindeki korku ve kafa karışıklığına. "Evet. Tamam. Ama çabuk olun."

Nos, Ibin, Bitty ve Lysander sahnenin kenarında bir grup oluşturdu. Ava onları takip etti, Serrik ve Abigail'i ortada yalnız bıraktı.

"Bu hiç sana göre değil," diye tekrarlardı Ibin, kulaklarının duyamayacağı bir mesafeye geldiklerinde. "Benim tanıdığım Ava, başından beri ona yalan söyleyen tanrıların emirlerini yerine getirmesini istemez. O savaşır. Başka bir yol bulur. İyi insanların daha büyük bir iyilik için acı çekmesi gerektiğini kabul etmez."

"Birincisi, beni çok kısa bir süre tanıdın. İkincisi, belki artık o kişi değilim," dedi Ava yorgun bir sesle. "Belki de Dokumacı olmak, ikimizin de kabul etmek istediğinden daha fazla beni değiştirdi."

"Ya da belki," dedi Nos somurtkan bir şekilde, "Morrigan kafanın içinde ve sana bunun tek yol olduğunu düşündürüyor."

Bitty, geniş, korkmuş gözlerle hepsine baktı. "Ya... ya gerçekten başka bir yol yoksa? Ya Ava haklıysa ve biz sadece zamanımızı boşa harcıyorsak?"

"O zaman diğer tüm seçenekleri tükettikten sonra bununla ilgileniriz," dedi Lysander kararlı bir şekilde. "Ama ondan önce değil."

"Belki de hepiniz sadece rüyasınız ve ben burada kendimle tartışıyorum." Elini gözlerine koydu. "Bakın. Endişelerinizi anlıyorum ve haklı olabilirsiniz. Ama başka ne *yapacağımı* bilmiyorum. Eğer onun istediği buysa? Eğer onun oyunu gerçekten buysa? Öyle olsun. Acı çekmeye zorlanmaktan

ve herkesin benim aldığım her kararı sorguladığı bir ortamda sorumluluk almaktan bıktım."

Nos'un ifadesi biraz yumuşadı. "Ava..."

"Kapa *çeneni*, Nos! Seni ne ilgilendiriyor ki? Onlar benim arkadaşlarım, neden üzüldüklerini biliyorum, ama sen neden üzülüyorsun?" Gözleri yaşlarla dolu olarak ona baktı. "Sen neyi kaybedeceksin, Nos? Hiçbir şeyi. Sadece beni. Ve sen benden *nefret ediyorsun*. Abigail mi? Onu tanı mıyorsun bile. Alex'i de çok iyi tanıdığını sanmıyorum. Neyi kaybedeceksin? Neden *umursuyorsun* ki?"

Onun bağırmasıyla sertleşti.

"Sevdiğim adamı kaybedeceğim. Kendimi kaybedeceğim. Bir kez daha kendimi öldürmem, insanlığımı feda etmem isteniyor. Tüm bu saçmalıklar boyunca kurtarmak için savaştığım tek şey ve ben..." Kalbi göğsünde parçalandı. "Başladığım yere geri döndüm, ama şimdi bu süreçte kaybedecek çok daha fazla şeyim var. Ve eğer o hala hayattaysa ve o..." Boğazına bir taş takılmış gibi durdu. Onu yuttu. "Onun acısını da ruhumda taşıyacağım. O yüzden kapa *çeneni*, Nos. Sen *hiçbir şey* kaybetmiyorsun."

Dikişlerle birleştirilmiş Unseelie konuştuğunda, sözleri acımasız değildi, öfkeli de değildi. Aslında, daha çok onun üzüntüsüne uyuyordu. "Ne kadar yanıldığının farkında değilsin." Arkasını dönüp opera binasının karanlığına doğru yürüdü.

Ava gözyaşlarını silerek hıçkırdı. Siktir et onu. Siktir et o aptal, lanet olası...

Bir homurtu ve bir iç çekişle ellerini havaya kaldırdı. "Gidip onunla konuşacağım..." Nos'un peşinden gitti. Onu koridorlardan birinde, duvara yaslanmış, başı eğik, ensesini ovuştururken buldu. Uzun, ince, koyu saçları yüzünü gizleyecek şekilde sarkıyordu. "Nos."

"Beni rahat bırak, Weaver."

Ondan yaklaşık bir buçuk metre uzaklıkta durdu ve karşı duvara yaslandı. "Onu seviyorum."

O, homurdandı. "Bu çok açık." "Neden benden *nefret ediyorsun*, Nos?"

Uyumsuz gözlerini kapattı. "Senden *nefret etmiyorum*, Ava. Hiçbir zaman etmedim." "O zaman benimle sorunun ne?"

"Sen her zaman Ibin için bir tehlike oldun."

"Gördüğüm kadarıyla o kendini koruyabilir." Kafasını duvara yaslayarak sessizce güldü. "Eminim ki kavgada

beni tekmelediğinden eminim."

Nos çok mutsuz görünüyordu. "Onu seviyorum, Ava..."

Sıra ona gelmişti. Onun sesini taklit etti. "*Bu çok açık.*" Bu, ona öfkeli bir bakış kazandırdı ve bu da onu daha yüksek sesle güldürdü. Tanrım, böyle bir şey için olsa bile gülmek çok iyi geliyordu. "Oh, hadi *ama*. Öyle! İkinizi gördüğüm anda anlamıştım." Ona gülümsedi. "O bilmiyor mu?"

Adam başka yere baktı. "Hiç konuşmadık." Ava'nın yüzü düştü. "Ne? Neden konuşmadınız...?"

"O benim hayalim, Ava." Elleri yumruk oldu. "Onu ben *yarattım*." Oh.

Peki. Bu mantıklıydı, diye düşündü. "Tamam mı?"

Başını ellerinin arasına aldı ve inledi. "Beni bu duruma sokan şeyi nasıl anlayamıyorsun, Weaver? O benim varlığımdan yaratılmış bir varlık. Bir hayale, *bir dileğe*, bir duaya aşık oldum. Eğer o da beni sevseydi, o zaman..." Devam edemedi.

"Üzgünüm. Ben... bilmiyordum." Uzun bir nefes verdi. Hiçbir şey kolay değildi, değil mi? Hiçbir şey *kolay* olamazdı. "Belki ilk tanıştığınızda seni iğrenç bulmuştur. Her zaman umut vardır."

Yorgun ve hüzünlü bir kahkaha attı. "Belki."

Aralarında uzun bir sessizlik geçti.

Sonunda Nos konuştu. "Sana kin beslemiyorum, Ava. Kendini ve aşkını, sorumluluğundaki dünyalar için feda etmeyi seçtiğin için de senden nefret etmeyeceğim. Kalbimi seninkinin yanındaki sunakta bırakacağım."

"Teşekkürler, Nos. Ve... ben de sana kin beslemiyorum." Bu tam olarak bir dostluk beyanı değildi. Muhtemelen asla arkadaş olamayacaklardı ve bu onun için sorun değildi. Duvardan uzaklaşarak ana tiyatroya doğru yöneldi ve Nos'un hemen arkasında sahneye çıktığında birden durdu.

Puck sahnenin ortasında duruyordu, çene hizasına kadar uzanan gümüş rengi saçları dağınıktı ve her zamanki çılgın gülümsemesi yoktu. Giysileri yırtılmıştı ve yüzünde şüpheli bir şekilde pençe izlerine benzeyen çizikler vardı.

"Vay vay vay," dedi, sesinde her zamanki şakacı tonu yoktu. Kesinlikle ciddiydi. "Bakın, kozmik sohbetlerinden sonunda kim dönmüş."

"Puck?" Ava yavaşça ona doğru yürüdü. Abigail mesafesini koruyordu.

"Sana ne oldu? Kavgaya etmiş gibi görünüyorsun." "Oh, ettim. Aslında birkaç tane. Valroy'un güçleri *keşif faaliyetlerini* pek sevmiyorlarmış." Elini kaldırdı, ama kesinlikle

son gördüğünde olduğu renginde değildi, birkaç ton mor ve maviye dönmüştü. Birkaç yerinden kırılmıştı. "Ama aradığın kişiyi ve şeyi buldum."

"Sana bir şey aramaya göndermedik..." Ava kaşlarını çattı. "Henüz. Ama aramak üzereydin, değil mi?" Puck küçümseyerek burnunu çekti.

"Yani Alex'i. Ve sen, işlevsel intihar ederken, örümcek erkek arkadaşını Labirent'teki ağacın peşine göndereceksin. Ben sadece kimsenin sahip olmadığı zamanı kurtarıyorum."

"Ben." Gözlerini kırptı. "Gerçekten anlamıyorum..."

"Zaman." Puck elini salladı kırılmamış elini. " hepsini bitirdim.

Her zaman."

"Soru sormamak en iyisi," dedi Abigail nefes vererek.

"Evet, tamam, peki, neyse." Valroy'un gümüş saçlı küçük kızın yanında her zaman baş ağrısı varmış gibi görünmesine şaşmamalı. "Alex nerede?"

Puck parmağını kaldırdı, sonra kolunu geriye doğru çekerek şiddetli bir *çatırtı* sesi çıkardı. İnleyerek, Ava'nın anlamadığı altı dilde bir dizi küfür savurdu. İki büküm olarak, "Valroy onu aldı" diye inledi.

Abigail, yüzü solgun bir şekilde öne çıktı. "Hayatta mı?"

O, sırtını düzeltti ve uzun ve mutsuz bir ses çıkardı. "Hayatta mı? Evet. Yaralı mı? Kesinlikle. Bir ağaca zincirlenmiş, kanını emmeye çalışıyor mu? Evet. Ama hayatta." Puck'ın gülümsemesi keskin ve hiç de esprili değildi. "Ve Valroy bu anlaşılmayı yapmak için *çok* hevesli. Sen gece yarısı gelmezsen, Alex'i Izael'e gönderecek. *Lanet olası elimdeki* tüm kemikleri kırarken, sana "bir çapa noktasını başka bir çapa noktasıyla takas edeceğini, böylece örümceğin ait olduğu ağa geri dönebileceğini" söylememi istedi."

"O biliyor. Bir şekilde, planladığımız şeyi biliyor. Bu nasıl mümkün olabilir?" Abigail inanamadan başını salladı.

Ava gülmekten kendini alamadı. "*Lanet olası* Morrigan. Ona söyledi. Bana gösterdiği aynı görüntüleri ona da kolayca göstermiş olabilir."

"Ya da," dedi Serrik karanlık bir sesle, "Alex'e söyledi ve Valroy işkenceyle bilgiyi elde etti."

Abigail gözlerini kapattı. "Nasıl bildiği önemli değil. Önemli olan, beni zor durumda bırakmış olması. Gitmeliyim."

"Hayatta gitmezsin." İbin öne çıktı. "Bu bir tuzak, gün gibi açık. Sen gidersen, kaybederiz."

"Tabii ki bu bir tuzak. Ama aynı zamanda tek şansımız da bu. Ve tek başıma gideceğimi söylemedim." Abigail gözlerini açtı ve yeşil bakışlarında çelik gibi bir kararlılık vardı. "Plan aynı kalıyor. Ava, Web'i yeniden kurmalısın. Bizler dayanak noktası olmalıyız. Sadece yeri değiştiriyoruz, çünkü ritüeli Alex'e götürmeliyiz. Bu sadece işi biraz daha zorlaştıracak, hepsi bu."

Ava burnunu çekti. "Daha zor mu? Anlayayım bakalım. Valroy, Alex'i esir tutarken biz oraya kadar yürüyeceğiz ve... ne... sen onun dikkatini dağıtırken ben onun gözü önünde gerçekliği bozacağım, öyle mi? Ve sence o buna razı olacak mı?"

"Eh. Bu, kurban etme anında bana gelip gelmeyeceği sorusunu çözüyor, değil mi? Şüphesiz bir çatışma olacak." Abigail sırttı. "Bu bizim ilk çatışmamız olmayacak ve umarım... son çatışmamız da olmayacak." Elini yukarı doğru çekti, sanki yerden bir şey çekiyormuş gibi. Nitekim, ahşap zeminden bir asma oluştu ve hızlı bir şekilde büyüyerek eline ulaştı. Avuçlarının altında kırmızı bir çiçek açtı. Onu şefkatle okşadı, sanki eski bir dostmuş gibi gülümsedi. "Onu zayıflatacağız. Serrik, ben onun kampına saldırırken sen Labirent'in ortasındaki ağaca saldırmaya hazır mısın?"

Kimin görevi daha garantili bir intihar göreviydi, Ava'nın mı yoksa Serrik'in mi, söylemek zordu. İkisi de birbirine yakındı. Serrik, Valroy'un elinde hemen ölecekti. Ava ise, ilgisizliğe sürüklenen yavaş bir ölümle ölecekti.

Hangisini tercih edeceğini bilmiyordu.

Serrik uzun bir süre sessiz kaldı, ilk başta plana ne katılıyor ne de karşı çıkıyordu. Her zamankinden daha içine kapanık görünüyordu, düşüncelere dalmıştı, ama bu düşüncelerin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ava. Bir şey söyleyeceğim."

Eh, bunu birazdan öğrenecekti. "Evet." Konuşacak çok şeyleri vardı. Düzeltmeleri gereken çok şey vardı.

Sonuçta ikisi de kendilerini feda etmek üzereydiler. Bu, barış içinde vedalaşmak için son şanslarıydı.

Bununla yüzleşmek istese de istemese de. Kabul etmek istese de istemese de.

O tiyatroya doğru yürüdü ve kız da onu karanlığın içine kadar takip etti. Son bir kez.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Serrik, Ava'yı opera binasının derinliklerine doğru götürdü, kısa süreli cenneti buldukları kostüm odasını, prova odalarını ve depolama alanlarını geçtiler, ta ki görünüşe göre birinin bodrum katındaki ofisi olan bir odaya ulaşana kadar. Alan dar ama şükürler olsun ki sessizdi, bir daha asla gerçekleşmeyecek performansların notaları ve programlarının bulunduğu raflarla doluydu.

Arkasından kapıyı dikkatlice kapattı, sanki onları dünyanın geri kalanından izole ediyormuş gibi. Sonuçta bunun pek bir faydası olmayacaktı. Bir an tereddüt ettikten sonra, ona döndü, altın rengi gözleri parlıyordu, ancak ifadesi her zamanki gibi okunaksızdı. "Diğer tüm seçenekleri gerçekten düşündüğünü bilmem gerekiyor."

Ava, Book'u kağıtlarla kaplı masanın üzerine bıraktı, ellerini hafifçe titreyerek. İçinde barındırdığı kaçınılmazlığın ağırlığı, geçen her an daha da ağırlaşıyordu. "O vizyondan uyandığımdan beri başka hiçbir şey düşünmedim. Başka bir yol yok, Serrik. Morrigan, başarısız olursak ne olacağını bana gösterdi."

"Morrigan," diye sözünü kesti, sesinde eski bir öfke vardı, "başından beri varlığımızın her yönünü manipüle eden Morrigan. Beni bu kadere terk etmek için yaratan annem, yıkımın vücut bulmuş hali olan Valroy'u doğurdu ve kaçınılmaz olarak yaratacağıımız karmaşayı temizlemek için seni yarattı." Bir adım öne çıktı. "Onun rehberliğine güvenecek misin?"

"Başka seçeneğim var mı? Daha iyi bir fikrin mi var?" Ava'nın sesi çatladı. "Dünyalar parçalanıyor. Bunu *hissedebiliyorum*, Serrik. Geciktiğimiz her an, gerçeklik daha da istikrarsız hale geliyor. İnsanlar ölüyor. Ve eğer Valroy..." Omuzları düştü. "Bununla her mücadele ettiğimde, durum daha da kötüleşiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir düşün." Ellerini havaya kaldırdı. "İnsanlığım için savaşmaya çalıştım ve kaybettim. Yine de Dokumacı oldum. Senin silahın olmamak ve dünyayı Valroy'dan kurtarmak için savaştım ve... ve yine de

yine de dünyamı yok ettim. Ve seninkini. Ve bu süreçte her şeyi, ve... ve şimdi, şimdi?" Her şeyin ağırlığı altında yenilmiş hissederek güldü. "Şimdi, son hatamı düzeltmek için? Yine insanlığımı kaybetmeye geri döneceğim. Ki onu en başından feda edebilirdim ve... ve..." Devam edemedi.

Serrik öne çıktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne kaybettiğimi hiç bilmeden, kalbini göğsünden söküp avucumda ezebilirdim." Ellerini omuzlarına koydu. "Senin sayende bir kez daha güneşin sıcaklığını hissettim. Ağaçların fısıltılarını duydum. Havayı tenimde hissettim. Ve biz asla aşık olmadık, Ava Cole. Benim gibi bir yaratık için böyle bir şeyin mümkün olduğunu asla bilemezdim. O karanlık uçurumdan ellerim kanlı olarak dönsem bile, intikam ve aşk arasında seçim yapmak benim için bu kadar kolay olur muydu?

Gözlerini kapattı ve yanaklarından akan gözyaşlarına karşı koymadı.

"Sen beni, tüm benliğimi kabul ettin ve benden sadece *denememi* istedin. Ben de aynısını yapacağım. Senden denemeni istiyorum, Ava Cole."

"Neyi denememi?" Ona bakmadan mırıldandı.

"Kendin olarak hayatta kalmayı. Benim açgözlülüğümle kolayca parçalayabileceğim o değerli şeyi kalbinde saklamayı." Yüzünü nazıkçe kendine doğru çevirdi. "Bana bak."

İsteksizce, onun istediğini yaptı.

Ve onun gözlerinde, klinik ses tonunun arkasına saklamaya çalıştığı tüm acıyı gördü. "Sen feda edilebilir değilsin. Hayatın, insanlığın, sevme kapasiten... Bunların değeri hiçbir denklemle ölçülemez."

"Üç dünyayı kurtarmak için üç ruh," dedi, fedakarlığın soğuk matematiğini tekrarlayarak. "Ve bunun sorumlusu benim. Bu tartışmaya bile gerek yok, Serrik. Rakamlar mantıklı."

"Rakamlar." Gülümsemesi hüznüydü. "Şimdi benim gibi konuşuyorsun. Tüm dünyayı bir hesaplamaya indirgiyorsun, geri kalan her şeyin ölçülemez değerini görmezden geliyorsun. Ne zaman kendini feda etmeye bu kadar istekli oldun?"

"Bunun bazen aşkın anlamı olduğunu fark ettiğimde," diye fısıldadı. "Her şeyini kaybetmek pahasına bile, değer verdiğin insanları korumayı seçmek."

"Peki ya sana olan aşkım ne olacak?" Soru, her zamanki dikkatli kontrolünden arındırılmış, ham bir şekilde çıktı. "Ya benim seçimim, her şeyimi *kaybetmeme mal* olsa bile seni korumaksa? Bu kararda benim söz hakkım yok mu?"

"Serrik..."

"İki bin yıl boyunca izole bir hayat yaşadım, Ava. İki bin yıl boyunca kendimi sevmeye layık, ilişkiye layık, yıkım ve intikamdan başka bir şeye layık olmayan biri olarak gördüm." Başparmaklarıyla, kızın yanaklarından akmaya başlayan gözyaşlarını sildi. "Sen bunu değiştirdin. En karanlık dürtülerime rağmen benim değerli olduğuma inanan biri olduğunu gösterdin. Ve şimdi benden, daha büyük bir iyilik için kendini feda ederken kenarda durup izlememi mi istiyorsun? Hayır. Bunun için çok açgözlü bir piçim."

"Senden hiçbir şey yapmanı istemiyorum," dedi, ama bu sözler ona bile boş geliyordu. "Kendi görevin olacak. Ağaç..."

"Valroy'un tüm gücüyle savunacağı ağaç. Evet, biliyorum." Serrik'in gülümsemesi keskin ve alaycıydı. "Onu yok etmek beni paramparça edecek."

"Biz... başka kimsemiz yok." Kız, Serrik'in esrarengiz, modası geçmiş takım elbisesinin önünü tuttu. "Senin gitmeni istemiyorum! Senin benimle olmanı istiyorum. Benimle kalmanı ve bana yardım etmeni istiyorum, değil..."

"Onu parçalara ayırmak bana büyük bir zevk verir. Ama seni terk etmek istemiyorum." Omuzları çöktü. "Peki reddedersem nasıl yapabilirim? Seni bu yavaş ölüme terk etmektense dünyaların yanmasını izlemeyi tercih ederim desem ne dersin?"

"O zaman yalan söylüyorsun. Çünkü Valroy'un kazanmasına izin vermezsin. Çünkü seni yeterince iyi tanıyorum, beni kaybetmek anlamına gelse bile onun *her şeyi* yok etmesine izin vermeyeceğini biliyorum." Diye iç geçirdi. "Çünkü sen bir pisliksin. Ama o daha büyük bir pislik."

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Serrik ona sırtını dönmüş, elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. Tekrar konuştuğunda, sesi zar zor duyuluyordu. "Eğer bir şekilde bundan kurtulursam, ama senin ruhun herhangi bir şekilde zarar görürse ve ben..." Saf ve filtrelenmemiş öfke yüzünde beliriverdi. "*Hepsini* yok ederim."

O çok yorgundu. "Umurumda bile olmayacak. Bundan sonra *bir beden* kalacak mı bilmiyorum bile. Hepiniz rüya kurgularısınız. Bunun fiziksel olarak nasıl olduğunu henüz çözemedik."

Yüzünü buruşturarak, boğuk bir nefes verdi. Onu kendine çekip kucakladı. "Bu gerçek bir endişe değil. Hayatta kalmayacağım. Böyle bir cephe saldırısı için tasarlanmadım. Valroy, onun kalbine kadar yürüyüp onu yok etmeme izin vermeyecektir. Kendimi ortaya çıkardığım anda, elindeki her şeyi bana karşı kullanacaktır."

"Sana yeterince zaman kazandırmanın gerekiyor..."

Serrik kızın başının üstüne öpücük kondurdu. "Peki, ne yapmaya çalıştığını anladığında onunla yüzleşmekten korkmuyor musun? Valroy'un öfkesi, kimseye dilemeyeceğim bir şey, en azından..."

"Bir şekilde hallederiz," diye sözünü kesti. "Bir şekilde. Halletmek zorundayız."

"Ava." Sesinde, daha önce hiç duymadığı çaresiz bir yalvarma vardı. "Denemeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum." Boş sözlerdi. Ondan nazikçe ayrılıp masadan Kitabı aldı, ağırlığını kaderinin fiziksel bir tezahürü gibi hissetti. "Morrigan bana her şeyi gösterdi. Her olası sonucu, her alternatif yolu. Evrenin yok oluşuyla sonuçlanmayacak tek yol bu."

Adam hırladı. "Bize yaptıkları için *hepsini* yakıp kül etmemiz gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

"Hayır." Bu kelime, onun istediğinden daha keskin bir şekilde çıktı. "Sakin bunu söyleme. Bizim mutluluğumuz elimizden alındığı için, var olan herkesin bunun için cezasını çekmesi gerektiğini söylemeye cüret etme."

Serrik gözlerini kapattı, özenle inşa ettiği soğukkanlılığı sonunda çatlamaya başladı. "Biliyorum. Haklı olduğumu biliyorum. Ben sadece..." Gözlerini tekrar açtı ve kız, gözlerinde derin bir ıstırap gördü. "Keşke senin yanında kalabilseydim. Seni koruyabilseydim. Seni tek başına tehlikeye atmak yerine, birlikte her şeyle yüzleşebilseydik."

"Yalnız olmayacağım." Bu sözler ağzında kül gibi hissettirdi. "Abigail orada olacak. Ve diğerleri..."

"Abigail'in kendi savaşı olacak. Diğerleri ise, ne kadar değerli olsalar da, Valroy gibi birine karşı koyamazlar. Hepsinin ölümünü izlemek zorunda kalacağına kendini hazırla." Serrik tekrar yaklaştı, elleri sanki ona dokunmaktan korkuyormuş gibi kollarının hemen üzerinde durdu. "Bir zaman gelecek, o seni yalnız bırakacak ve gerçekliği parçalayıp yeniden inşa edecek bir ritüel yapmaya çalışacak. Ve ben muhtemelen kilometrelerce uzakta olacağım, sana yardım edemeyeceğim, seni koruyamayacağım."

"Tam da olman gereken yerde olacaksın," dedi Ava kararlı bir sesle. "Bana yapılması gerekeni yapma şansını vereceksin."

"Ya bir şeyler ters giderse? Ya ritüel başarısız olursa, ya Valroy sen tamamlayamadan seni alt ederse?" Her kelimeyle sesi daha da gerginleşiyordu. "Ben bunu bile bilmeyeceğim. Bilmeden öleceğim. Ve ya ben başarısız olursam ve gerçeklikler parçalanırsa, o hala hayatta ve durdurulamaz olacak. Başka planımız yok."

"Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın," dedi Ava, sonunda elini uzatıp onun yüzüne dokundu. "Her şey mahvolsa bile, ikimiz de bu gece ölsem bile, beni *asla* hayal kırıklığına uğratamazsın. Bu birkaç gün içinde bana, tüm hayatım boyunca sahip olabileceğimi düşündüğümünden daha fazlasını verdin."

Serrik, onun dokunuşuna doğru eğildi, sanki bu hissi ezberlemek istercesine gözlerini kapattı. "Seni seviyorum," dedi basitçe. "Seni, tüm varlığım boyunca sevdiğim her şeyden daha çok seviyorum. Kendi hayatımdan, özgürlüğümünden, intikamımdan daha çok... ve... senin için bunu yapacak kadar seviyorum." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bunun için kendimden nefret etsem de."

"Seni sevmeye değer kılan da bu, seni güzel, imkansız örümcek. Seni, uzun zamandır kendin olduğuna inandığın canavar yerine benim kahramanım yapan da bu."

Serrik'in soğukkanlılığı sonunda tamamen parçalandı. Kollarını ona doladı ve çaresiz bir yoğunlukla onu göğsüne çekti. Onun titrediğini hissedebiliyordu, onu boğmak üzere olan kederle mücadele ederken nefesini dikkatlice kontrol ettiğini duyabiliyordu.

"Veda etmeye hazır değilim," diye fısıldadı kızın saçlarına. "Ben de."

Ava yüzünü onun omzuna gömdü, orman ve narenciye kokusunu ve sadece *ona ait* olan o tanımlanamaz kokuyu *içine çekti*. "Hiçbirine hazır değilim. Abigail'in yavaş yavaş yok olmasını ya da kendimi parça parça kaybetmeyi izlemeye hazır değilim. Hayatta kalamayabileceğin bir savaşa seni göndermeye hazır değilim."

"Ama yine de yapacağız."

"Evet. Yine de yapacağız." Ona sarıldı. Uzun bir süre sessizce birbirlerine sarıldılar, ikisi de birlikte olmanın, bütün, güvende ve sevilen hissini hafızalarına kazımaya çalışıyorlardı. Dışarıda, diğerlerinin muhtemelen fısıldaşıp savaşa hazırlandıklarını, gelecek olanlardan endişe ve korku duyduklarını biliyordu.

Ama burada, bu küçük odada, sadece onlar vardı. Fırtınadan önceki bu huzur dolu an vardı.

"Sana bir şeyim var," dedi Serrik sonunda, hafifçe geri çekilerek. Ceketinin cebine uzandı ve loş ışıktaki altın rengi parıltıya sahip bir şey çıkardı: tek bir iplik, güneş ışığı gibi ışığı yakalayan bir bilezik haline örülmüştü. Üzerine dokunmuş kelimeleri, İlk Dil'in özenli detaylarını seçebiliyordu.

"Benim yaptığım bir büyü," diye açıkladı, bileziği Ava'nın bileğine takarken. "Valroy gibi bir şeye karşı fazla koruma sağlamaz, ama... gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya kalırsan, sana birkaç dakika kazandırır. Yapman gerekeni tamamlamak için yeterli zaman."

Ava bileziğe baktı ve sanki kendi hayatı varmış gibi nabız gibi attığını hissetti. "Bu bilezik bu sefer gerçekten bir işe yarıyor mu?" Ona şakacı bir şekilde sordu.

Serrik de gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Evet. İşe yarıyor. Bir cazibeden daha fazlası. Ve..." Sesi kısıldı.

"Serrik..."

"Ve sana hatırlatacak," diye devam etti, sesi yumuşayarak, "bu gece ne olursa olsun, gelecek yıllarda ne olursan ol, yaşarsan... sevdiğini. Bir gün bakıp benim sesimi hatırlamayacağın bir gün gelecek. Sonra da adımı. Yüzüm zamanla silinecek. Hikayelerimiz de öyle. Ama umuyorum, hayır, dua ediyorum - dinleyen varsa, lanet olası tanrılara ve şeytanlara. Beni duyun - bu zavallı aşk sunusuna bakın - *ve bunun en son silinmesine izin verin.*"

Boğazından hıçkırıklar kopardı. Kollarını boynuna dolayarak, sanki denizde bir salmış gibi ona sarıldı. Ağladı. O zamandan beri bu kadar ağlamamıştı...

Gitmek istemiyordu. *Onun* gitmesini istemiyordu.

"Bunun her şeyi çok daha zor hale getirdiğinin farkındasın," dedi adam, sesi duygudan boğuktu.

"Biliyorum." Ava gözyaşları arasında gülümsedi. "Ama aynı zamanda buna değer kılıyor. Bizim bir şeyimiz vardı, Serrik. Aşkımız vardı. Gerçek, dürüst, her şeye rağmen birbirimizi seçtiğimiz aşk. Bu, çoğu insanın tüm hayatı boyunca elde edemeyeceği bir şey."

"Bu yeterli mi?"

"Bilmiyorum. Ama daha fazlasını elde edemeyeceğiz."

Yavaşça başını salladı. "O zaman... sanırım bu bir veda."

"Hayır," dedi Ava kararlı bir şekilde, gözyaşlarını silerek, elinden geldiğince onları silmeye çalışarak. "Bu 'görüşürüz' demek. Çünkü bunun son olduğuna inanmayı reddediyorum. Belki aynı şekillerde olmayacağız, belki aynı insanlar olmayacağız, ama bir şekilde, bir yerlerde... birbirimizi tekrar bulacağız."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmak zorundayım. Bir adım daha ileriye gidebilmemin tek yolu bu." Parmak uçlarına yükselerek onu öptü, tüm sevgisini, umudunu ve çaresiz inancını bu temasa döktü. "Seni seviyorum, örümceğim. Bu hayatta, sonrasında ne olursa olsun, her türlü gerçeklikte, her rüyada, her kabusta, beni bulmak için seçtiğin her yolda... Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, benim Dokumacım." Alnını onun alnına dayadı. "Ne olursak olalım, her zaman ve sonsuza kadar."

Bu kez daha uzun süre öpüştiler, sanki iradeleriyle bu anı sonsuza kadar sürdürebileceklermiş gibi. Sonunda ayrıldıklarında, ikisi de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Geri dönmeliyiz," dedi Ava, her ne kadar içgüdüleri ona burada kalmasını, bu anı mümkün olduğunca uzun süre yaşamasını haykırırsa da.

"Evet." Serrik omuzlarını düzeltti ve Ava, onun sakinliğini zırh gibi geri kazandığını görebiliyordu. "Diğerleri bekliyor olacak."

"Serrik?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim. Her şey için. Bana birisi için önemli olduğumu hissettirdiğin için."

"Teşekkür ederim," diye cevapladı, "kabusun ötesinde değerli bir şey bulduğun için. Benim yaratıldığımdan daha fazlası olabileceğime inandığın için. Her şeye rağmen beni sevdiğin için."

El ele, tiyatroya, diğerlerine, başarı ya da başarısızlık fark etmeksizin ikisini de yok edecek göreve doğru yürüdüler. Ama bir an daha, birbirlerinin dokunuşunun sıcaklığını, tamamen anlaşıldıklarını ve kabul edildiklerini bilmenin mutluluğunu, birini bırakacak kadar sevmenin acı tatlı sevincini yaşadılar.

Korkunç, dünyayı sona erdirecek krizlerin büyük planında, bu çok önemli bir şey gibi görünmeyebilir. Ama o anda, onlara göre, bu her şey gibiydi.

Çünkü bu yeterli olmayabilirdi. Ama sonsuza kadar sürmesi gerekiyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Valroy, savaş kampının kenarında durmuş, uzaktan yanan yangınları, en son şaheserini hayranlıkla seyreden bir sanatçının memnuniyetiyle izliyordu. Duman ve terör kokusu akşam esintisiyle yayılıyor, sonunda serbest kalan kaostan tatlı kokusunu da beraberinde getiriyordu. Bu anı ne kadar zamandır bekliyordu? Kaç yüzyıl boyunca dikkatli siyasi manevralara, bitmek bilmeyen müzakerelere, boğucu *kısıtlamalara* katlanmıştı?

Şimdi, nihayet, uzun hayatında ilk kez nefes alabildiğini hissediyordu.

Arkasındaki ordusu, iyi yağlanmış bir makine gibi verimli bir şekilde gece işine hazırlanıyordu. Üç yüz Unseelie savaşçısı ona katılmıştı, çeşitli türlerdeki silahları keskin ve kana susamıştı. Bazıları dişleri ve pençeleriyle avlanıyordu. Bazıları sihirle. Diğerleri ise parlak zırhları ve gümüş rengi kılıçlarıyla.

Ve geceyi yalnız başlarına avlanmıyorlardı. İnsanların kabuslarından doğan yaratıklar, av köpekleri gibi çevrede dolaşüyor, havada yoğunlaşan dehşeti beslenerek şekilleri değişiyor ve kıvrılıyorlardı.

Ve sonra onun yanında durmayı seçen insanlar vardı - gerçekten de büyüleyici bir gelişme. Bazılarının hayatları için pazarlık yapmaya çalışacaklarını, hayatta kalmak için hizmetlerini sunacaklarını bekliyordu.

Beklemediği şey, kaç kişinin katliamı gerçek bir coşkuyla kucaklayacağıydı. Birkaç kişi, evet, belki.

Ama bu kadar çok mu? Bu kadar *çabuk mu*?

İnsanlar.

"Efendim," Cruinn her zamanki saygıyla yaklaşarak başını eğdi, ancak Valroy şekil değiştirenin dalgalar halinde yayılan tedirginliğini koklayabilirdi. "Keşifçiler, Weaver ve arkadaşlarının hala o opera binasında saklandıklarını bildiriyor. Ve bizim... misafirimiz... işbirliği yapmaya devam etmiyor."

Valroy, yanan ufku düşünmekten vazgeçti. Bir parçası, Kemik Dükü'nün varlığını neredeyse *özlemişti*. Durumla ilgili haberler

kaçınılmaz olarak onun tarafından iletilmiş olacaktı. Şimdi ise sadece endişe vardı. Tedbir. Hiçbir mizah yoktu. Ama bir zamanlar sırttan Izael'in olduğu yerde oluşan boşluk, onun sabrını zayıflık olarak görenlere ne olduğunu hatırlatıyordu.

Bu, onu yok etmenin asıl amacıydı. Ve o zamandan beri kimse ona soru sormamıştı.

"Alexandra direnmeye devam ediyor mu?" Bu söz üzerine neredeyse gülümsedi. Kadının ruhu vardı, bunu kabul etmeliydi. Onu işkence etmek için hazırladığı budaklı ağaca zincirlenmiş, köklerinden ve dallarından kan yavaşça sızarak etini delip özünü emiyor olsa da, direnişini sürdürüyordu. "Ne kadar da tahmin edilebilir."

"Weaver'ın planları hakkında bize hiçbir şey söylemiyor. Ne planladıklarını bildiğini bile doğrulamıyor." Cruinn'in kaşları daha da çatıldı. Cam gibi yaratık her zaman çok duygusal olurdu. "Belki de biz..."

"Hayır." Valroy elini kaldırarak onları susturdu. "Onun acılarını gereksiz yere artırmayacağız. Alexandra bir yem, başka bir şey değil. Onun amacı, sevgili karımı bir seçim yapmaya zorlamak, zaten sahip olduğumuz istihbaratı bize sağlamak değil."

Gerçek şu ki, onların ne planladığını tam olarak biliyordu. *Anne* Morrigan, öngörülerinde çok... cömert... davranmıştı. Neden onun her şeyi görmesine izin vermişti? Dünyaları ayıracak ritüeli, üç bağlantı noktasını, ödenecek bedelleri? Bilmiyordu.

Yine de yaratıcısı, Weaver'a zorla verdiği aynı korkunç bilgiyi ona da göstermişti. Gerçi ona bu bilgiyi çok daha törenli bir şekilde ve fiziksel travma yaratmadan vermişti, diye düşündü.

Ne kadar da düşünceli.

"Ne yapmayı planladıklarını biliyorsun." Bu bir soru değildi. Cruinn ona yeterince uzun süre hizmet etmişti ki, işaretleri tanıyabiliyordu.

"Birçok şey biliyorum, eski dostum." Valroy kampında yürümeye başladı ve kuvvetlerinin düzenini onaylayarak inceledi. Kabus yaratıkları dış çemberi oluşturuyordu, açgözlü varlıkları hiçbir şeyin fark edilmeden yaklaşamamasını sağlıyordu. Unseelie savaşçıları orta alanı işgal etmiş, her yönden gelebilecek tehditlere karşı hazırlıklıydılar. Ve tüm bunların merkezinde, Alexandra'ya kaba ve çarpık bir sunak görevi gören, onun yarattığı kadim ağaç, her şeyin üzerinde yükseliyordu. O da oraya doğru gidiyordu, ama acelesi yoktu.

"Örneğin, Abigail'in geleceğini biliyorum," diye devam etti, gümüş rengi kemiklerden dövülmüş kılıçların ateşin ışığında parladığı bir silah rafını incelemek için durakladı. "Kendine engel olamaz. Tüm gücü ve bilgeliğine rağmen, temelde *iyi* biridir. Kendi seçimleri yüzünden birinin acı çekmesine izin vermez."

"Peki ya örümceği getirirse?"

Şimdi Valroy gülümsedi ve bu korkunç bir manzaraydı. "Oh, getireceğini biliyorum. Çok uzun zamandır sevgili üvey kardeşimle savaşta karşılaşmayı dört gözle bekliyorum." Durdu ve Cruinn'e baktı. "Peki ya sen ve Bayodan?"

Cruinn tereddüt etti. "Ne demek istiyorsunuz, lordum?"

Valroy alaycı bir şekilde güldü. "Zekamı küçümseme, şekil değiştiren. Daha önce, zafere çok yakinken beni bir kez ihanet ettin. Sırtımda başka bir hançer olacağını düşünmez miyim sanıyorsun? Belki de karım tarafından sana verilen bir hançer?"

Şekil değiştirenlerin cam parçası gibi yüzlerindeki korku ifadesi, ondan uzaklaşırken çok zevkliydi. "İkimiz de dersimizi aldık, Kral Valroy. Bedelini ödedik. Sadakatimizi kanıtladık."

"Ve bu nedenlerden dolayı hayatlarınızı bağışlayacağım. Ama sizi burada tutmayacağım." Yüzünü buruşturdu. "İkiniz de buradan gidin. Abigail gelirse ve onun kalbini göğsünüzden söküp çıkarmak zorunda kalırsam, kulaklarımda sizin acıklı ağılamalarınızı duymak istemem."

Cruinn tartışmak istercesine ağzını açtı.

"Bunu ikinci kez söylemeyeceğim. Git." Valroy hırladı. "*Hemen.*"

Bir başka veda. Bir başka sözsüz ayrılık.

Ve Bayodan'ı bile görmeyecekti. Böylesi en iyisiydi. Yaşlı lordun onaylamayan *babacan* bakışlarına dayanamazdı.

Cruinn başını eğip selam verdi ve aceleyle uzaklaştı. Akıllı olsaydı, keçî bacaklı sevgilisini alıp bilgeliği dinlerdi. Ve Abigail ve arkadaşlarının yanına dönmezdi.

Valroy her halükarda şaşırılmazdı. Yürüyüşüne devam etti ve kampın merkezine doğru ilerledi. Orada, Alexandra asılı duruyordu, ağacın gövdesinin kabuğuna gömülmüş halde. Ağacın kökleri derisinin altına girmiş, damar ve arterler gibi koyu çizgiler oluşturmuştu. Ağaç ondan beslenirken, ince, soluk zarın altında siyahımsı kahverengi çizgiler şişmişti.

Cadılıktan Unseelie'ye dönüşen kadın korkunç görünüyordu; mor saçları kanla yapışmış, kolları ve bacaklarını delen köklerin yavaşça kanını emmesi nedeniyle dudakları çatlamıştı. Ama gözleri... Gözleri hâlâ dizginlenemeyen bir öfkeyle yanıyordu.

"İyi akşamlar, canım," dedi Valroy yaklaşırken, kanatlarını sırtında bir pelerin gibi katlayarak. "Konaklamandan memnun olduğunu umuyorum?"

"Siktir git," diye tükürdü Alexandra, ancak bu çabası ona açıkça zor gelmişti. Küçük köklerden biri, dilinin tadının nasıl olduğunu denemeye karar vermiş gibi, ağzının köşesinden kan sızıyordu. "Boş ver, bunu çok seversin."

"Ne dil bu!" Valroy, sahte bir dehşetle elini kalbinin üzerine koydu. "Ben de senin evliliğinde medeni olanın sen olduğunu sanıyordum. Sevgili merhum Izael'in senden neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum, hoş bir şekilde taviz vermeyen bir ruhun var."

Kocasının adının anılması, Alexandra'nın yüzündeki ifadeyi bir anlığına bozdu, ama sonra öfke yeniden kendini gösterdi. "Onu sen öldürdün."

"Onu *idam ettim*. Vatan hainliği suçundan. Görevini duygularının önüne koyduğu için. Bazen, sevgili Alexandra, tek seçeneğimizin yıkım ve *daha büyük* yıkım arasında olduğunu unuttuğu için." Yaklaşarak, özellikle ilginç bir örneği inceleyen bir bilim adamının klinik ilgisiyle onu inceledi. "O, Unseelie'yi benim savaşımın sonuçlarından kurtarmak istedi. Sanki onlar çatışmadan ayrılmış gibi, sanki benim doğuştan gelen kaosumdan etkilenmeyeceklermiş gibi."

"Onlar senin halkın..."

"Onlar sadece birer araç, daha fazlası değil. Tıpkı senin bir araç olduğun gibi. Tıpkı benim bir araç olduğum gibi. Hepimiz, hiçbirimiz henüz nefes almadan çok önce başlayan ve hepimiz toprağa döndükten çok sonra da devam edecek bir senfoninin enstrümanlarıyız." Şaşırtıcı bir nezaketle elini uzatıp kızın yüzüne dokundu. "Aradaki tek fark, ben müzikten keyif almayı öğrenmiş olmam. Bunu en iyi senin anlaman gerekir."

Alexandra zayıf bir hareketle başını onun dokunuşundan uzaklaştırdı. "Sen delisin."

"Belki. Ama ben aynı zamanda *özgürüm*." Etraflarındaki kampı, uzaktan yanan ateşleri, birleşen gerçeklikler arasında dalgalılar gibi yayılan kaosu geniş bir hareketle işaret etti. "Varlığımın ilk kez,

yaratıldığım gibi olmama izin veriliyor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Yüzyıllar boyunca gerçek doğandan daha küçük, *daha az* bir şey gibi davranmak?"

"Birini sevmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum." Alexandra gözlerini kapattı, çektiği işkenceyle ilgisi olmayan bir acıdan yüzünü buruşturdu. "Kendinden daha çok bir şeyi önemsemek. Yaratıldığın halinden daha iyi olmayı seçmek."

Bir an için, sadece bir an için, Valroy kesinliğinin zırhında bir çatlak gibi bir suçluluk hissetti. Çünkü evet, sevginin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Kendinden daha çok birini önemsemenin ağırlığını biliyordu, sevdiği birinin, kendisi olduğu için ondan uzaklaşmasını izlemenin acısını biliyordu.

Ama artık bunun bir önemi yoktu. Değil mi?

Çünkü o da aynı şekilde sevilmemiştii. Aşk her şeyi yenememiştii. Aşk *tam* değildi. Her zaman aşamayacağı bir sınır vardı.

Yani?

O.

"Evet," dedi sonunda, sesinde pişmanlık gibi bir şey vardı. "Ben de o duyguyu bilirim. Ve tam da bu yüzden bu olmalı. Çünkü aşk, Alexandra, evrenin bizim gibi yaratıklara oynadığı en acımasız şakadır."

Ona yaptıklarına rağmen, gözlerinde parıldayan şefkati görmeye dayanamayıp ondan uzaklaştı. "Sevgili Abigail'im geldiğinde neyi seçeceğini biliyor musun? Seni burada asılı, Unseelie için kan kaybeden, çok yavaş ve çok acı verici bir şekilde ölen halde gördüğünde neyi seçeceğini biliyor musun?"

"Beni kurtarmayı seçecek," dedi Alexandra kesin bir şekilde. "Senin yerine... ne planlıyorsa onu seçecek."

"Evet. Öyle yapacak." Valroy'un gülümsemesi sonsuz bir hüznle doluydu. "Aşk yerine görevi, şefkat yerine bilgeliği, benim ihtiyaçlarım yerine birçok kişinin ihtiyaçlarını seçecek. Ve bunu yaparak kendini feda edecek." Alexandra'ya baktı. "Tıpkı senin, Izael'in anısını kurtarmaktansa tüm ırkının hayatta kalmasını seçeceğin gibi. Tıpkı örümceğin, Dokumacısını korumaktansa intikam alma şansını seçeceği gibi. Tıpkı Dokumacının, örümceği olan aşkını feda etmeyi seçeceği gibi."

"Aşkın kaybedeceğini düşünüyorsun."

"Kaybedecek. Çünkü her şey onun peşinden yok olurken aşk hayatta kalamaz," diye cevapladı Valroy, ancak sesinde ikna edici bir ton yoktu. "Aşk bizi öngörülebilir kılar. Bizi... *savunmasız* kılar. Kendi doğamıza aykırı davranmaya, sadece acıya yol açan yolları seçmeye zorlar. Abigail, ben dünyayı yakarken yanımda durabilir. Ama bunu yapmayacak. *Beni seviyor, bir yere kadar. Ama asla* ötesine geçmeyecek."

"O zaman neden onu seviyorsun?" Soru sessizdi, ama savunmasını bir bıçak gibi kesti.

Valroy uzun bir süre sessiz kaldı, gerçeklikler arasında dans eden aurora ışıklarının dans ettiği ufka bakarak. "Çünkü kendime engel olamıyorum," diye itiraf etti sonunda. "Çünkü o, bu kusurlu evrende tek kusursuz şey ve aşkımın ikimizi de yok edeceğini bilsem bile, onu istememek için kendimi durduramıyorum."

"O zaman belki bu bir zayıflık değildir," dedi Alexandra nazikçe. "Belki de seni bir silahtan daha fazlası yapan budur. Morrigan'ın seni yaptığı şeyden daha fazlası. Belki de seni gerçek yapan budur."

"Hayır." Sesi tekrar sertleşti, savunmasızlık anı güneşin önünden geçen bir bulut gibi geçti. "Beni tehlikeli yapan da tam olarak budur. Çünkü seven bir silah, kullanıcısına karşı kullanılabilecek bir silahtır." Ona doğrudan baktı. "Ve bu gece, sevgili karım seni kurtarmaya geldiğinde, görev ile merhamet arasında seçim yaparken, o kılıcın ne kadar keskin olabileceğini tam olarak anlayacak. Bu dünyadaki planlarımın burada bittiğini mi sanıyorsun?" Kıkırdadı. "Hiç de değil. Sevgili annem için söyleyecek sözlerim var. Bir kılıcın ucuyla başlayan ve biten sözler. Ne yazık ki, Dokumacının yardımına ihtiyacım olacak."

"Ne?"

Kıkırdadı. "Hepiniz beni gerçekten aptal sanıyorsunuz." Dönüp gitmek üzereyken durakladı. "Ne olursa olsun, Alexandra, Izael için üzgünüm. Kendi tarzında eğlenceli biriydi. Onu özleyeceğim. Onurlu bir Unseelie'ydi. Gelecek olanlar için fazla onurluydu."

"O zaman neden..."

"Çünkü onurlu adamlar, gerekli kötülüklerin yoluna çıkma eğilimindedir." Valroy arkasına bakmadan omuz silkti. "Ve ben uzun zaman önce merhametin benim için lüks olduğunu öğrendim."

Alexandra'yı ağaçla yavaş yavaş iletişim kurarken bırakarak uzaklaştı. Arkasında, onun ağladığını duyabiliyordu — kendisi için değil, bir daha asla göremeyeceği kocası için, dünyanın geri kalanıyla birlikte yok olacak gelecek için

asla sahip olamayacakları gelecek için, dünyanın geri kalanıyla birlikte yok olacak tüm küçük iyilikler için.

Ses onu kampın kenarındaki komuta pozisyonuna kadar takip etti. Orada, Unseelie generali, zar zor gizlediği endişesiyle bekliyordu. "Emirleriniz nedir, lordum?"

"Bekleyeceğiz," dedi Valroy basitçe. "Beklenti ve korkunun işini yapmasına izin vereceğiz. Sevgili karımın, misafirimize olabilecek tüm korkunç şeyleri hayal etmesine izin vereceğiz." Gülümsedi ve bu sefer gülümsemesinde hiç hüznü yoktu. "Sonuçta korku her zaman gerçeklikten daha güçlüdür."

"Peki ya geldiklerinde?" General kaşlarını çatı.

"Onlar geldiğinde, sevginin gerçekten görevden daha güçlü olup olmadığını göreceğiz." Valroy kanatlarını açtı ve yüzyılların yükünün nihayet omuzlarından kalktığını hissetti. "O zaman, onun seçimi ne olursa olsun, nihayet savaşımızı yapacağız."

Morrigan'ın ona gösterdiği vizyonları düşündü: üç kadının üç gerçekliğe bağlı olduğu, yavaş yavaş kendilerini kozmik güçlere kaptırarak dönüştükleri vizyonları.

Sevgili Abigail'in gümüş ipliklere ve boşluğa dönüşmesi, bilincinin sonsuz olasılıklara dağılması ve sonunda geriye sadece eski halinin yankısı kalması.

Aşk bizi savunmasız kılar, diye hatırlattı kendine. Bizi zayıf kılar.

Ama ateşlerin yanışını izlerken ve damarlarında kan dökme arzusunun sarhoş edici coşkusu hissederken, Valroy bu savunmasızlığın belki de gerçekten yaşamın bedeli olduğunu düşünmeden edemedi.

Bu düşünce aklına gelir gelmez onu kafasından attı. Bu tür felsefi düşünceler, seçim şansı olan yaratıklar için bir lüks idi. O, olduğu şeydi: hiçbir anlam sunmayan bir evrende anlam arayan bir boşluk.

Bu gece, Abigail geldiğinde, ona yanında durması için son bir şans verecekti. Aşkı seçmesi, onun doğuştan yapmaya mahkum olduğu güzel yıkımı kucaklaması için.

Ve o reddettiğinde —ki reddedeceğini biliyordu— sonunda onu, onun gibi bir yaratığın bildiği tek şekilde sevme özgürlüğüne kavuşacaktı.

Onu bırakarak.

Onun daha büyük bir iyilik için kendini feda etmesini izleyerek.

Onun adını, doğası onu yok etmeye zorladığı sonsuz güzel şeyler listesine ekleyerek.

Cennet, diye hatırlattı kendine. Burası cennet.

Boş bir cennet olsa bile.

Uzaklarda ateşler daha parlak yanıyordu ve Valroy, tüm özenli planlarının nihayet güzel ve korkunç bir kaosla sonuçlanacağı gece yarısını beklemek için yerleşti.

Tıpkı Morrigan'ın her zaman amaçladığı gibi. Tıpkı onun her zaman bildiği gibi.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Opera binasının daracık sahne arkası alanı küçük ve klostrofobik geliyordu. Nos, kostüm raflarının arasındaki gölgelerde durmuş, Ibin'in daha önce sayısız kez yaptığı gibi metodik bir hassasiyetle tabancasını kontrol etmesini izliyordu. Hareketleri keskin ve verimliydi, ama omuzlarındaki gerginliği, ellerinin biraz fazla uzun süre durduğunu görebiliyordu.

Yakında ayrılacaklardı. Serrik, Puck ile birlikte Labirent'in kalbindeki ağacı bulmaya gidecekti. Geri kalanlar ise Abigail ve Ava'ya eşlik ederek Valroy ile doğrudan yüzleşeceklerdi. Bu, birlikte son kez yalnız kalışları olabilirdi.

Söylenmesi gerekenleri söyleyebileceği son seferdi.

Gözlerini kapatıp, zihninde kendine yemin etti.

"Ibin," diye fısıldadı. Adının boğazında takılmasından nefret ediyordu.

Lanet olası bir çocuk gibi ses çıkardı.

Kız, hançerlerini tutan deri kayışları düzeltmekten başını kaldırdı, yüzünde bekleyen bir ifade vardı. "Ne var?"

Nos bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. Bir ömür boyu biriken duyguları nasıl itiraf edebilirdi? Gerçek bile olmayan birini sevmenin korkunç, harika acısını nasıl açıklayabilirdi?

En azından geleneksel anlamda gerçek olmayan birini sevmenin korkunç, harika acısını nasıl açıklayabilirdi?

Daha da kötüsü, *kendi* yarattığı birini sevdiği korkunç gerçeği nasıl itiraf edebilirdi?

Bu onu ne tür bir narsist aptal yapıyordu?

"Sana bir şey söylemem gerek." Durdu ve elini ince, koyu saçlarının arasından geçirdi. "Biz... bu gece olmadan önce."

Ibin silahlarını yere bıraktı ve ona dönerek ciddi bir ifadeyle baktı.

"Devam et."

Artık her zamanki giysisi olan akıcı beyaz elbiseyi giymiyordu, ama kostüm deposunda kendisine uygun eski bir asker üniforması bulmuştu.

Onu bu halde görmek, tamamen *mükemmeldi* ve onun her sinirini sızlattı, onu çaresiz bıraktı. Yenilmiş. Kendini durduramıyordu.

"Seni seviyorum." Kelimeler bir barajdan akan su gibi birbirinin üzerine yuvarlanarak hızla döküldü. "Seni hayal ettiğim andan beri seviyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, bencilce, sapkın ve ahlaki açıdan aşağılık olduğunu biliyorum..."

"Hayır." Sesi nazikti ama kararlıydı, onun kendini suçlamasını kesip attı. "Dur."

Ona baktı, gözlerinde tiksinti ya da acıma bekliyordu. Bunun yerine, neredeyse rahatlama gibi bir şey gördü.

Kız sözlerini gülerek söyledi. "Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" Ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Başından beri benim hakkımda ne hissettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerini kapattı. "Biliyordun."

"Sen pencereden atılan tuğla kadar ince düşüncelisin dostum." Ona yaklaştı. "Asıl soru, neden hiç bir şey söylemedin?"

Nos boğazının sıkıştığını hissetti. "Çünkü sen *benim* hayalimsin, Ibin. Seni kendi yalnızlığımdan, kendi ihtiyacımdan yarattım... beni anlayacak birine olan ihtiyacımdan. Senin varlığın benim senden olmanı *istediğim* şeye bağlıyken, senden beni sevmeni nasıl isteyebilirdim?"

"Bunun hakkında ne düşündüğümü gerçekten bilmek istiyor musun?" Ibin'in sesinde daha önce hiç duymadığı bir keskinlik vardı.

Nos sessizce başını salladı.

"Bence bu tamamen saçmalık ve sen kendi yolundan çıkamayacak kadar utangaç olduğun için bahaneler uyduruyorsun." Sözler şaşırtıcı bir şiddetle döküldü. "Kendimi ilk fark ettiğim zamandan neyi hatırladığımı bilmek ister misin? Rüya ile gerçeklik arasındaki o garip yerde ilk kez gözlerimi açtığım zamandan?"

Nos nefesini tuttu.

"Sana baktığımı ve senin gördüğüm en sinir bozucu ve acınası yaratık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Onun şok olmuş ifadesine gülümsemesi genişledi. "Orada sefalet içinde oturmuş, kendin için acınacak halde, kendi değersizliğine o kadar inanmış ki gözlerime bile bakamıyordun. İlk başta sana dayanamıyordum, Nos!"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "O zaman neden..."

"Çünkü sana alıştım, seni inatçı, dikiş dikiş bastard." Elini uzattı ve yüzüne dokundu, parmakları uyumsuz

özellikleri izledi. "Çünkü beni yaratmış olmana rağmen, bir kez bile beni kontrol etmeye çalışmadın. Benim seçtiğimden başka bir şey olmamı asla talep etmedin. Bana kendim olma özgürlüğü verdin, o ben bazen sana acımasız davranırsa bile."

Nos gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti. "Ama gerçek şu ki..."

"Gerçek şu ki," diye sözünü kesti Ibin, "yalnızlıktan bıktım usandım. Sevdiğim birinin yanında durup, duygularının bir şekilde geçersiz olduğunu düşündüğü için kendine eziyet etmesini izlemekten bıktım. Senin bunun yanlış olduğuna kendini inandırdığın için, ben de aynı şekilde hissetmiyormuş gibi davranmaktan bıktım."

"Ibin..."

"Nasıl ortaya çıktığın *umurumda değil*, Nos. Rüya, kabus, kurgu, her neyse... Şu anda buradayım. Düşünüyorum, hissediyorum, seçim yapıyorum. Ve seni seçiyorum, muhteşem felaket." Sesi yumuşadı. "Eğer beni kabul edersen."

Nos bir an için konuşamadı. On yıllardır süren kendinden şüphe duyma, yalnızlık, sevgiye layık olmadığına inanma yükü, fiziksel bir güç gibi üzerine çöktü. Sonra Ibin öne çıktı ve kollarını ona doladı ve tüm o yük bir anda... kalktı.

Onu sıkıca sarıldı, yüzünü saçlarına gömdü, onun varlığının gerçekliğini içine çekti. "Düşündüm ki... çok korkmuştum..."

"Biliyorum." Sesi, Nos'un omzuna yaslanmış halde boğuk çıkıyordu. "Ama artık korkmak için vaktimiz yok. Bu gece yok."

Gölgelerin içinde durdular, sanki iradeleriyle zamanı durdurabileceklermiş gibi birbirlerine sarıldılar.

"Bana bir söz ver," dedi Ibin sonunda, geri çekilip ona bakarak. "Her şeyi."

"Bu gece ne olursa olsun, beni korumak için kendini feda etmeyeceğine söz ver. Kavgada kendimi koruyabilirim, bunu sen de gördün, ve aptalca bir kahramanlık yapmayacağını bilmem gerek." Göğsüne hafifçe vurdu.

Nos gülümsedi ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez, bu gülümseme içtendi. "Söz veriyorum. Sen de aynısını söz verirsen."

"Anlaştık." Parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü, ve bu, onun hayal ettiği her şey ve daha fazlasıydı. Gerçek, sağlam, seçilmiş - onu sevmek için yaratılmış olduğu için değil, sevmeye karar verdiği için.

Ayrıldıklarında, her ikisi de koşullara rağmen gülümsüyorlardı.
Kadın tabancasını kaldırdı ve ona çarpık bir gülümseme attı. "Gidip günü kurtaralım, ha?"

Yıldızlar adına, o kadını seviyordu. "Gidelim."

SERRIK en az yapmak istediği şeyi yapmak zorunda kaldı.

Yarı ırkla konuşmak zorundaydı.

Puck... *büyüleyici* bir yaratıktı. Bildiği kadarıyla Seelie ve Unseelie'nin tek çocuğu. Ama bundan emin olamazdı. Elbette, varlığının büyük bir kısmını sürgünde geçirdiği için bundan neredeyse tamamen emin olamazdı. Hayatının sadece bir kısmını Ağ'ın dışında geçirmiş ve bu süre içinde peri kardeşlerine olan nefretini pekiştirmişti.

Neredeyse kasıtlı olarak.

Bu akşam olacıklara güvenmemek için bir neden daha.

Ama iç çekerek, Goodfellow'u aramak için opera binasına girdi. Onu bulmak zor olmadı, çünkü Puck aynayla canlı bir konuşma, hayır, tartışma yapıyor gibiydi.

Bu tür illüzyonların ilk bakışta görüldüğünden daha fazla anlam taşıdığına oldukça alışkın olan Serrik, gölgelerde durup konuşmayı izledi. Ama ayna onun hareketlerini taklit ediyordu ve onun hareketlerine doğal olmayan bir şekilde tepki vermiyor gibiydi.

"Hayır, seni aptal, *Labirent* dedim, *Faz* değil," diye Puck aynadaki yansımasına tısladı. "Valroy'un kişisel kabus aleminin ortasındaki büyük, korkutucu ağaç, kanlı ay döngüleri değil! O kısmı çoktan hallettik!" "Her şey yolunda mı?" diye sordu Serrik, her zamanki ölçülü adımlarla yaklaştı. Daha kolay hareket edebilmek için insan formuna dönmüştü. "Oh, sadece diğer benliklerimle koordinasyon yapıyorum," dedi Puck neşeyle.

aynadan uzaklaşarak. "Aynı anda her yerde var olmak çok karmaşık. Geçmişteki ben, şimdiki benden daha iyi bildiğini düşünüyor ve gelecekteki ben, olacıklar hakkında gizemli davranmaya devam ediyor. Kedileri gütmek gibi bir şey, ama kediler hepimiziz ve hepimizin nedensellik konusunda farklı görüşleri var. Ve *herkes donutları unuttu*. Kıyamette donutları nasıl unutursun? Ne kabalık!"

Serrik *donutun* ne olduğunu bilmiyordu, ama bir yiyecek olduğunu varsaydı. Ve şu anda tamamen alakasızdı. "Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun, ama sorun değil. Çoğu insan anlamıyor." Puck ellerini çırptı ve arkasındaki ayna örümcek ağı şeklinde çatladı. "Tamam! Ağır savunmalı, korkunç bir cinayet ağacına ulaşım, hemen geliyor. Umarım kanlı zeminlerden korkmuyorsundur."

"Bu... sorun değil," diye cevapladı Serrik kuru bir şekilde. "Ancak, sıkı savunulan kısmı..."

"Oh, o mu." Puck elini küçümseyerek salladı. "Detaylar. Güven bana, bir planım var."

"Planlarının genellikle çok fazla öngörülemezlik içerdiğini duydum."

"Evet, ama asıl mesele de bu, değil mi? Ben Chaos Incorporated'ım, *ticari marka sembolü*" —ding sesi çıkardı—"ve kaos öngörülemez, ve öngörülemezlik şu anda tam da ihtiyacımız olan şey." Puck'ın sırtışı keskin ve fazlasıyla kendinden emindi. "Ayrıca, başka seçeneğimiz yok. Ağaç yok edilmeli ve bunu yapabilecek tek kişi buradaki sensin."

Serrik ona düz bir bakışla baktı. "Farkındayım."

Puck'ın ifadesi bir an için ciddileşti. "Bundan emin misin? Bir kez başladığımızda geri dönüş yok. Valroy elindeki her şeyi sana karşı kullanacak."

"Eminim." Ellerini yanlarında sıktı. "Bu sona ermeli. Öyle ya da böyle."

"Tamam o zaman." Puck havada semboller çizmeye başladı ve gerçeklik etraflarında ısı dalgası gibi parıldadı. "Sıkı tutun ve aşağıya bakmamaya çalış. Alışık değilsen, uzaylar arasındaki boşluk biraz kafa karıştırıcı olabilir."

"Puck," dedi Serrik, tam da etraflarındaki dünya çözülmeye başlarken.

"Evet?"

"Bu eylemde hayatını tehlikeye atma. Ben başarısız olursam diğerleri senin yardımına ihtiyaç duyacak."

Puck'ın sırtışı neredeyse sevgi dolu bir ifadeye dönüştü. "Şu haline bak, ne kadar asil ve fedakarsın. Benim için endişelenme, örümcek. Beni kalıcı olarak öldürmek *çok* zordur. Benim endişelendiğim diğerleri."

Serrik'in dünya kaosa dönüşmeden önce gördüğü son şey, her şey yok olmadan önce Puck'ın delilikle karışık gülümsemesiydi.

Valroy'un kampına ^{yaklaşmak}, normalliğiyle gerçeküstüydü. Birleşmiş manzaradan geçtiler, Boston Common'ın yüzen parçalarını ve insan uygarlığından önceki dillerde ninni söyleyen ağaçları geçtiler ve neredeyse imkansız gerçeklikte başka bir akşam yürüyüşü gibi hissettiler.

Rüzgarda yayılan duman ve kan kokusu hariç.

Sanki birleşmiş gerçekliğin dokusu önlerindeki şiddet tarafından zorlanıyormuşçasına, başlarının üzerinde aurora ışıklarının düzensiz bir şekilde titremesi dışında.

Neredeyse kesin olarak ölümlerine doğru yürüdüklerini bilmeleri dışında.

Ava, Serrik'in sessiz, heybetli varlığını gerçekten özlüyordu.

Abigail öncüydü, her zamanki ruhani zarafeti yerini daha sert, daha kararlı bir tavra bırakmıştı. Onun geçtiği yeri işaretleyen kırmızı çiçekler saniyeler içinde açıp soldu, garip alacakaranlıkta hafifçe parlayan kırmızı yapraklar bıraktı.

Ava onun yanında yürüyordu, Kitabı dünyaya karşı bir kalkan gibi göğsüne sıkıca bastırıyordu. Bazen, bilinçsiz endişesi etrafında gerçeklik bükülürken, farkında olmadan hızını yavaşlatmaya çalışırken tökezliyordu. Aptal beyin.

Arkalarında, Nos ve Ibin el ele yürüyorlardı, daha önceki itirafları yaklaşan kaosun ortasında küçük bir barış balonu yaratmıştı. Onların konuşmalarını görmemişti, ama şu anda davranışları? Nos ile olan etkileşiminin onu harekete geçirdiği açıktı. Ne kadar kısa sürerse sürsün, onlar için mutluydu.

Lysander, insanımsı formunda önlerinde yürüyordu, kuyruğu heyecanla sallanıyordu, Bitty ise tembel daireler çizerek başlarının üzerinde uçuyordu, yanardöner kanatları birleşen gökyüzünün karışık ışığını yakalayıp yansıtıyordu. "O orada," dedi Abigail yumuşak bir sesle, uzak bir tepeyi işaret ederek

karanlık gökyüzüne karşı yanan ateşleri işaret ederek. "Hissedebiliyor musun?"

Ava somurtkan bir şekilde başını salladı. Bu mesafeden bile, o yerin yanlışlığını hissedebiliyordu — gerçekliğin Valroy'un varlığı etrafında ekşimiş süt gibi bükülüp pıhtılaştığını hissedebiliyordu. "Sanki dünyada bir yara gibi."

"O her zaman öyleydi," dedi Abigail üzüntüyle. "Asla tam olarak iyileşmeyen, ama her zaman *acı veren* güzel ve korkunç bir yara."

Bir süre sessizce yoluna devam ettiler, her biri kendi düşüncelerine dalmış halde. Kampa yaklaştıkça, buranın

sıradan bir askeri tesis olmadığı daha da belirgin hale geldi. Kabuslar av köpekleri gibi çevrede dolaşıyor, havada yoğun bir şekilde asılı duran dehşeti beslenerek şekilleri değişiyor ve kıvrılıyordu. Unseelie savaşçıları, yırtıcı bir zarafetle ateşlerin arasında dolaşıyordu.

Ve tüm bunların merkezinde, uzaktan bile görülebilen bir ağaç vardı.

Her açıdan yanlış bir ağaçtı; kendi kötücül yaşamıyla nabız gibi atan, bükülmüş bir kabuk karışımıydı. Neredeyse hiç dalı yoktu ve gövdesi içi boş ve çürümüştü. Ama o, ağacın canlı olduğunu ve *aç olduğunu* biliyordu, çünkü ağacın yüzeyine, korkunç bir süs gibi gömülü, mor saçlı bir figür vardı.

"Alex." Ava, dehşetle midesinin sıkıştığını hissetti.

"Evet." Abigail'in sesi dikkatlice kontrol altındaydı, ama Ava yeşil gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyordu. "O, amacını oldukça açık bir şekilde ortaya koydu."

Son tepeyi aştılar ve aniden Valroy'un savaş kampının tamamını aşağıdan görmeye başladılar. Ava'nın beklediğinden daha büyüktü, daha organize, daha... profesyoneldi. Bu, Ava'nın bir şekilde umduğu kaotik bir kalabalık değildi. Bu, disiplinli ve savaşa hazır bir orduydü.

Ava gergin bir şekilde yutkundu. "Ne yapacağız?"

"İçeri giriyoruz." Abigail başı dik bir şekilde önde yürümeye başladı.

"Ne? Ne?" Ava sendeledi. Bu planın bir parçası değildi. "Sadece gidip... Dalga mı geçiyorsun?"

"Zaten geleceğimizi biliyor. Ve burada olduğumuzu da biliyor." Abigail yürümeye devam etti. "Ona doğrudan saldırmak anlamsız olur. Hayır. Ona yaklaşıp doğrudan konuşacağız."

Arkadaşlarına baktığında, gözlerinde şaşkınlık ve korku gördü. Ama ne diyebilirdi ki? Ne *yapabilirdi ki?* Abigail'i takip etmekten başka bir şey yapamazdı. Bu çılgınlığa kendini adanmıştı. *Siktir.*

Sadece *siktir et.*

"Tabii. Neden olmasın? Neden olmasın? Harika! Müthiş! Hadi hep birlikte Unseelie savaş kampına gidelim. *Siktir git.*" Böylece, gergin bir şekilde, tam da bunu yaptılar. Lysander ve Bitty şimdi onun yanında duruyorlardı ve hepsi Abigail'in arkasında, o korkunç ağacın bulunduğu merkeze doğru yürüyorlardı.

Ve orada, kanatlarını arkasında açmış Valroy'un onları beklediğini gördüler. Varlığı eziciydi — etrafındaki gerçekliği, bir kara deliğin ışığı bükmesi gibi büküyor gibi görünen bir çekim gücüydü. O muhteşem ve korkunçtu, düşüşünü sevmeyi öğrenmiş bir düşmüş melekti.

"Sevgili karım," dedi, durumuna rağmen konuşma tonuyla. "Seni tekrar görmek ne güzel. Ve arkadaşlarını da getirmişsin! Ne kadar düşüncelisin. Hm. Ama bu akşamki ziyafetimiz için örümcek görmüyorum. Merak verici. Acaba nerede saklanıyor?"

Abigail öne çıktı ve aniden boyu uzamış, daha asil görünmeye başlamış, bir demirci ocağının ısısı gibi etrafına güç yaymaya başlamıştı. "Onu bırak, Valroy. Alex senin elinde kötü muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadı."

"Kötü muamele mi?" Valroy içtenlikle güldü. "Sevgili Abigail, o benim sarayında yaşıyor. Onunla ne yapacağıma ben karar veririm." Yüzündeki ifade ciddileşti. "Ama onun neden burada olduğunu biliyorsun. Sana ne seçeneği sunduğumu biliyorsun."

"Biliyorum." Abigail sesini yüksek tuttu. "Ve cevabım aynı."

Ava etrafına bakındı. Etrafları sarılmıştı ve her geçen dakika daha da sarılmış oluyorlardı. Kabuslar, Unseelie ve hatta tepeden tırnağa silahlanmış insanlar etraflarını çeviriyordu. Durum *kötüye* gidiyordu.

Abigail'in lanet olası bir planı olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu.

Valroy sadece Kraliçesi ve aralarındaki tartışmaya odaklanmıştı. "Cevabın hala aynı mı? Bunun sana neye mal olacağını bilerek mi? Seçimin seni yavaş yavaş yok olmaya, parça parça yok olup gitmeye, geriye sadece bir yankı kalana kadar izlemeye mahkum edeceğini bilerek mi?" Kollarını genişçe açtı. "Benimle birlikte dur, Abigail. Bu kırık dünyayı birlikte yakalım ve küllerinden güzel bir şey inşa edelim."

"Peki ya evet dersem?" Abigail'in sesi sakindi, ama Ava onun altında yatan acıyı duyabiliyordu. "Seninle birlikte olmayı seçersem ne olacak? Halkıma ne olacak? Zaten kılıçtan geçirdiğin ve sığır gibi katlettiğin insanlara ne olacak?"

"Onlar artık önemli değil. Hiçbir zaman önemli olmadılar," diye cevapladı Valroy basitçe. "Sadece biz varız, yüzyıllardır aramızda yanan aşk var, sonunda olmamız gereken şey olabilme özgürlüğü var."

"Kendini dinle." Abigail ona doğru bir adım attı. "Ve senin aşk ve fedakarlık sözlerin iki ucu keskin bir kılıç gibi. Özgürlükten bahsediyorsun, ama sen her zaman benim tamamen teslim olmamı istediniz. Söylesene kocacığım, *beni* gerçekten sevseydin, benimle olmak için savaşını feda etmez miydin?"

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Bir an için Ava, Valroy'un yüzünde belirsizlik gibi bir şey gördüğünü sandı.

Sonra ifadesi sertleşti. "Bu seçim, ben yaratıldığım anda benim için yapıldı, aşkım. Kurt'tan köpek olmasını istiyorsun. Ben sadece yaratıldığım şeyim."

"Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun." Abigail bir adım daha öne çıktı. "Bu senin için karar verilen bir şey değildi. Bunu seçtin çünkü yaratılma amacının ötesine geçmek, sana amaçsızlığın dehşetini yaşıtıyor. Bana cevap ver, etrafına bak ve bir kez olsun söyle, *gerçekten istediğin bu mu?*"

Valroy'un gözleri ani bir öfkeyle parladı. "Nasıl benim isteğimi sorgulayabilirsin?"

"Hayır," dedi Abigail yumuşak bir sesle. "Cesaret edeceğim. Sen korkuyorsun."

"Korkmuyorum. Ben korkunun *ta* kendisiyim." Dişlerini göstererek ona hırladı.

Abigail içini çekti ve üzgün bir şekilde başını salladı. "Seni seviyorum Valroy. Seni her zaman sevdim." Elini göğsüne dövme yapılmış labirente koydu ve sesi daha yumuşak bir tona büründü. "Ama senin varoluşunun tek nedeni olduğuna inandığın şeyi hiçbir zaman hoş görmedim. Çünkü ben seni sadece etrafındakilerin boğazını kesmek için yapılmış bir bıçak olarak değil, bir bütün olarak görüyorum."

"Öyle mi?" Acı bir şekilde alay etti. "Peki, senin istediğin neyim? Seni seven ve *itaatkar* bir koca mı? Uysal ve zayıf mı? Belki de resim yapmaya ya da tığ işi örmeye başlamalıyım?"

"Sadece sen iradeyi kölelik olarak görürsün." Ava'ya, Abigail'in bu tartışmayı çoktan kaybettiğini bildiğini gösteren bir kederle onun öfkesine karşılık verdi. Başından beri kazanılması mümkün olmayan bir tartışmaydı. "Senin *Valroy* olmanı isterim. Ne daha fazlasını, ne daha azını." Kıkırdadı. "Aslında, yaban domuzu ile yetinirdim."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. İki muazzam güç, yüzyıllardır süren trajik bir durumda kilitli kalmıştı.

Sonra Valroy güldü ve sesi kırılan cam gibi bir ses çıkardı. "O zaman her zamanki gibi bir çıkmaza girdik, aşkım. Sen değerli görevin yerine beni seçmeyeceksin, ben de kendimden başka bir şey seçemem." Hala ağaca sıkışmış olan Alex'e doğru eliyle işaret etti. "Söylesene sevgilim, onu neden serbest bırakayım? Hepiniz kendinizi hiçliğe feda edebilmeniz için mi? Aşkınızı ilkel bir kurban gibi boşluğa sunabilmeniz için mi?"

Sesi daha yüksek, daha tutkulu hale geldi. "Anlamıyor musun? Bu anlamsız! Dünya her zaman daha fazla fedakarlık, daha fazla acı, daha fazla güzel şeyin gerekliliğın pençesine atılmasını talep edecek. Morrigan oturuyor

ve gülüyor, bizi satranç tahtasındaki taşlar gibi hareket ettiriyor, biz de itaatkar kuklalar gibi onun melodisine göre dans ediyoruz!"

Valroy kanatlarını sonuna kadar açtı. "Tek çözüm her şeyi yok etmek! Tüm yaratılışı ait olduğu boşluğa indirgemek! Morrigan'ın bize yaptıklarının hesabını sormak! Ya da belki de onu, *sevgili kardeşim* onun için özenle inşa ettiği hapishaneye nihayet hapsetmeliyiz." Sırıttı. "Aah... evet, ne harika bir plan. Ava canım, neden buraya gelmiyorsun? Sana bir teklifim var."

"Ne?" Ava gözlerini kırpı.

"Sevgili örümceğinin hayatta kalmasına izin vereceğim. Seelie'nin hayatta kalmasına izin vereceğim. Hatta *bazı* insanların hayatta kalmasına bile izin vereceğim." Bu fikir ona iğrenç geliyormuş gibi burnunu kırıstırdı ve elini küçümseyerek salladı. "Planladığın gibi dünyaları parçalayabilirsin. Alex'i Tir n'Aill'in dayanak noktası olarak gönder. Sen, en sevdiğin kardeşinle birlikte Dünya'ya git, aklını kaybetmeyesin. Ama Morrigan'ı kullanarak Ağ'ı yerinde sabitle." Valroy güldü. "İşte! Bu harika bir uzlaşma değil mi?"

Abigail dehşete kapılmıştı. "Morrigan'ı sonsuza kadar bir hapishaneye kapatacaksın. Irkımızın yaratıcısını. *Anneni*. Böyle bir şey olursa, büyümüze, hepimize ne olacağını kim bilebilir?"

"Kesinlikle, şimdiye kadar yaşadıklarımızdan daha kaotik olmaz. O tüylü kaltak kraliçeye ne kadar sevgi duyuyorsun ki?" Diye alaycı bir kahkaha attı. Neşesi kayboldu. "Ve seni kaybetmekten daha trajik de olmaz, aşkım. Morrigan ile senin arasında seçim yapmak, seçim yapmak değil ki."

"Onu nasıl tuzağa düşürmeyi planlıyorsun?" Abigail kaşlarını kaldırdı.

"Weaver. Ya da Puck. Ya da ben." Valroy omuz silkti. "Anlaştığımızda, bu iş kolayca halledilebilir."

"Hayır." Abigail başını salladı. "Hayır, sana güvenilmez. Bu bir oyalama taktiği, bir hile, başka bir şey değil."

"Buna karar vermek *sana* düşmez." Valroy Ava'ya döndü. "Ne dersin, Weaver? Abigail mi, Morrigan mı? Savaş mı, barış mı?"

"Ne *oluyor lan?*" Ava yarım düzine adım uzaklaştı. "Bunu bana yüklemeyin, sizi iki şişirilmiş telenovela." Elini gözlerine koydu ve inledi. "Bana bir saniye ver." Gökyüzüne bakarak, yıldızların dönmesini ve dünyalar arasındaki auroraların titreyip yanmaya devam etmek için mücadele etmesini izledi. "Valroy, eğer kabul edersem ve sana güvenebilirsek ve Morrigan'ı Ağ'a sokabilirsek, savaşın ne olacak?"

"Devam ederim. Sana söyledim, bazıları hayatta kalacak." Bunu, market alışverişine çıkacağını söyleyen bir adam kadar rahat bir şekilde söyledi.

"Ama milyonlarca kişi hayatta kalamayacak," diye işaret etti Ibin.

"Ee?" Valroy hem eğlenmiş hem de mutlu bir şekilde bilgisiz görünüyordu.

"Ve ateşkes yapmayı kabul ettiğini söyleyen bile, yine aynı saçma sapan antlaşma olur." Ava gözlerini kapattı ve tanıdık bir yenilgi hissi onu sardı. "Bu, aynı yılanın tekrar tekrar kendi kuyruğunu yemesi gibi bir şey."

"Aynen öyle, Ava." Abigail konuştu. "Bu döngüyü sonlandırmalıyız, bunu yaparak kendimizi yok etsek bile. *Onu* yok etmemiz gerekiyor." Ava'ya döndü. "Büyüyü başlat."

Ava, Kitabı açtığında kalp atışlarının hızlandığını hissetti, sayfalar sanki hiçbir yerden gelmeyen bir rüzgarda dalgalanıyordu. Ritüelin sözleri oradaydı, zihninde net bir şekilde yanıp sönüyordu, ama tereddüt etti. Bir kez başladığında, geri dönüşü olmayacaktı. "Abigail..."

"Beni yok etmek mi istiyorsun, aşkım? Pekala. Zincirlenmişken ne kadar iyi savaşabileceğini göreceğiz." Valroy hırladı. "Saldırın!"

Abigail gülümsedi. "Biz de *senin* nasıl mücadele ettiğini göreceğiz." Aniden etraflarındaki zemin değişmeye başladı. Kırmızı çiçekler yerden dalgalar halinde fışkırdı, yaprakları garip ışıktaki taze kan gibi parlıyordu. Ama bunlar Ava'nın daha önce gördüğü nazik, dekoratif çiçekler değildi. Bunlar tamamen farklı bir şeydi: Valroy'un güçlerine güneşi takip eden ayçiçekleri gibi yönelen yırtıcı, *aç* şeylerdi.

En yakın kabus yaratıkları, çiçekler onları yutarken çığlık attılar, çiçekler onların özünü emdikçe şekilleri çözüldü. Unseelie savaşçıları geri çekilmeye çalıştılar, ama çiçekler onları takip etti, doğal olan hiçbir şeyin büyümeye hakkı olmadığı kadar hızlı büyüdüler ve savaş alanını güzel bir ölüm bahçesine çevirdiler.

"Sonunda, evet!" Valroy'un sesi, Abigail'in saldırısı karşısında ordusu dağıldığı halde gerçek bir sevinçle doluydu. "Nihayet, Gle'Golun'unu savaşta kullanıyorsun! Dişlerini gösteriyorsun! Senin kaderinde olan buydu, aşkım —pasif bir koruyucu değil, serbest bırakılmış bir doğa gücü!"

Abigail cevap vermedi. Dikkatini tamamen çiçeklerine vermiş, neredeyse bir senfoni yönetir gibi hareketlerle onların büyümesini yönlendiriyordu. Gücünün dokunduğu yerde, gerçekliğin kendisi yeni olasılıklarla çiçek açıyor gibiydi.

Ava, ritüelin bilincini çekip dikkatini istediğini hissetti. Sözler oradaydı, söylenmeyi bekliyordu, gücün deseni dokunmaya hazırды. Ama başlamak için sesini yükselttiğinde, üzerine bir gölge düştü.

Valroy, mümkün olamayacak kadar hızlı hareket ederek onun üzerinde duruyordu, kılıcı kaldırılmış ve karanlık bir ateşle parlıyordu. Yüzünde neredeyse pişmanlık vardı. "Üzgünüm, küçük Dokumacı," dedi, durumuna rağmen sesi nazikti. "Ama hepimizi tekrar ayrı dünyalara hapsetmene izin veremem. Belki de Dokumacının gerçekte ne kadar ölümsüz olduğunu keşfetme zamanı gelmiştir."

Kılıç alçalmaya başladı ve Ava kendini kendi ölümüne bakarken buldu, Kitabı göğsüne sıkıca bastırılmış, dudaklarında ritüel yarı tamamlanmış halde.

Kılıç ona doğru inerken zaman yavaşlamış gibiydi ve Ava, her şeyin böyle mi sona ereceğini merak edecek kadar zamanı vardı — asil bir fedakarlık ya da trajik jestlerle değil, çelik, kan ve şiddetin basit matematiğiyle.

Kılıç havayı keserek kalbine doğru ilerledi ve Ava gözlerini kapattı, bir yerlerde birinin onun denediğini hatırlayacağını umarak.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Labirentin kalbini çevreleyen orman ve yıkık taş yapı, tüm doğa kanunlarına aykırı bir şekilde çarpık ve açgözlü, yaşayan bir kabustu. Kabuğu kararmış kemik gibi olan kadim ağaçlar, çarpık ve bükülmüş gökyüzüne uzanıyordu, dallarının uçlarında eski ve kokuşmuş kan renginde özsu damlayan dikenler vardı. Hava, Serrik Valroy'un bölgesinin derinliklerine doğru ilerlerken, yağ gibi cildine baskı yapan bir kötülükle doluydu.

Arkasında, Puck'ın dikkatleri başka yöne çekmek için yarattığı kaosun sesleri giderek zayıflıyordu — Valroy'un dış savunmasının dikkatini çeken gümüş ışık patlamaları ve çılgın kahkahalar. Önünde sadece karanlık ve ölüm vaadi vardı.

Serrik ikisini de memnuniyetle karşıladı.

Güneş ışığı ve güvenliğin dünyasına hiç ait olmamış bir varlığın akıcı zarafetiyle çalılıklar arasında ilerledi. İnsan görünüşü çoktan kaybolmuş, gerçek formunun muhteşem dehşeti ortaya çıkmıştı: onu ölümcül bir hassasiyetle ileriye taşıyan yedi örümcek bacağı, etrafındaki yırtıcı ormandaki her gölgeyi, her hareketi takip eden çok sayıda altın rengi gözü.

İlk saldırı yukarıdan geldi. Bir insanın gövdesi kadar kalın bir dal, yılan hızıyla aşağıya doğru savruldu, dikenli ucu kafatasını delmeyi hedefliyordu. Serrik kaçmaya zahmet etmedi. Bunun yerine, bir elini kaldırdı ve saldırgan dalı tereyağını kesen sıcak tel gibi kesen altın iplikler saldı.

Kesilen dal ıslak bir sesle yere düştü ve kıvrılmaya ve yeniden şekillenmeye başladı.

"İsrarcı," diye mırıldandı, adımını bozmadan seğiren odunun üzerinden atladı. "Ama anlamsız." Sesindeki klinik soğukkanlılık, onu ileriye iten çaresizliği hiç yansıtmıyordu.

Eskiden Ağ'ı kullandığı gibi etrafındaki uzayı büküyordu. Cilalı mermer duvarlar ağaçlardan fırlayarak onları eğip büküyor, yarattıkları labirentle birleşerek hakimiyet için savaşıyordu. Ama labirent

Böyle beklenmedik bir davetsiz misafire hazırlıklı değildi ve bu, ona geçitlerini kesmek için birbirine sıkıca yapışmış çalılıkların ve ağaç gövdelerinin oluşturduğu kıvrımlı labirentte bir kestirme yol sağladı.

Her yönden daha fazla dal ona saldırdı, ağaçlar da onun varlığını, enfeksiyonu tanıyan bir bağışıklık sistemi gibi fark ederek uyandı. Serrik, mekanik bir verimlilikle saldırıdan kurtuldu, parmaklarından akan altın iplikler karmaşık desenler oluşturarak saldırı ormanı yakacak oduna dönüştürdü. Gücünü korumak için hiçbir çaba sarf etmedi, önündeki zorluklar için kendini korumaya çalışmadı.

Neden yapsın ki? Bu anın ötesinde onu bekleyen tek şey, başarısızlık ve kayıp olacağı kesindi.

Ayaklarının altındaki zeminden, piton kadar kalın ve zehir sızdıran dikenlerle kaplı bir kök fışkırdı. Serrik'in tepkisi anında oldu —iplikler aşağı doğru fırladı, kökü sardı ve taşı ezmeye yetecek kadar kuvvetle büzüldü. Kök, kırılan kemik sesi gibi bir sesle koptu, zehirli özünü bacalarına sıçradı. Kitişli derisine değdiği yerde tısladı ve buhar çıktı, ama hissettiği acı önemsizdi. Alakasızdı.

Ne kadar derine inerse, orman o kadar saldırganlaşıyordu. Dikenli sarmaşıklar havada çırpınır gibi sallanıyor, çiçekler açılıp iğne dişleri ortaya çıkıyor ve zeminin kendisi ayaklarının altında kayıyor ve çöküyor gibi görünüyordu. Her saldırı aynı soğuk verimlilikle karşılanıyordu — mekanik bir hassasiyetle kesen, bağlayan ve yok eden altın iplikler.

Önündeki bir grup ağaç hareket etmeye başladı, gövdeleri yarılayarak sindirim asitleriyle kaplı içi boş odacıkları ortaya çıkardı. Devasa sürahi bitkileri gibi ona doğru sallanarak, çok yaklaşacak kadar aptal olan her şeyi yutmaya ve eritmeye hazırdılar. O tereddüt etmeden yavaşladı.

Bunun yerine, kendine bir büyü mırıldanmaya başladı ve iplikleri, yırtıcı ağaçlar arasında karmaşık bir ağ oluşturdu. Bitirdiğinde, sadece ilerlemeye devam etti.

Ağaçlar aynı anda saldırdı, ağları gövdelerini hassas bir şekilde hesaplanmış açılarda keserken, açık ağızları boş havayı kapattı. Mükemmel bir senkronizasyonla devrildiler, devasa bedenleri yıkım senfonisiyle orman zeminine çakıldı.

Serrik, kalıntıların üzerinden bakmadan geçti, gözü çoktan bir sonraki engele odaklanmıştı. Uzun bacaklı, ceset gibi kuşlar, çok sayıda kanadı ve çürümüş, keskin dişlerle dolu gagalarıyla ağaçların tepesinden aşağıya süzüldü.

"Yeter." Cevabı aynıydı. İplikler mükemmel bir spiral şeklinde yayıldı, yaratıkları uçuşlarının ortasında yakaladı ve cerrahi bir hassasiyetle parçaladı. O ilerlemeye devam ederken, etrafına tüyler ve daha az tanınabilir parçalar yağdı. "Hepsi bu mu?" diye sordu karanlığa, sesinde meydan okuma yoktu, sadece yorgunluk vardı. "Elinden gelenin en iyisi bu mu, kardeşim?"

Sanki cevap verircesine, etrafındaki orman değişmeye başladı. Ağaçlar uzadı, dalları başının üzerinde birbirine dolanarak yukarıdan süzülen az miktardaki ışığı engelledi. Zemin yumuşak ve esnek hale geldi, bataklık gibi onu içine çekerek örümcek bacaklarını hapsedmeye çalıştı. Zehirli sporlar havayı doldurdu ve kabuklu ve elektrikli öfkeyle parıldayan çeneleri olan, böcek sayılmayacak yaratıklar ağaç kabuğundaki çatlaklardan çıkmaya başladı.

Serrik hepsine aynı boş sakinlikle karşılık verdi. İplikleri altın rengi bir ölüm kasırgasına dönüştü, saldıran yaratıkların sürülerinden yollar açtı, tutunan sarmaşıkları kesti ve zemin onu yutmaya çalıştığı anda onu sağlam yüzeylere sabitledi. Kendini yormayı umursamadı.

Devasa bir örümcek benzeri yaratık, yukarıdaki gölgelikten düştü — kendi şeklinin kaba bir taklidi, cızırtılı çeneleri ve zehir damlayan iğneleriyle. Boyutu onun üç katıydı ve çok sayıda gözü kötü niyetli bir açlıkla parlıyordu. Serrik ona rahatlamaya yakın bir duygu ile baktı.

"Sonunda," diye fısıldadı ve kendini yukarı doğru fırlattı.

Savaş kısa ve acımasızdı. Yaratık güçlüydü ama tahmin edilebilirdi, Serrik'in hassasiyet ve geometriyi kullandığı yerde, o kaba kuvvet ve zehire güveniyordu. İplikleri bacaklarını sardı, kitinin etle birleştiği eklemleri buldu ve büzüldü. Sahte örümcek parçalara ayrılmış olarak yere çakıldı, ölüm sancıları etrafındaki ağaçları salladı.

Serrik parçaların arasına indi, yorgunluğuna rağmen nefesi düzenliydi. Uzakta, ay ışığının soluk parıltısını görebiliyordu — Labirentin kalbi, Valroy'un ağacının beklediği yer. Bu manzara onu kararlılık veya umutla değil, kemiklerine işleyen bir yorgunlukla doldurdu.

Yakında her şey bitecekti. Yakında Valroy'un yaşam kaynağı olan ağaçla yüzleşecek ve onu yok ederek, neredeyse kesin olarak kendini de yok edecekti. Matematik oldukça basitti: O güçlüydü, ama aynı zamanda yalnızdı ve ağaç sadece aç bir orman tarafından korunmuyordu.

Ava'yı düşündü, muhtemelen o anda kendi imkansız savaşıyla yüzleşiyordu. Ne olursa olsun onu seveceğine söz verdiğinde gözlerindeki bakışı düşündü. Onun için ördüğü bileziği düşündü ve sesinin ve yüzünün hatıraları çoktan silindiğinde bileziğin anlamını hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti.

O ilerlerken orman saldırısına devam etti, ama artık neredeyse formalite gibi geliyordu, sanki Labirent onun hayatta kalmasına karşı kayıtsızlığını hissedebiliyormuş gibi.

Serrik her şeyi kesip biçti, her hareketiyle hedefine biraz daha yaklaştı. Korku, şüphe, umut hissetmiyordu, sadece hikayesinin burada sona ereceğine dair soğuk bir kesinlik hissediyordu. Ve belki de en iyisi buydu. Belki de bazı hikayelerin mutlu sonları olmaması gerekiyordu. Belki de bazı yaratıklar, şiddet ve kayıplarla çok fazla yaralanmış, kurtuluşu hak etmemek için çok fazla lekelenmişti.

Önündeki parıltı daha da parlaklaşıyordu ve Serrik, uzun ve şiddet dolu varlığının son perdesi için kendini hazırladı.

Valroy onun elinde ölecekti.

Ve karşılığında, onun da ölümü gelecekti.

En azından, diye düşündü acı bir memnuniyetle, bu, her zaman olduğu gibi bir kabusa yakışır bir son olacaktı.

Kılıç, gece gökyüzünden kopan bir parça gibi Ava'ya doğru düştü. O, bunun faydasız olduğunu, et ve kemiğin böyle bir kılıcı asla durduramayacağını bilerek, içgüdüsel olarak kolunu kaldırdı...

Serrik'in ona verdiği bilezik canlandı.

Altın iplikler, bir yıldızın doğuşu gibi bileziğin dokunmuş kısmından fırladı ve anlaşılması imkansız geometrik desenler halinde dışa doğru genişledi. Bir kalp atışı süresinde etrafında mükemmel bir kubbe oluşturdular, her bir iplik, havayı kristal bir şarap kadehinin kenarını tıkırdatmak gibi şarkı söyleten bir güçle uğuldiyordu. Valroy'un kılıcı bu bariyere çarptığında, kılıç sadece durmakla kalmadı, bıçak *parçalandı*.

Gümüşten ve kim bilir ne tür bir sihirden yapılmış olan kılıç, parçalara ayrıldı ve kırık cam gibi ayaklarının dibindeki çimlere dağıldı. Valroy'un elindeki kılıç sapı küle dönüştü ve Valroy, boş avucuna şaşkınlıkla bakakaldı.

Bir an için tam bir sessizlik oldu. Sonra Valroy gülmeye başladı.

"Ne kadar *dokunaklı*. Örümceğin sevgilisine son hediyesi. Seni birkaç dakika daha güvende tutacak güzel bir süs." Mavi gözleri, onu çevreleyen ipliklerden oluşan kubbeyi incelerken parıldıyordu, kafeslenmiş bir kaplan gibi ileri geri yürüyerek. "Ama bunun beni durduracağını mı sanıyorsun, küçük Dokumacı? Birkaç altın iplik *yıkımı* engelleyebilir *mi* sence?"

Kubbe çoktan titremeye başlamıştı, Serrik'in içine dokuduğu güç yavaş yavaş tükenirken iplikler inceliyordu. Ava'nın muhtemelen sadece birkaç dakikası vardı.

Ama dakikalar yeterli olabilirdi.

"Şimdi, Abigail!" diye bağırdı, sesi koruyucu bariyerin içinde garip bir şekilde yankılandı.

Seelie Kraliçesi'ne iki kez söylemeye gerek yoktu. Savaş alanında yavaşça ilerleyen kırmızı çiçekler aniden çılgınca büyümeye başladı, yaprakları açılıp hançer büyüklüğünde dikenleri ve aç bir ışıkla titreyen merkezlerini ortaya çıkardı. Gle'Golun, tasmalarından kurtulmuş aç köpekler gibi onun iradesine uydu ve Valroy'a doğru kıpkırmızı ölüm dalgaları halinde hücum etti.

Valroy, Ava'nın koruyucu kubbesinden uzaklaştı, dikkati aniden ilerleyen çiçekler ve onlara komuta eden kadın arasında bölündü. "Evet, aşkım!" diye Abigail'e seslendi, sesi, dikenli dişlerle dolu çiçeklerin onu ısırmaaya çalıştığı çiçek kümelerinden uzaklaşırken bile sevinçle doluydu. "Sen benimle gerçek niyetle savaşıyorsun!"

Abigail cevap vermedi. Yüzü, ölümcül danslarında çiçeklerini yönlendirirken, Ava'nın bulunduğu yeri çevreleyen bir çember oluştururken ve aynı zamanda Valroy'u geri püskürtürken, mükemmel bir konsantrasyon maskesi gibiydi. Gle'Golun'un yere değdiği yerde, toprak canlanmış gibi görünüyordu, kökler ve sarmaşıklar, çok yaklaşan Valroy'un güçlerini sararak yakalamak için patlıyordu.

Ava, saldırı arasındaki boşluklardan diğerlerini görebiliyordu. Lysander kedi formuna dönüşmüş ve Alex'in sıkışıp kaldığı kıvrımlı ağaca tırmanıyordu, pençeleri kabus gibi kabuğa tutunuyordu. Bitty onun yanında uçuyordu, minik elleriyle mor saçlı kadını tutsak eden kökleri ve dalları demir bıçakla kesiyordu.

"Dayan!" Bitty, Alex'e seslendi, bıçağıyla kalın köklerden birini kesmeye başlarken sesi çabayla gerilmişti. "Seni

alacağınız!"

Alex'in cevabı zayıf ama meydan okuyucuydu. "Nihayet," diye nefes nefese söyledi, ağzından kan sızıyordu. "Beni bütün gece burada bırakacağınızı sandım."

Nos ve Ibin, ağaç ile ilerleyen Unseelie savaşçıları, kabus yaratıkları ve Valroy'u takip etmeyi seçen insanlar arasında pozisyon almışlardı. Uyumsuz fae, imkansız zorluklarda hayatta kalmayı öğrenmek için ömürlerini harcayan birinin verimliliğiyle savaşıyordu, kılıcı saldırganları kesip biçiyordu. Ava, dürüst olmak gerekirse, etkilenmişti. Onun gibi birinin bu kadar iyi hareket edebileceğini düşünmemişti.

Onun yanında, Ibin tabancasıyla düşmanlarına ateş ediyor, çok yaklaşan veya siperden onlara ateş eden insanları hedef alıyordu.

"Arkan!" diye bağırdı Nos, kurt ile endüstriyel öğütücü arasında bir melez gibi görünen bir kabus yaratığını durdurmak için dönerek. Kılıcı, yaratığın kafasını temiz bir şekilde kopardı ve yaratık duman ve acı bir anıya dönüştü.

"Görüyorum!" diye cevapladı Ibin, sayıca üstünlüklerini kullanarak onu alt etmeye çalışan üç Unseelie'nin yan saldırısına karşı koymak için harekete geçmişti bile. Hatalarını çabucak ve kesin olarak anladılar. Üç kurşun. Üç ceset.

Ava kendini savaştan uzaklaştırıp elindeki kitaba odaklanmaya zorladı. Sayfalar, her yerden ve hiçbir yerden gelen bir rüzgarda dalgalanıyordu. Etrafında bir güç oluştuğunu, dünyaları parçalayıp yeniden inşa edecek sözleri söylemeye başladığında gerçekliğin büküldüğünü ve çarpıtıldığını hissedebiliyordu.

Konuştığında, kendi sözlerini bile duyamıyordu. Sanki hiç var olmamışlar gibi, ya da var olmamaları *gerekiyormuş gibi*. Konuştuğu dil, tanıdığı bir dil değildi. Bilmediği bir dildi. Konuşulmaması gereken bir dildi, çünkü... şey?

Dünyaları parçalayabilirdi.

Bu yüzden zihni onları reddetti. Onları duymaması gerektiğini söyledi.

Ama etkileri anında ve eziciydi. Gerçeklik, fırtınadaki bir gemi gibi etrafında sallanıyordu ve üç birleşik dünya arasındaki bariyerlerin gerilmeye ve çatlamaya başladığını hissedebiliyordu. Dünya, Tir n'Aill ve Ağ — hepsi, basınç altında parçalanmak üzere olan üç cam parçası gibi birbirine bastırılmıştı. Şimdi, onları nazikçe, dikkatlice — dikkatlice — birbirinden ayırması gerekiyordu. İşleri daha da kötüleştirmeden.

Bilirsin, senin yaptığın gibi.

Kırmızı kabloyu kesme, Ava.

Baskı yapma.

Savaşın kaosunun ortasında, Valroy'un onun ne yaptığını fark ettiği an yüzünü gördü. Yırtıcı eğlence kayboldu, yerine soğuk ve korkunç bir şey geldi.

"Hayır," dedi ve sesi o kadar mutlak bir otorite taşıyordu ki, Abigail'in çiçekleri bile tereddüt etmiş gibiydi. "Sanmıyorum."

Sonrasında olanlar görkemli değildi. Dramatik ya da gösterişli değildi, gök gürültüsü ve şimşek eşlik etmiyordu. Tam da sadeliği nedeniyle korkunçtu.

Valroy hiçbir hareket yapmadı. İlahi güçleri çağırmadı, kanatlarını açarak teatral bir gösteri yapmadı.

Buna ihtiyacı

yoktu.

O sadece... *vardı*.

Ve etrafındaki her şey... *yok oldu*.

Değişim, durduğu yerden sakın suya atılmış bir taş gibi dalgalar halinde yayıldı. Saldırını sürdüren Unseelie savaşçıları ortadan kayboldu. Bir an önce kılıçlarını kaldırmış, savaş çılgınlıkları atıyorlardı, bir an sonra ise bulundukları yerde sadece boşluk vardı. Ne cesetler, ne küller, ne de hiç var olmuş olduklarına dair bir iz.

Kabus yaratıkları yağmurda şeker gibi eridi, şekilleri rüzgarda dağılan korku ve endişelere dönüştü. Valroy'u takip eden insanlar sabah sisi gibi kayboldu, hayatları sona erdi. Şiddetli ya da acı verici bir şekilde değil, sadece yok oldular.

Abigail'in çiçekleri saniyeler içinde soldu ve toza dönüştü, kırmızı yaprakları siyahlaştı ve yanmış kağıt gibi döküldü. Seelie Kraliçesi bile çılgık attı ve dizlerinin üzerine çöktü, etrafındaki büyüyen şeylerle olan bağı o kadar ani bir şekilde kopmuştu ki, sanki bir uzvu kesilmiş gibiydi.

Ve sonra Ava, aynı hiçlik arkadaşlarına da ulaştığını dehşetle izledi.

Nos olanları ilk fark eden oldu. Uyumsuz gözleri, ellerine bakıp kenarlarının solmaya başladığını, sabah sisi gibi yarı saydam hale geldiğini görünce genişledi. "İbin." Ses tonu, içinde bulunduğu duruma rağmen şaşırtıcı derecede sakindi.

"Biliyorum." Kendi şekli de zaten bulanıklaşmaya ve yok olmaya başlamıştı. "Hissedebiliyorum."

Birbirlerine uzandılar, vücutları giderek daha az somut hale gelse de parmakları birbirine dolandı. Nos bir şey söylemek için ağzını açtı — muhtemelen onun adını, muhtemelen son bir aşk ilanı — ama sözler kayboldu çünkü o... artık orada değildi.

Ibin bir an daha kaldı, onun bulunduğu yere hüzünlü bir gülümseme gönderecek kadar. Sonra o da kayboldu, geldiği rüya ve olasılıklar alemine geri döndü.

Bitty, yok olmaya başladığında yüksek, saf ve korkunç bir çığlık attı. Alex'e tutunmaya çaresizce çalışırken, yanıp sönen kanatları ölmekte olan bir mum gibi titriyordu, açıkça iradesiyle gerçekliğe tutunmaya çalışıyordu. "Gitmek istemiyorum!" diye bağırdı, küçük sesi kederle kırıldı. "Gitmek istemiyorum..." Geri kalan sözleri, yok olup giderken kayboldu ve geriye sadece korkusunun yankısı kaldı.

Lysander en uzun süre dayandı, belki de ağaca dokunduğu için, belki de Ava'nın bilinçaltıyla diğerlerinden daha derin bir bağı olduğu için. Erime ona ulaşmadan önce Alex'in sol kolunu kurtarmayı başardı. Kaybolmadan hemen önce insan formuna dönüştü, daha büyük boyutu ona birkaç saniye daha kazandırdı. "Ava! Unutma... bunu bizim seçtiğimizi unutma. Hepimiz. Burada olmayı, sana yardım etmeyi, ..."

Sonra kayboldu ve Alex'i ağaçtan kısmen sarkık halde bıraktı, yaralarından kan akıyordu, artık cevap verecek kimsenin olmadığı isimleri haykırıyordu.

"Hayır!" Ava'nın boğazından çıkan çığlık, arkadaşlarına duyduğu tüm keder, öfke ve çaresiz sevgiyi taşıyan, kırık bir çığlıktı. Gücü, saf bir duygu dalgası olarak dışarıya patladı, gerçeklik onun öfkesi etrafında bükülüp çarpıtıldı.

Onu koruyan altın renkli iplik kubbe, cam gibi parçalanarak parçaları öfkeli ateşböcekleri gibi etrafında dans eden ışık parçacıklarına dönüştü. Elindeki kitap düştü ve tüm gücüyle Valroy'a saldırdı.

İlk olarak metalin yırtılma sesi geldi. Onunla büyük metal nesneler arasında ne vardı?

Bazuka.

Ama Valroy sinek değildi.

Titanic'in aşınmış ve bozulmuş motor bloğunun büyük bir kısmını onun üzerine düşürmüş olsa bile

Çünkü bu bile işe yaramamış gibi görünüyordu. Saldırısı ona asla ulaşmadı. Unseelie Kralı'na doğru havada uçan birkaç tonluk paslı çelik blok yok oldu, yokluğa dönüştü. Ve Valroy, öfkesinden etkilenmeden orada durdu, ona babacan bir acıma ile bakıyordu.

"İstedğin bu muydu?" Ellerini kaldırdı ve etrafındaki yıkımı işaret etti. "Şimdi mutlu musun?"

"Seni *piç!*" Ava, yüzünden gözyaşları akararak hırladı. "Sen... sen hepsini öldürdün! *Kendi halkını* nasıl öldürebilirsin?"

"Onlar önemli değil," diye cevapladı Valroy, sesi sinir bozucu derecede sakindi. "Senin yarattıkların da öyle. Hayat, anlamlı bir rüyadan başka bir şey değildir." Ona doğru bir adım attı, etrafında şimşek gibi çakan gerçekliği bozan enerjinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Varlık, ödünç alınmış zamandır, küçük Dokumacı. Ben borcunu tahsil ediyorum."

Elini kaldırarak, bu kez Serrik'in gücünü taklit ederek gümüş ipliklerle ona tekrar saldırdı. Ava'nın gücü dalgalar halinde ona çarptı, her saldırı bir öncekinden daha çaresizdi. Ama bu, bir avuç kumla bir dağı yok etmeye çalışmak gibiydi. O, sanki hafif bir esintiymiş gibi onun öfkesinin içinden geçti, yüzündeki ifade hiç değişmedi, o korkunç, sabırlı sakinlikten hiç çıkmadı.

Ava böyle öldü.

Artık onu durdurmak mümkün değildi.

Başarısız olmuştu. Gerçekten, tamamen başarısız olmuştu.

Valroy ondan birkaç adım ötede durdu ve hüznle gülümsedi. "Ben..." Aniden durdu, eli göğsüne gitti, Maze'in dövmesi derisine kazınmıştı. Yüzü acıdan buruştu, mavi gözleri şaşkınlık ve... *saygı ile* genişledi. "Ah." Sesinde acı ile karışık neredeyse bir zevk vardı. "Bu, sevgili üvey kardeşimin nereye gittiğini açıklıyor." Dudakları nefretle kıvrıldı. "Görünüşe göre *Morrigan Ana* bana söyleyecek son bir yarı gerçek kalmış."

Ava, kederinin içinden bir umut ışığı parladığını hissetti. Serrik. Serrik, Labirent'in kalbindeki ağaca ulaşmıştı ve orada yaptığı her neyse, Valroy'a *gerçek* bir acı veriyordu.

Valroy yavaşça doğruldu, eli hala göğsüne bastırılmış halde, ve gülmeye başladı. Önce bir kıkırdama olarak başlayan gülüş, sonra boğazından çıkan bir kahkaha haline geldi ve savaş alanında çalan çanlar gibi yankılandı.

"Zekice," dedi, sesinde gerçek bir hayranlık vardı. "Oh, gerçekten çok zekice. Dikkatimin dağılmasını mı umuyordun? Sürgün beni paramparça ederken, senin küçük ritüelini durdurmaya çok kararlı olacağımı mı? Kahkahası daha da yüksek, daha da çılgın hale geldi. "Ama bu senin zayıflığın. nzn de. Çok gençsiniz! Hâlâ lmller gibi düşünüyorsunuz, uzayda çok *doğrusal*. Çok basit. Dünyayı değerlendirme şekliniz çok sığ. Ama en kötüsü, yeterince abalarsanız, yeterince fedakrlık yaparsanız, başarıya ulaşacağınızı düşünüyorsunuz."

Yumruğunu başının üzerine kaldırdı ve etrafında karanlık toplanmaya başladı — ışığın yokluğu değil, daha derin ve daha korkunç bir şey. "Bunu sona erdirmeye zamanı geldi. Bir kez ve sonsuza kadar." Yumruğunu yere vurdu.

Dünya, gölgeler ve uluyan rüzgârın oluşturduğu bir girdap içinde etraflarında patladı. Düşme hissi sonsuza kadar sürdü ve hiç sürmedi. Sonra aniden Ava başka bir yerdeydi, kötü niyetli yaşamın nabzının attığı bir açıklıkta duruyordu.

Oraya daha önce de gelmişti.

Labirentin kalbi.

Valroy'un gücünün kaynağı olan ağaç, kabusların katedrali gibi üzerlerinde yükseliyordu, dalları gerçek mi değil mi karar veremeyen gökyüzüne uzanıyordu. Ve ağacın dibinde, altın ipliklerle kökleri ve kabuğu oyarken garip ışıkta parıldayan altın iplikler vardı, Serrik.

Onlar ortaya çıktıklarında başını kaldırdı, çok sayıda altın rengi gözleri sahneyi hesaplayıcı bir hızla kavradı. Ava. Alex, kanlar içinde ve zar zor bilinci yerinde. Abigail, ayakta durmakta zorlanıyor. Ve Valroy, gölgelerle çevrili ve bir demirci ocağının ısısı gibi öfke yayıyor.

Bir an için kimse kıpırdamadı.

Valroy neden düşmanlarını en savunmasız olduğu yere getirmişti?

Kazanabileceğini biliyorsa.

Hepsini öldürmeyi

planladıysa. Bu nedenle, bir

tehdit oluşturuyorsa.

Ava, Serrik'in yavaşça doğrulup ağacın etrafındaki ipleri daha sıkı çekmesini izledi. "Kardeşim," dedi sakın bir sesle, sanki bu, üç dünyanın kaderini belirleyecek bir çatışma değil de sıradan bir buluşma gibi.

"Kardeşim," diye cevapladı Valroy, sesinde yüzyıllar boyunca biriken nefret vardı. "Sanırım seninle konuşmamız gereken bazı yarım kalmış işler var?"

"Evet. Sanırım var."

İki yarı tanrı, açıklığın karşısında birbirlerine baktılar ve Ava, birikmiş tarihlerinin ağırlığının hepsinin üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu. Burada, her şeyin merkezinde, varoluşun kaderi dengedeyken, sonunda sona erecekti.

Öyle ya da böyle.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sessizlik, tutulan bir nefes gibi uzadı, sadece Valroy'un uzun süredir güç kaynağı olan ağacın kıvrımlı dallarından esen rüzgârın fısıltısıyla bozuldu. Zihninin derinliklerinde, et ve kemik haline gelmeden önceki halini hatırladı. Onun *diğer* kısmı. Boşluğa dönmeyi arzulayan kısmı.

Ama bu, güneşin ilk ışınlarının doğuşundaki bir rüya gibiydi. Geçici ve kısa ömürlü. Ve bu anda, tamamen anlamsız. Açıklığın karşısında üvey kardeşine karşı duruyordu, gölgeler hala canlı bir duman gibi vücudunu sarıyordu.

Valroy, yalnızlığın ezici ağırlığının üzerine bir kefen gibi çöktüğünü hissetti.

Yanında kimse olmadan savaşıacaktı.

Yalnız.

Bu kelime, ölüm çanının kesinliği ile zihninde yankılandı. Ne zaman bu noktaya gelmişti? Ne zaman, önemsedliğini iddia ettiği neredeyse herkesin ortak iradesine karşı duran tek kişi haline gelmişti?

Anfar'ın bu çileye tanık olmamasına ne kadar şükretti. Leviathan'ın kasvetli ve onaylamayan bakışlarına dayanamazdı. Bayodan da onunla olmayacaktı. Cruinn de. Kimse olmayacaktı.

Yalnız.

Abigail, onun arkasında çimlere diz çöktü, kırmızı saçları kir ve kanla yapış yapıştı, yeşil gözleri o kadar derin bir kederle doluydu ki, göğsü ağrımaya başladı. O bir seçim yapmıştı. Ve *onu* seçmemişti. Karısı. Her koşulda yanında olması gereken tek kişi.

Yalnız.

Alexandra, kara büyüünün onu bıraktığı ağacın dibinde cansız bir şekilde asılı duruyordu, mor saçları kanla koyulaşmış, vücudu kökler tarafından delinmiş ve kanı emilmişti. O, Izael'in aşkıydı ve Izael, Valroy'un yöntemlerini sorgulayarak, savaşın görkemli bugünü yerine soyut bir geleceği tercih ederek ölmüştü.

Valroy'un yöntemlerini sorgulayarak, savaşın görkemli şimdiki zamanını terk edip soyut bir geleceği seçerek ölmüştü. Bir başka ihanet, bir başka muhalefet sesi.

Yalnız.

Ve küçük Weaver, değerli kitabını sıkıca tutmuş, onun silmek zorunda kaldığı rüya yapıları için yüzünden gözyaşları akıyordu. Kendi halkını yok etmekle ne kadar büyük bir fedakarlık yaptığının farkında değil miydi? Uzun zamandır tanıdığı insanları yok etmekle?

Onların ölümlerinin kendi kalbini ne kadar acıttığını, onun birkaç haftadır arkadaş olarak gördüğü o sönük fısıltılar için hissettiği acıdan çok daha fazla olduğunu anlamıyor muydu?

Şimdi ona öyle bir nefretle, öyle bir kınama ile bakıyordu ki, bu saflığı neredeyse güzeldi. O bile - eylemleriyle yaratılmasına yardım ettiği, varlığı onunla iç içe geçmiş bir yaratık - ona karşı çıkmıştı.

Yalnız.

Ama garip bir şekilde, en çok Serrik'in düşmanlığı canını yakıyordu. Kim, herkesin ondan daha fazla ölmesi gerektiğini kabul edebilirdi ki? Üvey kardeşinden daha fazla haksızlığa uğrayan kim vardı?

Üvey kardeşi. Morrigan'ın planlarının bir başka piyonu. Müttefik olmalıydılar, kimseye benzemeyen bir şekilde birbirlerini anlamalıydılar. İkisi de terk edilmiş çocuklardı, ikisi de Morrigan'ın planıyla şekillenmişti, ikisi de o kadar korkunç bir güce sahip yaratıklardı ki, dünya sırf var oldukları için onlardan korkuyordu.

Yine de Serrik orada duruyordu, altın rengi gözleri kış yıldızları kadar soğuk, bakışları Valroy'a sabitlenmiş, şiddet vaat ediyordu.

Yalnız.

"Seninle düzgün bir şekilde tanışmak nasıl olurdu diye merak ederdim. Politikadan ve dikkatli manevralardan uzak, Abigail'in kısıtlayıcı etkisinden ve krallıklarımızın ağırlığından uzak." Gülümsedi, ama içinde gerçek bir hüznü buldu. "Ortak bir nokta bulabileceğimizi hayal etmişim. Yaratıcıları tarafından terk edilmiş, kontrolümüz dışındaki güçler tarafından şekillendirilmiş, bizi birer sapma olarak gören evrende bir anlam bulmaya çalışan iki yaratık. Yok etme ihtiyacıyla hareket eden."

Serrik'in ifadesi değişmedi. "Peki ya bunun yerine?"

"Senin görevini terk ettiğini görüyorum. Senin açık amacını bir kenara bırakıp onları seçtiğini görüyorum." Valroy, kardeşinden gözlerini ayırmadan arkasındaki kadınları işaret etti.

. "Bizi hapsedecek, küçültecek, olduğumuzdan daha az olmaya zorlayacak insanları seçmişsin. Hapishane gardiyanına aşık olmuş ve bunun özgürlükten daha iyi olduğuna karar vermişsin."

"Özgürlük," diye tekrarladı Serrik, sesinde karanlık bir eğlence vardı. "Buna özgürlük mi diyorsun? Ölüm ormanında durmak, kendi takipçilerini öldürmek, sana değer veren herkesi uzaklaştırmak mı?" Altın iplikler parmaklarının etrafında dolanmaya başladı. "Eğer bu özgürlükse kardeşim, bana daha çok lanetlenmişlik gibi geliyor."

Bu sözler Valroy'un beklediğinden daha derinden etkiledi. Evet, bu özgürlüktü; taviz vermeden, kısıtlanmadan, tam olarak yaratıldığı gibi olma özgürlüğü. Ama aynı zamanda o kadar tam bir yalnızlıktı ki, sanki biri elini bir mengene gibi kalbine geçirmiş gibi hissediyordu.

"En azından ben olduğum şey hakkında dürüstüm." Valroy kanatlarını açtı. "Anlamsız önsözlerle dolaşıp, asil ya da kurtarılabilmemiş gibi davranmıyorum. Doğam hakkında kendime yalan söylemiyorum."

"Hayır." Serrik, gerçek formundaki büyüklüğüne göre olağanüstü bir zarafetle onun etrafında dönmeye başladı. "Sen sadece sevginin ne anlama geldiği konusunda kendine yalan söylüyorsun. Eğer kabul edecek kadar cesursan, bunun ne gerektirdiği konusunda."

"Aşk mı?" Valroy'un kahkahası acıydı. "Bizi buraya getiren aşk, kardeşim. Aşk, imkansız seçimler yapmamızı ve bizi biz yapan her şeyi elimizden alan fedakarlıklar yapmamızı gerektiren şeydir. Abigail beni seviyor, ama benim yanımda durmaya yetecek kadar değil. Sen küçük Weaver'ını seviyorsun, ama onun seçtiği yavaş ölümden onu korumaya yetecek kadar değil. Aşk, evrenin söylediği en acımasız yalandır."

"Belki." Serrik, Valroy'un bu anı saldırmak için kullanacağını bildiği için Ava'ya bakmadı bile. O aptal değildi. "Ama öyleyse bile, varoluşu katlanılabilir kılan tek yalan budur. Bu yüzden kendime bunu memnuniyetle söyleyeceğim."

Valroy göğsünün içinde bir şeyin kırıldığını hissetti. Kardeşinin onu anlayabileceği, ona karşı değil, yanında yer alabileceği yönündeki son umut kırıntısı. "O halde konuşacak başka bir şeyimiz yok."

Saldırı, hiçbir uyarı olmadan, düşünceden daha hızlı, yüzyıllar boyunca biriken öfke ve onu içten içe tüketen yalnızlığı başkasına da hissettirme ihtiyacından doğdu. Karanlık, Valroy'dan fiziksel bir güç gibi fışkırdı ve dokunduğu her şeyi yok etmek için uzandı.

Serrik ona hazırды. Altın iplikler, çalan çeliğin sesiyle havada patladı, ilerleyen boşluğu gölgeden geçen ışık gibi kesti. Karşılaştıkları yerde gerçeklik kıvılcımlar saçtı ve çığlık attı, temel güçler öfkeyle birbirlerine çarptı.

Açıklığın ortasında çarpıştılar ve çarpışma etraflarındaki havayı paramparça etti. Karanlıkla sarılmış Valroy'un pençeleri, Serrik'in ipliklerinin jilet gibi keskin hatlarıyla karşılaştı ve yeryüzünün bile acı içinde çığlık attığı bir yıkım senfonisi ortaya çıktı. Labirentin kalbindeki ağaç titredi, bükülmüş dalları sanki şiddeti içmeye çalışır gibi onlara doğru uzandı.

Sevinç kalbini doldurdu.

Ve umutsuzluk da aynı ölçüde yükseldi.

Mükemmel bir senfoni oluşturan iki ses.

Valroy savaşırken, bunun her zaman istediği şey olduğunu fark etti. Gücün bu saf ifadesi, tüm dikkatli siyasi manevraların ve kısıtlanmış saldırganlığın nihayet bir kenara bırakılabildiği bu an.

Bu dürüstlüktü. Bu gerçektir.

Karşılıklı yok oluşun gerçeği olsa bile.

Sonunda tek başına sonla yüzleşeceği kesinleşmiş olsa bile. Öyle olsun.

Bırakın

bitsin.

Hepsi bitsin.

AVA ODAKLANMAK ZORUNDADIR. Serrik için endişelenmemeli ve büyüye odaklanmalıdır.

O büyük bir örümceydi. Çok büyük ve çok eski bir örümcek. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Ritüel, Ava'nın bilincini bir gelgit gibi çekiyor, sahip olduğu her şeyi ve daha fazlasını talep ediyordu. Üç dünyanın birbirine karşı gergin olduğunu, gerçekliğin asla bir arada var olamayacak güçlerin baskısı altında inlediğini hissedebiliyordu. Kitap ellerinde açık duruyordu, sayfaları her yerden ve hiçbir yerden gelen rüzgârlarla çırpınıyordu, ayrılık kelimeleri zihnine kusursuz bir netlikle kazınıyordu.

Ağzından duyamadığı kelimeler dökülüyordu. İşleyemediği kelimeler. Ama yine de içgüdüsel olarak ağzından çıkıyorlardı. Hava parçalanmaya başladı, uzayda ayna kırıkları gibi ince çatlaklar belirdi. Çatlaklardan diğer gerçeklikleri görebiliyordu...

Dünya'nın mavi gökyüzü ve beton şehirleri, Tir n'Aill'in gümüş ağaçları ve sonsuz alacakaranlığı, Ağ'ın sonsuz rüya ve kabus kütüphanesi.

Bütün bu zaman boyunca orada mıydılar?

Yoksa ayrılmaya mı çalışıyorlardı?

Bunu düşünmeye vakti yoktu. Onları zıt kutuplu mıknatıslar gibi ayırmaya devam etmek zorundaydı, ama bu süreç çok acı vericiydi. Arkasında, Valroy ve Serrik arasındaki savaş şiddetleniyordu.

Örümceği sıvı ölüm gibi hareket ediyordu, yedi bacağı onu üvey kardeşinin etrafında mükemmel daireler çizerek taşıırken, altın iplikler havada şarkı söylüyordu. Her bir iplik çeliği kesebilecek kadar keskindi. Ama Valroy entropinin vücut bulmuş haliydi ve iplikler onun karanlığıyla karşılaştıkları yerde, basitçe *yok oluyorlardı*.

"Elinden gelenin hepsi bu mu, kardeşim?" Valroy, bir grup ipliği ters eliyle yok ederken hırladı. "İki bin yıllık öfke ve bunu ifade etmek için seçtiğin yol bu mu?"

Serrik'in cevabı sözsüzdü. Ellerini önüne uzattı ve altın ağlar yerine, etrafındaki dünya bir kaleydoskop gibi bükülüp çarpıldı, koridorların yapıları ve tanıdık Barok mimari, etraflarındaki orman ve harabelerle karışarak, orada olmaması gereken garip açılarda dışarı çıkıntı yaptı. Yukarı aşağı oldu, sağ sol oldu, her yer her yer oldu.

Anlamak bile baş döndürücüydü.

Doğru. Serrik aynı zamanda gerçekliğin mimarıydı.

Valroy sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü, çarpık görüntü dengesi bozulmuştu. Bu, Serrik'in ihtiyaç duyduğu dikkat dağınıklığıydı. Altın iplikler sol kanadının etine değdi. Zarfımsı et ipek gibi ayrıldı ve bükülmüş çimlerin üzerine koyu renkli kan sıçradı.

"Daha iyi," diye itiraf etti Valroy, hasarlı kanadını belirgin bir memnuniyetle esneterek. "Ama bu yeterli olmayacak."

Etrafındaki karanlık, saf boşluktan oluşan bir mızrağa dönüştü ve Serrik'e fırlattı. Serrik kaçmaya çalıştı ama silah omzuna çarptı ve Ava, sevgilisinin derisinin bir kısmının kaybolup altında çıplak kas ve kemiklerin ortaya çıkmasını dehşetle izledi.

Serrik ses çıkarmadı. Acıdan bile irkilmedi.

"Devam et," diye teşvik etti Abigail. "Durmamalısın, Ava. Ne olursa olsun." Seelie Kraliçesi, Alex'i ayağa kaldırmaya yardım ediyordu ve zavallı Unseelie cadısını olabildiğince çabuk iyileştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Ava, hayatındaki en önemli adamın ona zaman kazandırmak için kendini parçaladığını izlerken, gözyaşları yüzünden akarken ilahiyi söylemeye devam etti. Dünyalar artık daha hızlı ayrılıyordu, gerçeklikteki çatlaklar, amaçladıkları varış noktalarını gösteren uçurlara dönüşüyordu.

Valroy, boyutuna göre hareket edebileceğinden daha hızlı bir şekilde saldırısını sürdürdü. Yıkıcı karanlıkla kaplı yumrukları, Serrik'in savunmasına acımasız bir öfkeyle vuruyordu. Her vuruş, kanamayan yaralar bırakıyordu; sanki Serrik'in parçaları silinmiş gibi, artık *yoklardı*.

Serrik de elinden geleni yaptı, iplikleri tekrar tekrar hedefini buldu. Valroy'un sol kolu yan tarafında işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu, altın ipliklerin kas ve kemikleri oyduğu yerlerde et şeritleri sarkıyordu. Yüzü kesiklerle doluydu ve kanatlarından birinin ucundaki pençelerinin birçoğu tamamen kopmuştu.

Ama bu yeterli değildi. Valroy kazanıyordu.

Ava, Serrik'in hareketlerinin yavaşlamasından, ipliklerinin daha az hassas, daha az ölümcül hale gelmesinden bunu anlayabiliyordu.

Örümceği muhteşem ve korkunçtu... ama tamamen yenilmişti.

Valroy bunun için yaratılmıştı: yıkım, savaş, her şeyin yok edilmesi için.

Serrik ise hassasiyet ve kontrol silahıydı. Bir kitaptan büyü yapmak için. Yumruk yumruğa kavga etmek için değil. Saf yok etme savaşında, sadece bir galip olabilirdi.

Özellikle kötü bir darbe Serrik'i geriye sendeletti ve yedi eklemlilik dizlerinin üzerine çöktü.

"Serrik!" Ava haykırdı, onun için duyduğu korku ritüele odaklanmasını engelledi ve konsantrasyonu dağıldı.

Serrik başını ona doğru çevirdi. Çok az. Ama yeterliydi. Dikkatinin dağılması ona pahalıya mal oldu. Valroy'un karanlığı, Serrik'i canlı zincirler gibi sardı, onu yerden kaldırdı ve sıkmaya başladı. Örümcek ilk kez acı çekti, yüzü ıstıraptan buruştu.

"Aşkın seni daha güçlü yapacağını mı sandın?" Valroy güldü. "Birini sevmenin sana benim sahip olmadığım gücü vereceğine mi inandın?" Sıkı tutuşunu daha da güçlendirdi ve Serrik saf acı dolu bir ses çıkardı. "Aşk seni zayıflatır kardeşim. Sana kaybedecek bir şey verir."

O anda Alex saldırdı.

Mor saçlı kadının büyüü... Ava bunu gerçekten anlayamıyordu. Etrafındaki dünya bir anda *değişti*. Bir şeyden diğerine, çarpıtıldı. Valroy'un etrafındaki çimler, ona birdenbire saldıran tuhaf zehirli yılanlardan oluşan bir denize dönüştü. Ava müzik duyduğuna yemin edebilirdi.

"Aşk bizi *daha cesur* yapar, seni psikopat piç!" Alex hırladı. "*Bu, her şeyi kaybetmeye hazır olduğumuz anlamına gelir!*"

Valroy ısırıkların etkisiyle sendeledi, konsantrasyonu bozuldu ve Serrik, birbirine dolanmış uzuvlarıyla yere yığıldı. Ama bu rahatlama kısa sürdü. Valroy insanüstü bir hızla döndü, eli Alex'in boğazını yakaladı ve onu yerden kaldırdı.

"Daha cesur," diye düşündü ve onun demir gibi tutuşuna boşuna direnen yüzünü inceledi. "Belki. Ama güç olmadan cesaret, vicdanlı bir intihardır."

Kavrayışını sıkılaştırmadan önce, Abigail oradaydı.

Valroy'un ayaklarının altındaki yerden kırmızı çiçekler fışkırdı; Ava'nın daha önce gördüğü kontrollü, zarif çiçekler değil, ona saldırıp çırpınan vahşi, ağgözlü çiçeklerdi.

Valroy Alex'i bıraktı ve geriye atladı, ama Abigail ona hazırды. Piton kadar kalın sarmaşıklar yerden fışkırdı, bacaklarına dolandı ve onu aşağı çekti. Çiçekler de peşinden geldi, yaprakları açılıp onu tamamen yutmak isteyen aç ağızları ortaya çıkardı.

Bir an için Ava, onların gerçekten başarabileceklerini düşündü. Valroy kıvrılan bitki kütesinin altında kayboldu, bitkiler gücünü tüketirken mücadelesi zayıfladı.

Sonra karanlık dışarıya doğru patladı.

Çiçekler saniyeler içinde solup öldü, kırmızı yaprakları rüzgarda uçup giden küle dönüştü. Asmalar toza dönüştü. Abigail geriye doğru fırladı, büyüyen bitkilerle olan bağı o kadar şiddetli bir şekilde koptu ki acı içinde çığlık attı.

Valroy, küllerinden yeniden doğan bir anka kuşu gibi yıkımdan yükseldi, vücudu etrafındaki ışığı emen gölgelerle çevriliydi. Yaralıydı, kanıyordu, zar zor ayakta duruyordu, ama yine de Ava'nın gördüğü en korkunç şeydi.

"*Yeter.*" Sesinde kesinliğin ağırlığı vardı.

Alex sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, ama karanlık ona önce ulaştı. Öldürmüyordu, yok etmiyordu — sadece onu tutuyor,

Serrik kalkmaya çalıştı, ama daha fazla gölge onu yere sabitleyerek, amansız bir güçle bastırdı.

Abigail düştüğü yerde diz çöktü, gücü tükenmişti, kızıl saçları dökülmüş kan gibi etrafına yayılmıştı. Kocasına korkusuzca, sadece kederle baktı.

Valroy ona yavaşça yaklaştı, her adımı dikkatli ve özenliydi. Ayaklarının dibine geldiğinde ellerini kaldırdı, karanlık ellerinin etrafında toplandı. "Beni yaratan boşluğa dönene kadar anını benimle birlikte tutacağım, benim tek ve biricik Kraliçem."

İşte bu kadardı.

Eğer Abigail'i öldürürse...

Diğerleri de işleri biterdi. Karanlık parmaklarının etrafında kıvrıldı.

Ava nefesini tuttu.

Valroy gözlerini kapattı.

Derin, boğuk bir iç çekişle dizlerinin üzerine çöktü.

"Kendime ne yalanlar söylüyorum..." Başını eğdi. Alex ve Serrik'i tutan gölgeler sisin içinde kayboldu ve yok oldu.

Koyu mavi saçları yüz hatlarına dökülüyordu. "Yapamam," diye fısıldadı. "Seni öldüremem, Abigail... O zaman yapamadım, şimdi de kesinlikle yapamam. Her şeyi yok etmek, varlığı ait olduğu boşluğa indirgemek için yaratıldım, ama yapamıyorum..." Gözyaşları yüzünden akarak kir ve kanın izlerini sildi. "Beni ne hale getirdin?"

Abigail elini uzattı ve yanağına dokundu, başparmağıyla gözyaşlarını sildi. "Üzgünüm."

"Ben neyim?" Soru, boğuk bir hıçkırıkla çıktı. "Yaratılma amacımı gerçekleştiremiyorsam, varlığımın ne anlamı var? Benim için en önemli şeyi yok edemem. Ben bir başarısızlıkım. Bir *şaka*."

"Sen, yaratıldığın şeyden daha fazlasısın," dedi Abigail yumuşak bir sesle.

Valroy, onun dokunuşundan uzaklaştı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Beni yok et," diye yalvardı. "Lütfen, Abigail. Beni hiç sevdiysen, buna bir son ver. Bu çelişkiyle yaşayamam. Bu çelişkiyle. Doğduğumda olmam gereken kişi olmak için çok zayıf olduğumu bilerek yaşayamam."

"Hayır." Bu kelime nazikti ama kesindi. Baharın kendisi, kışın son izlerini silip süpürüyordu.

"Ben yapacağım." Serrik insan formundaydı, kanlı ve yaralıydı ama ayaktaydı.

"Hayır," diye tekrarladı Abigail ve bu sefer sesinde çelik gibi bir kararlılık vardı. "Onun hayatı bana ait. Her zaman öyleydi, tanışmadan önce bile." Kocasına baktı, yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "Tıpkı benim hayatımın ona ait olduğu gibi, ne kadar sürerse sürsün. Çünkü birimiz gerçekten sonsuz. Diğeri ise değil."

Valroy'un gözlerinde anlayış belirdi. Yumuşak, hüzünlü bir şekilde güldü. "Bunun olacağını biliyordun. Benim akıllı küçük cadım..."

"Bir önsezim vardı." Abigail'in dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. Ava'ya döndü, yeşil gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Büyüyü tamamla, Weaver. Bizi Ağ'a gönder."

"Bekle. *Bizi mi?*" Ava gözlerini kırptı. "Ne demek *bizi*?"

"Aynen dediğim gibi." Abigail eğilip Valroy'un elini tuttu. "Ben kendim olmaktan vazgeçene kadar, Ağ'da benim yanımda tutsağım ve arkadaşım olarak kalacak. O zaman, şu anda hedefine ulaşmasını engelleyen kısıtlamalar ortadan kalkacak."

Valroy yarı gülme, yarı homurdanma gibi bir ses çıkardı. "Barış mı? O hapishanede barış olacağını mı sanıyorsun? Senin parça parça yok oluşunu izlerken işkence dışında başka bir şey bulabileceğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman bunun asla gerçekleşmemesini sağlamak sana kalmış. Her zaman istediğin şeye sahip olacaksın," diye Abigail sakın bir şekilde cevap verdi. "Tamamen ve bölünmemiş dikkatim. Sonsuza kadar."

Bu onu meraklandırmış gibiydi. Başka birinin endişesini dile getirmesi için yeterince uzun bir süre durakladı.

"Ama yine de Tir n'Aill'i yönetecek birine ihtiyacımız var," dedi Alex zayıf bir sesle yerden kalkarken. "Siz ikinizin yokluğunda sarayı yönetecek biri olmalı."

"Ben hala kralım," diye homurdandı Valroy. "Kimse bunu benden alamaz."

Abigail bir an sessiz kaldı, düşünerek. "Hayır. O haklı. Artık kral ya da kraliçe yok. Biz ölmedik ve gitmedik, sadece... rüya görüyoruz, taşları başkasına vermek yanlış olur." Hafifçe gülümsedi. "Belki de Tir n'Aill'in ihtiyacı olan bir hükümdar değil, bir danışmandır. Seelie ve Unseelie'ye rehberlik edecek, dengeyi bulmalarına yardımcı olacak biri."

"Kim?" diye sordu Valroy, ancak ses tonu cevabı zaten tahmin ettiğini gösteriyordu. Ve zaten bundan korkuyordu.

"Her ikisine de ait olan tek kişiden daha iyi kim olabilir? Her iki sarayı da yakından anlayan tek kişi? Ve onların zulmüne gözünü kırpmadan katlanacak kadar mizahı olan tek kişi?" Abigail'in gülümsemesi genişledi. "Puck."

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Sonra Valroy gülmeye başladı.

Önce kıkırdama olarak başlayan kahkaha, sonra tüm ormana yankılanan gürültülü bir kahkahaya dönüştü. "*Puck*," diye nefes nefese söyledi. "Robin Goodfellow, o iğrenç küçük botfly. *Onu* her iki sarayın başına mı getirmek istiyorsun?"

"Düşünürsen, bu oldukça mükemmel bir fikir." Abigail'in sesinde şimdi kötücül bir mizah vardı. "O, güç tarafından yozlaştırılmayacak kadar deli, soylular tarafından manipüle edilemeyecek kadar zeki ve iki sarayın da birbirini domine etmesine izin vermeyecek kadar temelde dürüst."

"Ve benim nefret etmeye başladığım periler için mükemmel bir ceza," diye onayladı Valroy, kahkahası keyifli bir kıkırdamaya dönüştü. "Evet. Evet, onaylıyorum. *Puck*'ı rehberleri olarak, dikkatli politikalarını ve eski kinlerini yönetmeye çalışsınlar. Bu çok güzel bir acımasızlık."

Ağlayarak ayağa kalktı. "Peki, sevgili karım. Koşullarını kabul ediyorum. Ama şunu bil ki, kendin olmayı bıraktığın anda, eski halinin yankısından başka bir şey olmadığını anda, bu dünyaya geri döneceğim. Ve bizi bu seçime zorlayan herkesten intikamımı alacağım." Ona elini uzattı.

"Sen benim yanımda olduğun sürece," Abigail ayağa kalkarak ona doğru yürüdü, "rüyalarımı ve kabuslarımı süslediğin sürece, o gün asla gelmeyecek."

Valroy, karısının elinin sırtını öptü ve birlikte Ava'ya döndüler. "Yap şunu," dedi basitçe.

Ava onlara baktı — yaratılış ve yıkım güçlerine, görev yerine sevgiyi, yaratılma amaçları yerine birbirlerini seçenlere — ve kalbi onlar için parçalandı.

Serrik, Ava'nın yanına yürüdü, yüzünde zayıf ve yorgun bir gülümseme belirdi, ama hemen kayboldu. Elini Ava'nın omzuna koydu ve arkasına geçti.

Derin bir nefes aldı, nefesini verdi ve ilahisini sürdürdü, ritüel sona yaklaşırken sesi giderek güçlendi. Gerçeklikteki çatlaklar genişledi ve Ağ'ın gümüş ipliklerini ve sonsuz kütüphanelerini ortaya çıkardı.

Önlerinde, gümüş ışık ve milyonlarca rüyanın fısıltısıyla dönen bir geçit açıldı. Valroy ve Abigail el ele geçide doğru yürüdüler ve

eşiği geçmeden hemen önce Abigail geri döndü.

"Onlara iyi bak, Weaver," dedi. "Hepsine. Rüyalara, kabuslara, her şeye rağmen sevmeyi seçen imkansızlara."

"Öyle yapacağım," diye söz verdi Ava, ancak sesi bu sözlerle kırıldı.

Ve sonra yok oldular, aynaya adım atan figürler gibi Ağ'ın içinde kayboldular. Portal, uzak bir gök gürültüsü gibi bir sesle arkalarında kapandı, geriye sadece varlıklarının yankısı ve fedakarlıklarının hatırası kaldı.

O anda, büyük ve korkunç ağaç basitçe... varlığını yitirdi. Bir saniye vardı, bir saniye yok oldu, sanki bir sihirbazlık numarası gibi. Valroy ile birlikte Ağ'a götürüldü. Sonuçta Labirent *oydu*.

Alex şimdi yalnızdı, mor saçları kanla koyulaşmış, vücudu yorgunluktan titriyordu. Etrafındaki diğerlerine baktı — güç kitabıyla Ava'ya, ayakta kalmaya çalışan ama Ava'ya destek olmakta kararlı olan Serrik'e — ve omuzlarını dikleştirdi.

"Peki," dedi zoraki bir neşeyle, "Sanırım bu bir veda." Birkaç dakika önce paslı kılıçları ve silahlarıyla büyük ağacın bulunduğu yerde açılan çukura baktı. "Bütün bu olayda en kötü payı ben almışım gibi hissediyorum... ama Puck'ın ilk haftada Tir n'Aill'i yakıp yıkmasına izin vermemeye çalışacağım. Bu fedakarlığın anlamsız kalmasını istemem."

"Hoşça kal, Alex. Keşke daha iyi arkadaş olabilseydik."

"Evet. Ben de." Ava'ya hafifçe gülümsedi. "Umarım hala mektup gönderebilirsin, değil mi?" Yüzü asıldı. Gözlerinin köşesinde biriken gözyaşlarını sildi. "Sen ve Izzy gerçekten iyi anlaşırdınız."

Kalbi parçalandı. Göğsünde tamamen paramparça oldu. Ava, Serrik'le birlikte buradan canlı çıkabilirdi... bu imkansız görünüyordu, kafası bunu kavrayamıyordu. Abigail ve Valroy hayatta kalmıştı. Bir şekilde.

Ama Alex? Izael hala ölmüştü.

Hâlâ yalnızdı. Yüzlerce yıl boyunca, bir *insan* değil, sadece bir *işlev haline* gelerek, zihninin yavaş yavaş ölmesine mahkumdu.

"Evet... Ben..."

"Sadece bitir." Alex gözlerini kapattı. "Sadece bitir ve bu işi hallet. Eve gitmek istiyorum."

Ev. Ne aptalca, ne saçma bir kelime. Artık onun için hiçbir anlamı olmayan bir kelime. Başını sallayarak, boğazındaki yumruyu yuttu ve

ritüelin son sözlerini söylerken gözyaşları yüzünden akıyordu.

Dünyalar parçalanırken *çıglıklar attılar*.

Kulaklarını çınlatan bir sesle ayrıldılar, doğal olmayan bir birleşimle birbirine yapışmış üç gerçeklik, nihayet kozmik düzende doğru yerlerini buldular. Bu acı tarif edilemezdi, sanki ruhunun parçaları koparılıp rüzgarda savrulmuş gibiydi.

Ama bitti. Her

şey *sona* erdi.

Her şey bittiğinde, Ava kendini sıradan bir gökyüzünün altında sıradan bir çim alanda, Kitabı can simidi gibi göğsüne sıkıca bastırmış halde buldu. Yanında Serrik sallanıyor, sendeliyordu, ama bir şekilde ayakta kalmayı başardı, altın rengi gözleri yorgunluktan donuklaşmıştı.

"Bitti mi?" diye sordu sessizce.

Ava, bir kez daha *sadece* Dünya olan dünyaya baktı — uçan binalar, şarkı söyleyen ağaçlar, imkansız gerçekliklerin birleşimi yoktu. Uzakta, Boston silüetini görebiliyordu, sağlam ve gerçek, tam olması gerektiği yerde.

"Bitti," diye onayladı.

Tarlada, yalnız başlarına duruyorlardı. Kaybettiklerinin ağırlığı sessizlikte yankılanıyordu: rüyalara geri dönen arkadaşlar, dünyaları kurtarmak için kendilerini feda eden sevgililer, her şeyin mümkün olduğu bir gerçekliğin basit mutluluğu.

Ama birbirlerine sahiptiler. Ve belki de, sonunda, bu yeterliydi.

Serrik'in eli, sağlam, sıcak ve gerçek olan elini buldu. "Şimdi ne olacak?"

Ava, bileğindeki altın bileziğe, diğer elindeki kitaba, korumakla yükümlü oldukları dünyada yanında duran sevdiği örümceğe baktı.

"Şimdi mi? Biz... anlamımızı buluruz ve onların fedakarlıklarının bir anlamı olmasını sağlamak için nöbet tutarız."

Zihninin derinliklerinde bir yerde, ruhunda tam olarak *hissedemediği* ama *bildiği* bir yerde, olan ile olabilecek arasında, Web, sevdikleri her şeyin yok oluşu yerine birlikte sonsuzluğu seçen iki sevgilinin varlığıyla uğulduyordu.

Bu, hiçbirinin istediği son değildi. Ama bu, onların seçtiği sondu.

Ve sonunda, belki de farkı yaratan şey buydu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alex, Tir n'Aill'in içinde beliriverdi ve etrafındaki ağaçların şarkılarını duydu. Dünyanın müziği, onu daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde doldurdu. Hayatında ilk kez, orkestranın her enstrümanını gerçekten fark edebiliyordu.

Artık bir bağlantı noktasıydı.

Bu ne anlama geliyorsa.

O bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, onun bu şekilde öleceği anlamına geliyordu. Ama fiziksel olarak değil. Sadece zihinsel olarak. Yavaş yavaş. Dikiş dikiş. Damla damla. Artık kendisi olana kadar. Bir kaya gibi olana kadar. Ya da o tanrının unuttuğu Labirent'in ortasındaki lanet olası ağaç gibi.

Vücudu fiziksel acının ötesinde bir şekilde ağrıyordu. Kökler onda izlerini bırakmıştı, derisinin altında bir yol haritası gibi uzanan koyu çizgiler. İyileşeceklerdi. Hayatta kalmıştı.

Ama tamamen, yıkıcı bir şekilde yalnızdı.

Izael gitmişti. Valroy onu yok etmiş, bir sineği öldürür gibi acımasızca varlığından silmişti. Kocas, zeki, alaycı, çılgın Izael, anılardan ve pişmanlıktan başka bir şey kalmamıştı.

Alex yumuşak çimlerin üzerine diz çöktü, mor saçları yüzünün etrafına bir perde gibi döküldü. Üç dünyayı kurtarmış, gerçeklikleri ayırmaya ve düzeni yeniden sağlamaya yardım etmişti. Zafer kazanmış gibi hissetmesi gerekirdi. Kahraman gibi. Bunun yerine, sanki biri göğsünün içine uzanıp önemli olan her şeyi oyup çıkarmış gibi boşluk hissediyordu.

"Vay!" arka s ı n d a heyecanlı bir ses duyuldu. "Sonunda Sonunda geldin! Sanırım bu, kazandığımız anlamına geliyor?"

Alex arkasını dönmedi. Puck'ın çılgın sırtışına bakmaya dayanamıyordu, kendi dünyası küle ve anılara dönüşmüşken onun kaotik enerjisine katlanamıyordu. "Git buradan," dedi sessizce. "Havamda değilim."

"Ama ben seni neşelendirmek için geldim," diye cevapladı Puck ve sesinde, onu duraklatan, alışılmadık bir şekilde nazik bir şey vardı.

Çimlerin üzerinden ayak sesleri yaklaşıyordu, ama bunlar Puck'ın her zamanki zıplayan yürüyüşü değildi. Bunlar ölçülü, dikkatli ve acı verici derecede tanıdıktı.

"Merhaba, şarkı kuşu," dedi Alex'in kalbini durduran bir ses. "Beni özledin mi?"

O kadar hızlı döndü ki neredeyse düşüyordu, gözleri inanamama hissiyle fal taşı gibi açılmıştı. Ay ışığında sırttan Puck'ın yanında duran Izael'di. Onun Izael'i. Varlığından silinmiş olmasına rağmen mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş turkuaz saçları, ona ilk kez aşık olmasını sağlayan o eğri gülümsemesi, sonsuza dek kaybettiğini sandığı tüm zekâ, delilik ve berbat esprileri barındıran o hafif parıldayan turkuaz gözleri.

"Bu... bu imkansız..." Ayağa kalkmaya çalıştı. "Valroy seni yok etti. Sen ölmüşün..."

"Öyleydim. *Senin* zaman çizginde. Goodfellow da burada devreye giriyor." Izael başparmağıyla Puck'ı işaret etti. "Sadece yarısını anlayabildim ama kuantum fiziği ve parçacık teorisiyle ilgili bir şey ve silinmeden önce zamanın dokusundan çekilip alınmakla ilgili bir şey ve..."

O çoktan dinlemeyi bırakmıştı. Onu öpmeye başlamıştı bile.

Ayrıldıklarında, ağlıyordu. Bu sefer sevinçten.

Puck'ın gülümsemesi genişledi ve bu sefer manik ya da kaotik değildi, tamamen, içten bir mutluluktan. "En sevdiğim yılanın ölmesine izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?" Yerinde döndü, gümüş saçları ay ışığını yakaladı. "Onu oradan çıkardım. Biraz zordu, zaman çizgisinin çökmemesini sağlamalıydım. Ama hey, imkansız şeylerde çok iyiyimdir." Parmağını ona doğru salladı. "Bana bunu *bir daha* yapmamı isteme. İkinci kez işe yaramaz. Güven bana."

Alex ikisine de bakakaldı, kafası karışmıştı. "Ben... tamam." Bunların hiçbirisi ona mantıklı gelmiyordu. Ama Puck söz konusu olduğunda, buna oldukça alışmıştı.

"Ayrıca," diye ekledi Izael, ona yaklaşarak, "birisi Puck'ın meclis üyesi olarak ilk haftasında Tir n'Aill'i yakıp yıkmasını engellemek için sana yardım etmeli. Duyduğuma göre, en çok yanan meşaleyi çevirebilenlere göre Seelie sarayının hiyerarşisini yeniden düzenlemiş bile."

Alex, imkansız kocası ile bir şekilde boşluktan geri dönen ve görünüşe göre peri anne rolünü oynamaya karar vermiş kaotik düzenbaz arasında bakışlarını gezdirdi. Sonra kendini Izael'e attı, kollarını ona doladı ve bırakırsa tekrar kaybolacakmış gibi ona sarıldı.

"Bir daha beni böyle korkutma," diye omzuna yaslanarak hıçkırdı. "Bir daha *o kadar* asil olma, seni güzel, aptal salak."

"Kahraman olmanın bana yakışmadığını karar verdim. Yani bu sorunu bir daha yaşamayacağımızı düşünüyorum," diye mırıldandı Izael, onu aynı sıkılıkla kucaklayarak. "Ama Puck'ın yönetiminde, buradaki 'normal'in ne olduğu konusunda hepimizin biraz daha esnek olması gerekecek sanırım."

Uzakta, müzik sesi geliyordu — çılgın, neşeli, tamamen kaotik bir müzik, bu da sadece peri saraylarının yeni gerçekliğe uyum sağladığını gösterebilirdi. Alex geri çekilip kocasına, bir daha asla göremeyeceğini sandığı sevgili yüzüne baktı ve beklemediği bir şey hissetti.

Umut.

Belki dünya parçalanmıştı. Belki eski düzen sona eriyordu ve garip, öngörülemez bir şey başlıyordu. Ama Izael geri dönmüştü, Puck bir şekilde sarayların birbirini parçalamasını engelliyordu ve rüyalar ile gerçeklik arasındaki boşlukta, arkadaşları imkansız koşullarda yeni hayatlar kuruyorlardı.

Bu, hiçbirinin planladığı son değildi. Ama belki de bunun yerine bir başlangıçtı.

AVA, inşa ettiği eve baktı. Şey... yarattığı *eve*. Tam olarak *inşa etmemişti*. Daha çok, onu yoktan var *etmiş* gibiydi. Hâlâ bunu yapabiliyormuş gibi görünüyordu. Kitap'ı kullanarak, gerçekliğin ipliklerini Dünya'dan çekip dikkatlice, şey, birbirine dokuyabiliyordu.

Serrik'in evini yaratıp Dünya'nın sınırlarına dokunduğu gibi mi?

Onlar için yeni bir yer yaratmıştı. Bu yeni yapıyı, ilk gece içine çekildiği yapıdan çok daha az *harap* tutmaya karar verse de. Kahretsin. Sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu. Gerçekte ne kadar zaman geçmişti? Bir ay mı? İki ay mı? Günler mi?

Viktorya tarzı bir konak yapmıştı. Daha iyi durumda olsaydı, *Addams Ailesi'nin* gurur duyacağı bir şeydi. En belirgin özelliği, dökme demir korkulukları ve dul

yürüyüşüyle dikkat çekiyordu, ama koyu yeşil süslemeler ve altın rengi pirinç donanımlarla, ihtişamlı, doygun olmayan bir yeşil renge boyanmıştı.

Örümcek ağı detayları, nereye bakacağını bilenler için her yerde gizliydi. Konsollardaki kemerler, kakma başlık pervazlarının kıvrımlı desenleri - ince ama belirgindi.

Bu çok uygun görünüyordu.

Ürkütücü. Ama zarif. Birinin tüylerini diken diken edecek kadar, ama *ucuz bir Halloween kostümü gibi* görünmeyecek kadar.

Serrik onun yanında durmuş, sessizce malikaneyi inceliyordu. Dünyalar ayrıldığından beri kendi düşüncelerine dalmıştı. Dürüst olmak gerekirse, o da öyle.

İkisi de ölmeye hazırdı. Bu kesindi.

Ama bir şekilde bundan kaçınmışlardı. Ve şimdi... hayattaydılar. Dünya'nın koruyucuları. O, Ağ'dı. Ve şimdi de Unseelie Kralı Valroy'un gardiyanıydı.

Ne halt yiyorsun sen?

Eve bakarken aklına bir düşünce geldi ve yavaşça hüznü, özlem dolu bir iç çekişe dönüşen bir kahkaha attı. "Siktir..." Ağlamaya başlayacaktı.

"Ne oldu, Ava?" Serrik ona kaşlarını çatı.

"Diplomamı tamamlayamadım. Mimar olmak istiyordum." Evi işaret etti, gözlerine dolan gözyaşlarını silerek. "Annem, ben... Her zaman onun yaptığım bir şeyi görmesini istedim, ama o ölmeden önce hiç görmedi ve... Sonunda bir ev yapabildim ve..." Kahretsin. Gözyaşları akmaya başladı. "Siktir. Üzgünüm."

Onu nazikçe kollarının arasına aldı. "Anılarına girdiğimde, seni ne kadar çok sevdiğini açıkça gördüm. Seninle ne kadar gurur duyduğunu. Ve biliyorum ki, seni şimdi görebilseydi, yine aynı gururu duyardı."

Gözlerini kapatıp başını onun göğsüne yasladı ve uzun bir nefes verdi.

"Teşekkürler."

"Sadece ikimiz için çok büyük yapmış olsan bile." Kız kıkırdadı.

"Sadece bizim için olduğunu kim söyledi?"

"Ben... pardon?"

Sesindeki dehşet onu kahkahalara boğdu. "Öyle demek istemedim! Yani, belki. Ama bilmiyorum." Kahkahalarına devam etti. "Vay canına,

adam." Bir adım geri çekilerek, elini tuttu ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Demek istediğim... oh, boş ver. Gel de gör."

Yüzündeki şaşkın korku, ona her baktığında onu güldürüyordu. Adam, onun *başka* türden sakinleri kastettiğini düşünmüştü. Ama ön kapıyı açtığında, onları karşılayan farklı bir tür heyecan çılgıydı.

"İkiniz de iyisiniz!"

Bitty ön kapıdan dışarı fırladı, Ava'ya çarptı ve ona sarıldı.

Ava güldü ve küçük yaratığı elinden geldiğince sıkı kucakladı. "Hepimiz iyiyiz."

Giriş salonunda diğer herkes duruyordu. Ibin, Nos ve Lysander.

Sonuçta bir hayali öldürmek çok zordu.

İçeri girerken, hala ön verandada duran Serrik'e gülümsedi. Serrik, kafası karışık bir şekilde ona ve diğerlerine bakıyordu, sanki onlara ait olup olmadığından emin değilmiş gibi.

Elini uzattı. "Hadi, örümcek. Önümüzde uzun bir sonsuzluk var. Ve eğer anne ve babam uzun bir yaz tatiline çıktılar diye perilerin insanlarla uğraşmayı bıraktıklarını düşünüyorsan...?"

Dudakları seğirdi. "Birinin onları hizada tutması gerekecek." "Aynen öyle." Gülümsedi. "Ve senin yardımına ihtiyacım var."

O, onun elini tuttu ve eve girdi.

Etrafındaki herkese baktı — hayallerinin, kabuslarının ve sevmeyi öğrenmiş eski yaratıkların oluşturduğu imkansız ailesine. "Yeni başlangıcımıza hoş geldiniz."

Dışarıda, sıradan dünya sıradan işlerine devam ediyordu, gerçekliğin bir üniversite terk ve yedi bacaklı erkek arkadaşı tarafından izlendiğinden habersizdi.

Web'de, iki doğa gücü nihayet birlikte *olabilirdi*, belki de.

Tir n'Aill'de, Robin Goodfellow'un iyiliksever tiranlığı altında kaos hüküm sürerken, bir yılan ve karısı sonsuza dek değişen bir dünyada hayatlarını yeniden kuruyorlardı.

Ve olan ile olabilecek olan arasındaki boşlukta var olan Viktorya dönemine ait bir malikanede, eski sanat öğrencisi, şimdiki gerçekliğin dokumacısı Ava Cole bir hikayenin kapısını kapatıp başka bir hikayenin kapısını açtı.

Sonuçta, her son, başka bir başlangıcın kılık değiştirmiş haliydi.

PUCK, bir zamanlar Tir n'Aill'in tahtı olan yere oturdu.

Herkesin uzun süredir kullandığı gösterişli gümüş ve altın saçmalığı değildi bu.

Hayır, bu çok daha eskidi. Bu orijinaldi.

Yıllardır bu şeyin üzerine oturmamıştı.

Aslında, bu lanet şeyi nereye koyduğunu unutmuştu. Ne garip bir durumdu bu. Eşyalarını nereye koyduğunu unutmak. Ama işte oradaydı, buradaydı, her zaman oradaydı, orada olacaktı, orada olacak ve...

Oops. Yine kendinden uzaklaşmıştı.

Oh, merhaba.

Ayaklarını koltuğun koluna uzatarak gülümsedi. Büyük bir kuzgun koltuğun arkasına kondu ve ona dik dik baktı. Kuzgunlar her zaman dik dik bakardı.

Bunun sadece onun yanında olduğu için mi olduğunu yoksa kuzgunların genel olarak hep böyle baktığını merak etti. Başkalarına kuzgunların bakışlarıyla ilgili deneyimlerini sorabilirdi, ama bununla uğraşacak kadar umursamadığına karar verdi.

Oops, yine düşüncelerim dağıldı. Merhaba.

Kuzgun yüksek sesle karga karga diye bağırdı ve onu düşüncelerine geri döndürdü.

Çok uzun zamandır bu tahtta oturmamıştı. Görünüşüne rağmen, zamanla yıpranmış ve aşınmış, taştan oyulmuş ve yosunla kaplı olmasına rağmen rahattı. Gülümsedi ve uzun, memnun bir nefes verdi.

"Çocuklar iyi olacaklar, sanırım." Kuzgun hiçbir şey söylemedi.

Bu hayal kırıklığı yaratıcıydı.

"Asla" demeleri ya da başka bir şey söylemeleri gerekmiyor muydu?

Neyse.

"Şimdi ne olacak?"

Sessizlik.

"Oh!" Güldü. *"Beni mi bekliyorsun?"*

Bir kuş sinirli görünebilseydi, bu kuş görünebilirdi. Ve görürdü. Ve gördü. "Bu aptalca bir davranış, ama tamam. Sanırım bu uygun bir davranış."

Parmaklarını kırdı. "Uzun zaman oldu. Ama ne yapabileceğime bir bakayım."

Boğazını temizleyerek başladı. Ve bitti. Ya da yeniden başladı. Emin olamıyordu. Ve asla emin olamayacaktı.

"EĞER BİZ GÖLGELER SİZİ KIRDIYSA,

*Bunu düşünün ve her şey düzelsin.
Siz burada sadece uyuyakalmışsınız.
Bu görüntüler ortaya çıkarken.
Ve bu zayıf ve boş tema, Artık
bir rüyadan başka bir şey
değil. Beyler, bizi
azarlamayın:
Affederseniz, düzeltereğiz: Ve
dürüst bir Puck olarak, hak
etmediğimiz bir şansımız
varsa
Şimdi yılanın dilinden kaçmak için,
Kısa sürede telafi edeceğiz; Aksi
takdirde Puck'ı yalancı ilan edin;
Öyleyse, hepinize iyi geceler.
Eğer dostsak, ellerinizi verin, Robin
telafi edecek...*

Son.

DAHA FAZLASI İÇİN...

Güncel haberler, özel içerikler, eskizler, tüylü ve kabarık "personelim" in aptalca resimleri ve daha fazlası için [haber bültenime katılın!](#)

Kadim vampirler, şehvetli baş şeytanlar, kötü peri prensleri, seksi doğaüstü korkular, perili sirkler, hayalet sihirbazlar... En tatlı kabuslarınız ne olursa olsun, size uygun bir kötü adamım var.

[Benim ve diğer kitaplarım hakkında daha fazla bilgi için buraya tıklayın.](#)

BENİ TAKİP EDİN!

Yaklaşan tüm yayınlarım ve ekstralarımın haberdar olmak için [Discord'uma](#)
katılın veya [aylık bültenime](#) abone olun.

www.kathrynkingsley.com

YAZAR HAKKINDA

Kat her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

On yıldan fazla bir süredir sahne temalı eğlence için yazma deneyimi olan Kat, her zaman bir şekilde yazmaya devam etmiştir. Kurgu yazmadığı zamanlarda, video oyunu geliştirme alanında yazar, tasarımcı, yapımcı ve/veya yönetici olarak çalışmaktadır.

Ayrıca sanat yönetmenliği, sahne tasarımı ve dekor, özel efektler, sirk sanatları ve animatronik gibi becerileri de vardır. Boston Üniversitesi Tiyatro Tasarımı bölümünden mezun olan Kat, benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimlere tutkuyla bağlıdır.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

